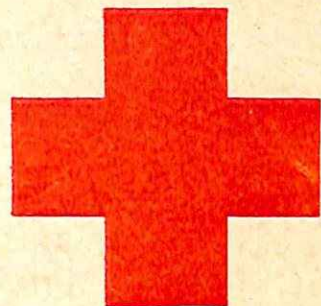

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1969

ΔΟΞΑ ΕΝ ΎΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩ ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ
ΕΙΡΗΝΗ ΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΤΔΟΚΙΑ!..

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Στίχοι

Μουσική

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ.

ΜΑΡ. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Moderato.

Στή γω. νιά μας κόκ. κι. νο

τ'ά. ναμ. μέ. νο τζά. κι. Τοῦ. φες χιό. νι πέ. φτου.

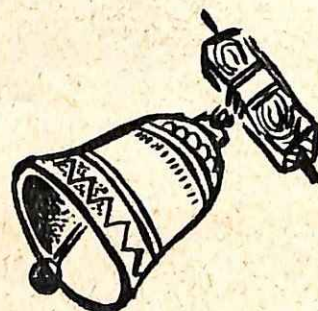
νε στο πα. ρα. θυ. ρά. κι. "Ε. λα. κι' η γω. νί. τσα

μάς καρ. τε. ρεϊ νάρ. θής, σου. στρω. σα, Χρι. στού. λη μου, για

νά. ζε. στα. θής.

2. "Όλο απόψε ξάγρυπνο
μένει τὸ χωριό μας
καὶ χτυπᾷ Χριστούγεννα
τὸ καμπαναριό μας

3. "Ελα, Σὺ, πού 'Αρχάγγελοι
σ'ἀνυμνοῦνε ἀπόψε,
πάρε ἀπὸ τὴν πίττα μας
πού εὐωδιά καὶ κόψε.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924—1941 • Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 25ον • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1969 • ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Υπὲρ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθύνσεις συμφώνως Α. Ν 1092, ἄρθρον 6 : Διεύθυνσις Περιδικίου : ΚΑΛΛΙΠΡΩΝ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δώρα δ' Ἰστρία 22. • Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Λουκιανοῦ 27

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2 (Διὰ τὰ Σχολεῖα 1,50) — Ἐτησίᾳ συνδρομὴ Ἑσῶτ. Δρχ. 12. Ἐξῶτ. 10 σελλ. ἢ 2 δολλ.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ : Παρακαλοῦμεν θερμῶς : α) Τοὺς καθυστεροῦντας τὴν ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν ὀφειλῆς των, ὅπως ἐπισπεύσουν ταύτην, β) ὅπως τὰ ἐμβάσματα ἀποστέλλονται ἀπροσώπως Ε. Ε. Σ. Ν., Λυκαβηττοῦ 1, Ἀθήνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

Σελίς	Page
Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ : Ὁ Μαχάτμα Γκάντι	
Ἐρυθροσταυρίτες στὸν πόλεμον τῶν Μπόερς.	2
Μ. ΚΟΝΤΟΥ : Ποίημα.	3
Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ : Χριστούγεννα στὸ Μεσολόγγι	4
Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ : Τὰ Χριστούγεννα στὴν Πρωτεύουσα.	5
Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ : Κάποια Χριστούγεννα.	6
Π. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗ : Ἡ ἐκκλησία	8
Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ : Τὴν ἁγία ἐκείνη νύκτα.	9
Ο. ΧΑΠΨΦΝΕΡ : Πωλεῖται οἰκία (Μετάφρ. — διασκευή Κ. Α. ΚΥΡΟΥ)	10
ΠΑΛΑΙΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ : Ἡ θεμελίωσις τῆς Ἀστρονομίας.	11
Α. ΒΑΡΕΛΛΑ : Στὴν Ἐλευσίνα μετὰ τὴν Δήμητρα καὶ τὴν κόρη της.	12
ΠΑΠΟΥ — ΓΙΑΓΙΑΣ : Ἐμμετρες συμβουλές	13
ΤΑΚΗ ΛΑΠΠΑ : Πολύτιμο λάφυρον	13
Α. Κ. : Κάλαντα.	14
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ : Ποίημα.	14
Γ. Α. ΣΩΤΗΡΙΟΥ : Ἡ Βυζαντινὴ Τέχνη	15
ΔΡΑΣΙΣ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν. (Εἰκόνες)	16
ΚΙΝΗΣΙΣ — ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. καὶ Ε.Ε.Σ.Ν.	18
Η. Χ. ΘΑΡΑΓΟΥΕΤΑ : Ἡ προσευχὴ τοῦ Χριστιανοῦ (Μετάφρ. Κ. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΥ)	21
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : Ἡ ὕγεια.	21
Γ. Ι. ΜΟΥΣΤΑΚΗ : Τ' ἀληθινὰ Χριστούγεννα.	22
Δ. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ : Προτροπὴ πρὸς τὴν Νεολαίαν	23
ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ	24
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ (Εἰκόνες)	28
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ.	30
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ — ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ.	32
Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ — Α.Β. — Μ. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ : Στίχοι — Μουσικὴ στὰ ἐσώφυλλα	
S. SPILIOPOULOS : Mahatma Gandhi.	2
M. KONDOU : Poem.	3
D. G. KAMBOUROGLU : Christmas in the Capital.	5
E. P. FOTIADIS : Christmas at Mesolonggi.	4
A. KARANTONIS : A Certain Christmas.	6
P. PREVELAKI : The Church.	8
S. PANAGIOTOPOULOS : That Holy Night.	9
O. HAEPFNER : House for Sale (translation — arrangement ky. K. A. KYROU)	10
OLD CONTRIBUTOR : The Founding of Astronomy.	11
A. VARELLA : At Eleusis with Demeter and Her Daughter.	12
GRANDFATHER AND GRANDMOTHER : Advice in Verse.	13
T. LAPAS : Historical Anecdotes.	13
A. K. : Christmas Carols.	14
TH. KONSTANTINOU : Poem.	14
G. A. SOTIRIOU : The Value of Byzantine Art.	15
H.J.R.C. : Group Activities (Pictures).	16
H.R.C. AND H.J.R.C. : Movement — Activities.	18
H.X. THARAGUETA : The Christian's Prayer (Translated by. K. TSIROPOULOS)	21
EDITOR : Health.	21
G. J. MOUSTAKIS : Real Christmas.	22
D. I. MANGRIOTIS : Exhortations to Youth.	23
RED CROSS NEWS :	24
THE STORY OF RED CROSS.	28
READER'S CONTRIBUTION.	30
PUZZLES and PUPILS SKETCHES.	32
S. SPERANTSA A.B. — M. GOUNAROPOULOS A.B. Verse — Music in the innecover	

Καλὰ Χριστούγεννα

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΕΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΚΩΝ. ΚΑΡΑΥΕΛΟΥ
ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 8-85
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85
ΑΡΙΘ. 36199

Ο ΜΑΧΑΤΜΑ ΓΚΑΝΤΙ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΗΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΜΠΟΕΡΣ

ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ έκλεισαν τόν περασμένον Όκτώβριο από την ημέρα (2.10.1869) που γεννήθηκε στο Πορμπαντάρ (βορειοδυτική άκτῃ τῶν Ἰνδιῶν) ὁ Μοχάντας Γκάντι, γόνος ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τῆς περιοχῆς Κατιαβάρ, πού ἡ Θεία Πρόνοια τόν εἶχε προορίσει νά ἐλευθερώσῃ μέ εἰρηνικά μέσα ἕνα λαό πού ἀριθμοῦσε, ὅταν ἀπέκτησε τήν ἀνεξαρτησία του, μισό δισεκατομύριο ψυχές.

Τά μαθητικά του χρόνια τὰ ἔζησε ὁ Γκάντι στήν πατρίδα του, ὅστερα ὁμως ἐπῆγε στό Λονδίνο, ὅπου ἐσπούδασε νομικά. Στά 1893, μία ἐμπορικῇ ἐταιρεία τῶν Ἰνδιῶν τοῦ ἀνέθεσε μία μεγάλη ὑπόθεσι πού εἶχε στό Νατάλ. Μόλις ἔφθασε ὁ αὐτῇ τῇ χώρα τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀφρικῆς, ἀντελήφθη πόσο δύσκολη ἔκαναν τῇ ζωῇ τῶν συμπατριωτῶν του — 50 χιλιάδες ψυχές, ἐκείνων τόν καιρό, στό Νατάλ — οἱ φυλετικές διακρίσεις, πού τίς ἐδοκίμασε πολλές φορές καί πολύ σκληρά καί ὁ ἴδιος. Γιά ἕνα χρόνο εἶχε πάει στό Νατάλ, ὅσο θά τοῦ χρειάζοταν γιά νά διεκπεραιώσῃ τίς ὑποθέσεις τῆς ἐταιρείας, ἡ πάλι ὁμως πού ἀνέλαβε νά διεξαγάγῃ γιά νά βελτιώσῃ τῇ θέσι τῶν συμπατριωτῶν του, τόν ἐκράτησε ἐκεῖ εἰκοσιένα ὁλόκληρα χρόνια.

Ταπεινώσεις καί ἐξευτελισμοί, διωγμοί καί φυλακίσεις ἦταν ἡ μοῖρα του ὅλα αὐτά τὰ χρόνια. Στά 1892, ὅταν ἐγύριζε στό Νατάλ, ὅστερα ἀπό μία ἐπίσκεψι στή γενέτειρά του, ὁ ὄχλος ἐπετέθη ἐναντίον του κατὰ τήν ἀποβίβασί του στό λιμάνι τοῦ Ντάρμπαν, μέ τῇ φανερῇ πρόθεσι νά τόν λυντσάρῃ. Χτυπημένον καί τραυματισμένον, τόν ἔσωσε τήν τελευταία στιγμή ἡ ἐπέμβασις τῆς κυρίας Ἀλεξάντερ, συζύγου τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας τῆς πόλεως, πού ἔτυχε νά περνᾷ ἀπό ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἡ καρτερία του ὁμως ἦταν ἀνεξάντλητη καί ἡ ψυχὴ του γεμάτη πίστι στό Θεό καί ἀφοσίωσι στήν πατρίδα του. «Ὁ ἀληθινός δρόμος πρὸς τήν εὐτυχία — ἔγραφε ὁ ἕνα ἄρθρο του — εἶναι τὸ νά σέ βάλουν στή φυλακὴ καί νά ὑποστής ἐκεῖ

ταλαιπωρίες καί στερήσεις, γιά τὸ καλὸ τοῦ τόπου σου καί τῆς θρησκείας σου».

Οἱ ἀγῶνες του ἐναντίον τῶν Ἀγγλῶν δυναστῶν τῆς πατρίδος του δὲν ἐμπόδισαν τὸν Γκάντι νά ἐκτελέσῃ τὸ ἀνθρωπιστικὸ του καθήκον, ὅταν ἐκεῖνοι ἔλαβαν ἀνάγκη βοήθειας. Αὐτὸ συνέβη στὸν πόλεμο πού ξέσπασε στό Τράνσβααλ μεταξὺ Ἀγγλίας καί τῶν παλαιῶν Ὀλλανδῶν ἀποίκων, τῶν Μπόερς (1899 - 1900).

Ὁ Γκάντι ἐζήτησε ἀπὸ τίς Ἀγ-

Ὁ Μαχάτμα Γκάντι καί ἡ Πριγκίπισσα Ἀμρίτ Καούρ, ἡ ἀείμνηστος Πρόεδρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καί προσωπικῇ φίλῃ τοῦ Προέδρου τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακοπούλου, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχεν ἀπονείμει τὸν Χρυσὸν Σταυρὸν τοῦ Ε.Ε.Σ. μετὰ Δάφνης κατὰ τὸ ἐν Ἀθήναις Διεθνὲς Ἐρυθροσταυρικὸν Συνέδριον τοῦ 1959.

γλικές Ἀρχές τοῦ Νατάλ τήν ἄδεια νά συγκροτήσῃ ἕνα σῶμα Ἰνδιῶν τραυματιοφορέων. Δύο φορές ἀπερρίφθη ἡ αἴτησί του, ἐκεῖνος ὁμως ἐπέμεινε καί ἐφρόντισε νά ἐκπαιδευθοῦν στίς πρώτες βοήθειες πολλοὶ συμπατριῶτες του. Τελικά, ὅταν οἱ Ἀγγλοὶ νεκροὶ καί τραυματῆαι τῶν μαχῶν μέ τοὺς Μπόερς ἀρχισαν νά πολλαπλασιάζονται, ἡ Κυβέρνησις τοῦ Νατάλ ὑπεχώρησε καί ἐδέχθη τίς ὑπηρεσίες τοῦ Ἰνδικοῦ Σώματος Τραυματιοφορέων, πού ἀριθμοῦσε 1.100 μέλη.

Ἡ αὐταπάρνησι καί ἡ αὐτοθυσίᾳ τῶν ἐθελοντῶν ἐπροκάλεσε τὸ θαυμασμό τῶν Ἀγγλῶν. «Ὅταν ὁ στρατηγὸς Μποῦλλερ, ὅστερα ἀπὸ τὴν αἱματηρότατη μάχη τοῦ Σπίον Κόπ (Ἰανουάριος 1900), ἐζήτησε τὴ βοήθειά τους, ὁ Γκάντι ἔσπευσε στό πεδίο τῆς μάχης, πού τὸ σφυροκοποῦσαν τὰ κανόνια τῶν Μπόερς, καί ἀγωνίστηκε ὁλόκληρη ἡμερὴ νύχτα μέ τοὺς τραυματιοφορεῖς του γιά τὴ μεταφορὰ τῶν τραυματιῶν στό πλησιέστερο στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο.

Ἐνας Ἀγγλὸς δημοσιογράφος ἔγραψε ἀργότερα, στὸν «Εἰκονογραφημένον Ἀστέρ» τοῦ Γιο-χάνεσμπορνγκ, σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο: «Ὅστερα ἀπὸ ὁλονύκτια ἐργασία, πού συνέτρυψε ἄνδρες πολὺ πῶο γερούς, συνήντησα κατὰ τὰ ξημερώματα τὸν Γκάντι καθισμένον στήν ἄκρῃ τοῦ δρόμου νά τρώῃ ἕνα παξιμάδι τῆς ἐπιμελητείας τοῦ στρατοῦ. Ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς δυνάμεως τοῦ Μποῦλλερ ἦσαν ἀποκαμωμένοι καί μέ πεσμένο ἠθικὸ καί ἀναθεματίζαν τὰ πάντα. Ἀλλὰ ὁ Γκάντι ἔμεινε στωϊκός, πρόσχαρος, γεμάτος αὐτοπεποίθησι καί μέ μάτια ὅλο καλωσύνη. Σοῦ ἔκανε καλὸ νά τὸν βλέπῃς. Φόραγε χακὶ στολή, ἕνα πλατύγυρο καουμπούκι καπέλλο καί ἕνα περιβραχιόνιο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ». Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, οἱ Ἀγγλοὶ ἐτίμησαν τὸν Γκάντι καί πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἐθελοντὰς τοῦ Ἰνδικοῦ Σώματος Τραυματιοφορέων μέ τὸ Πολεμικὸ Παράσημο.

Στά 1906, ὅταν ἐπανεστάτησε ἡ φυλὴ τῶν Ζουλού, ὁ Γκάντι ὑπη-

ρέτησε καί πάλι τοὺς Ἀγγλοὺς μέ μία μονάδα ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρες Ἰνδοὺς τραυματιοφορεῖς. Ἀλλὰ ἡ ἀαγνώρισι τῶν ὑπηρεσιῶν του δὲν ἄλλαξε τὴ στάσι τῆς Ἀγγλίας ἀέναντι τῶν συμπατριωτῶν του καί τοῦ ἰδίου. Ἐχρησιάσθησαν ὁλόκληρες δεκαετίες ἀγῶνων, μέ μοναδικὸ ὄπλο τὴν ὑπεράνθρωπη ψυχικὴ του δύναμι καί τὴν ἀκλόνητη πίστι στό σκοπὸ πού ἐπεδίωκε, γιά νά φθάσῃ στό ποθητὸ τέρας, μέ τὴν διακηρύξι ἀπὸ τὴν Ἀγγλία τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἰνδιῶν, στὰ 1947.

Χαρακτηριστικὴ τῆς ἐπιδράσεως πού εἶχε ἡ ψυχικὴ ἀκτινοβολία τοῦ Γκάντι στοὺς καλῆς πίστεως ἀντιπάλους του, εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τῆς στάσεως ἐνὸς μεγάλου Νοτιοαφρικανοῦ, τοῦ γνωστοῦ καί στήν Ἑλλάδα στρατάρχου Γιᾶν Σμάτς, ἀέναντί του. Στά 1906, ὁ Σμάτς, τότε ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν καί Ἀμύνης τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἔλεγε σὲ μία ἀγόρευσί του: «Τὸ Ἀσιατικὸ καρκίνωμα, πού ἔχει ἤδη βαθύτατα καταφάγῃ τὰ ἐντόσθια τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, πρέπει νά ξεριζωθῇ ἀποφασιστικά». Στά 1914 ὁ ἴδιος ἐκάλεσε τὸν Γκάντι γιά νά συζητήσουν τοὺς δρους μιᾶς συμφωνίας, πού θά ἔκανε ἀνθρωπινώτερη τὴ διαβίωσι τῶν Ἰνδιῶν — τοῦ «ἀσιατικοῦ καρκινώματος» — στή χώρα του. Μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς συμφωνίας, ὁ Γκάντι ἔστειλε στὸν Σμάτς ἕνα ζευγάρι πέτσινα σανδάλια, πού τὰ εἶχε φτιάξῃ ὁ ἴδιος, ὅταν βρισκόταν ἐγκλειστος στίς Νοτιοαφρικανικὲς φυλακές. Ὁ Σμάτς τὰ δέχθηκε καί τὰ φοροῦσε στό ἐξοχικὸ κτῆμα του, κοντὰ στήν Πρετόρια. Στά 1939 τὰ ἐπέστρεψε στὸν Γκάντι καί τὰ συνώδενσε μέ ἕνα γράμμα, ὅπου τοῦ ἔγραφε: «Τὰ φόρεσα αὐτά τὰ σανδάλια πολλὰ καλοκαίρια ἀπὸ τότε, ἂν καί αἰσθάνομαι ὅτι ἴσως δὲν εἶμαι ἄξιος νά βάζω τὰ πόδια μου στὰ ὑποδήματα ἐνὸς ἀνθρώπου τόσο μεγάλου».

Τὸν ἴδιο χρόνο, ὁ ἕνα ἀναμνηστικὸ τόμο πού ἐξεδόθη γιά τὰ ἐβδομήντα χρόνια τοῦ Γκάντι, ὁ Σμάτς ἔγραφε ὅτι ἄνθρωποι σὰν τὸν Γκάντι «μᾶς λυτρώνουν» ἀπὸ ἕνα αἰσθημα ματαιότητος καί μᾶς ἐμπνέουν τὴν πίστι ὅτι δὲν πρέπει νά χάνουμε τὴν ὑπομονὴ μας ὅταν προσπαθοῦμε νά κάνουμε τὸ καλὸ... Ἦταν ἡ μοῖρα μου νά βρεθῶ ἀντίπαλος ἐνὸς ἀνθρώπου, γιά τὸν ὁποῖον καί τότε ἀκόμη ἔτρεφα τὸ βαθύτερο σεβασμὸ... Ὁ τρόπος του καί τὸ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ «28 ΤΟΥ '40»

Ὁ Σύλλογος Πτυχιούχων Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν «Παντείου» καθιέρωσε ἀπὸ τοῦ τρέχ. ἔτους τὸν θεσμόν τῆς βραβεύσεως τῶν 28 τοῦ '40. Διὰ τοῦ θερμοῦ αὐτοῦ, τιμῶνται Ὁργανισμοί, Σύλλογοι ἢ φυσικὰ Πρόσωπα κατ' ἀντιπροσωπευτικὴν ἐκπροσώπησιν. Εἰς τοὺς τιμωμένους ὁ Σύλλογος ἀπονέμει ἀναμνηστικὸν δίπλωμα μετὰ μεταλλίου εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ διὰ τὸν μετ' ἐξαιρέτου ἤθους καί ἀρετῆς ἀγῶνα των, κατὰ τὴν ἐποποιίαν τοῦ '40 διὰ τὴν διασφάλισιν τῶν Ἐθνικῶν Ἰδανικῶν καί τῆς Πίστεως, τὰ ὁποῖα συνθέτουν τὰς ἠθικὰς ἀξίας καί δυνάμεις τῆς διαπρεποῦς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας καί τὴν οἰκουμένην Πατρίδος μας. Ἡ ἀπονομὴ τῶν ἀναμνηστικῶν τῆς βραβεύσεως ἐγένετο τὴν 8ην Νοεμβρίου ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἀπὸ τοὺς Στρατηγούς κ.κ. Βραχνὸν καί Μουτούση καί τῆς Μάνας τοῦ Στρατιώτου κ. Βαρβ. Θεοδοροπούλου - Λιβαδά. Τὸ μετὰλλιον ἀπενεμήθη μετὰξὺ τῶν πρώτων εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν.

Δ. ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΥ (ΓΚΡΕΚΟ) :
«Ἡ Γέννησις»

Ἅγια Νύχτα

Ἅγια Νύχτα πού κυλάς
σὰν ποτάμι...
Ἀνεβοκατεβαίνουν τὰ Χερουβεῖμ
μέ οὐράνιες μελωδίες
στό χρυσοκέντητο θόλο σου,
ἐνῶ τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ
φωτίζει...
χαρίζοντας τὴν παντοδύναμη,
τὴν ἀγέραστη ἀγάπη.
Πορεύεται τὸ ἄστρο
μέσα στὴ νύχτα
φέρνοντας τὴν φωτεινὴ ἐλπίδα
τῆς αὔριο,
γλυτώνοντας κι ἄλλες ψυχές.

Ἅγια Νύχτα πού κυλάς
σὰν ποτάμι
μέ τὴν ἴδια σιωπὴ τὴν ὑφασμένη
μυστήριον,
γεμάτη ἀγωνία τῆς πύρινης ψυχῆς
τώρα καί δυὸ χιλιάδες χρόνια.

ὦ! ἐλπίδα πού ποτίζεις τὴ γῆ
ὦ! σύμβολο πού ἀνθίζον
οἱ μυστικὲς πνοές,
τὸν δρόμο σου ἀκολουθαῖμε
σκαλί, σκαλί
μέσα στὸν χρόνο.
Ἅγια Νύχτα πού κυλάς
σὰν ποτάμι...

NANA KONTOY

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

(25 Δεκεμβρίου 1822)

«Όλοι τους ώρκισθήκανε άμέτι Μουχαμέτη
στο Μεσολόγγι για να μπουν να κάμουνε κιαμέτι
ήμέρα των Χριστουγεννών πρωτού να ξεμερώση».

Άπο την έποποιάν του ιεροῦ Ἀγῶνος είναι ή σκηνή αὐτή. Ἀπό τους χρόνους που ήτο ζωντανή περισσότερο παρά ποτέ ή πίστις εἰς τόν Χριστόν Σωτήρα του κόσμου, ἀλλά και τῆς Ἑλλάδος σωτήρα. Εἶχεν ἤδη ἐπέλθει ή καταστροφή του Πέτα, ή ὑποταγή πολλῶν ἀρματωλῶν τῆς Αἰτωλίας και τῆς Ἀκαρνανίας. Καί ἐνώπιον τῆς συμφορᾶς ἐφευγαν πολλοί, ἰδίως γυναικόπαιδα, εἰς τὰς Ἰονίους νήσους. Πένθος, ἀπελπισμός και κατὰπληξις.

Καί εἰς τὸ Μεσολόγγι ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ὁ Μάρκος Μπότσαρης και ἐξακόσιοι μόνον ἄνδρες με ὀλίγα κανόνια, και αὐτὰ παλαιά, και τροφᾶς δι' ἕνα μῆνα. Ἀπ' ἐξω, ὁ Ὁμέρ Βριώνης και ὁ Κιουταχῆς ἀπό ξηρᾶς, ὁ Γιουσούφ πασᾶς ἀπό θαλάσσης. Ἀλλά τὸ σχέδιον τῆς ἀντιστάσεως εἶχε καταστρωθῇ ἀπό τὸν Μαυροκορδάτον, σχέδιον παράτολμον, ἐν μέσῳ μάλιστα τῆς γενικῆς ἀποσυνθέσεως.

Εἰς ὅσους τρομάζουν ή διστάζουν πρὸ τῆς δυσχεροῦς θέσεως τοῦ Μεσολογγίου ἀπαντᾷ ὁ ἐπιφανὴς Φαναριώτης, ὅτι δὲν θὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ, ἐφ' ὅσον και ἕνας μόνον θὰ ήτο πρόθυμος νὰ ἀγωνισθῇ. Ἐχρειάζοντο ἐπταπλάσιοι ἄνδρες διὰ νὰ φρουρηθῇ ὅπως ἐπρεπεν ή πόλις. Καί ὁμως! Οἱ ὀλίγοι ὑπερασπισταί, ἐνῶ ἐβλεπαν ἀπέραντον στρατόπεδον και στόλον ἰσχυρόν, πού ήμπόδιζε τὸν ἀπό θαλάσσης ἐπισιτισμόν και τὸν πολεμικὸν ἐφοδιασμόν, εἶχαν ἀποφασίσει αὐτὸν τόπο νὰ τιμήσουνε, πού 'ναι στὸν κόσμο ξακουστός, εἶναι και παρνεμένος, πού 'ναι κλειδί τῆς Ρούμελης και τοῦ Μοριάς κολόνα». Ὁ ἀποκλεισμός θὰ ἐθανάτωνεν ἀπὸ τὴν πείνα, τοὺς γενναίους και ὁ καταρράκτης τῶν ἐχθρῶν θὰ εἰσωρμοῦσε ἴσως εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐπάνω εἰς πτώματα.

Εἴμεθα πρὸς τὸ τέλος τοῦ Ὀκτωβρίου. Θὰ περάσουν και αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ Νοεμβρίου. Καί ὁ Μαυροκορδάτος θὰ προσπαθῇ νὰ κερδίξῃ καιρὸν με ἀπατηλὰς συνεννοήσεις πρὸς τὸν Ὁμέρ Βριώνην, ὁ ὁποῖος προτείνει ὄρους παραδόσεως. Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα συγκεντρώνονται στρατιῶται και τροφαί πρὸς σωτηρίαν τῆς πόλεως. Καί περὶ τὰ μέσα τοῦ Νοεμβρίου ὑδραῖκά πλοῖα διασποῦν τὸν ἀποκλεισμόν τοῦ Γιουσούφ και ἀποβιβάζουν τροφᾶς και χίλιους Πελοποννησίους ὑπὸ τὸν Μαυρομυγάλην, τὸν Ζαῖμην, τὸν Λόντον, τὸν Δεληγιάννην. Καί διαμνηνύεται εἰς τὸν Ὁμέρ, ὅτι, ἂν θέλῃ τὸ Μεσολόγγι, νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Πράγματι, τὸ φρούριον — ή παλιομάνδρα, ὅπως θὰ τὴν ὀνομάξῃ ἀργότερα ὁ Ἱμπραήμ — ἀνθίσταται ὑπερήφανον. «Ὅ,τι δὲ παρ' ὀλίγον νὰ πάθουν οἱ πολιορκούμενοι ἀπὸ ἑλλειψιν τροφῶν, κινδυνεύουν τώρα νὰ πάθουν οἱ πολιορκηταί.

Καί ὁ Ὁμέρ — σπουδαῖος Τουρκαλβανὸς στρατηγός — βλέπει ὅτι πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ κάτι ἀπο-

φασιστικόν. Εἰς τὸ στρατήγημα τοῦ Μαυροκορδάτου θὰ ἀπαντήσῃ με στρατήγημα: Ἐχει μάθει, ὅτι μέρος τῆς, παρὰ τὰς ἐνισχύσεις, ἀνεπαρκoῦς πάντοτε φρουρᾶς ἐστάλῃ ἀλλοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ἐπαναστάσεως. Γνωρίζει ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἐορτάζουν τὴν νύκτα τῶν Χριστουγεννῶν λειτουργοῦμενοι εἰς τὰς ἐκκλησίας. Καί ἀποφασίζει νὰ ἐορτάσῃ τὸν δλεθρον τοῦ ἥρωικoῦ φρουρίου, ὅταν θὰ ἐορτάζεται ή σωτηρία τοῦ κόσμου.

Τὸ σχέδιον συντάσσεται: Τὴν νύκτα τῶν Χριστουγεννῶν νὰ γίνῃ ή ἐπίθεσις, νὰ προηγηθoῦν τάγματα Ἀλβανῶν, νὰ ἀκολουθήσουν δυὸ χιλιάδες Τούρκων, — τὸ ἄλλο στράτευμα νὰ εἶναι ἔτοιμον πρὸς ἐπικουρίαν. Ἀλλά τὸ σχέδιον θὰ ἀποτύχῃ: Πῶς; Ἡ παράδοσις λέγει, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπληροφόρησαν τὰ κατ' αὐτὸ ἀπὸ ἕνα ψαρᾶν, πού ἐπουλοῦσε ψάρια εἰς τὸν τουρκικὸν στρατόν.

Ἀρὰ γε ὁ Ἕλλην ἐκεῖνος δοῦλος, πού κατ' ἀνάγκην ἀκολουθοῦσε τὸν τουρκικὸν στρατόν νὰ ἐώρτασε τὰ Χριστούγεννα σφίζων τὴν μεγαλύνυμον πόλιν; Ἡ μήπως — διότι και αὐτὸ λέγεται — οἱ Ἕλληνες ἡγήτορες ἐμάντευσαν τὸ στρατήγημα ἀπὸ τὰς ὑπόπτους κινήσεις τῶν πολιορκούντων;

Ἐρχεται τέλος ή ὠρισμένη νύκτα. Κτυποῦν οἱ κῶδωνες τῶν ναῶν διὰ τὴν μεγάλην ἐορτήν. Οἱ Τούρκοι ἐτοιμάζονται. Ἀλλ' ἐτοιμάζονται και οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι θὰ δοξολογήσουν τὴν Γέννησιν ὅχι εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἀλλὰ εἰς τοὺς προμαχῶνας, ἄγρυπνοι και ἀναμένοντες, και θὰ τὴν διαλαλήσουν ἕως τὰ νέφη με τὸ καριοφύλι. Θὰ προσφέρουν εἰς τὸν ἐρχόμενον Σωτήρα θυσίαν αἵματος, ἀντὶ χρυσοῦ, σμύρνας και λιβάνου. Δὲν θὰ ἀφήσουν νὰ πικραθῇ ή γησία θεότης με τὴν ἦτταν τοῦ Σταυροῦ τὴν νύκτα τῆς Γεννήσεως.

Καί τὸ Μεσολόγγι, πού θὰ ἀναδειχθῇ κατόπιν εἰς «Ἱερουσαλὴμ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας», θὰ σωθῇ. Τὸ πρωὶ με διπλὴν χαρὰν θὰ ψάλλουν οἱ ὑπερασπισταί, «Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει», τὸν Λυτρωτὴν τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος.

● Σὰρξ γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν ὁ Λόγος, οὔτε ὁ ἦν μετέβαλεν, οὔτε ὁ γέγονεν ἡλλοίωσεν.

● Σωτὴρ ἔστιν ὁ Χριστὸς τοῦ σύμπαντος κόσμου, και τὴν μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἔχαρίσατο.

● Μίαν ὑπόστασιν ἐπὶ Χριστοῦ ὁμολογοῦμεν, ἐν δύο φύσεσιν ἡνωμέναις ἀδιαιρέτως.

● Τρισυπόστατον μίαν τῆς θεότητος οὐσίαν προσκυνοῦμεν και ὁμοούσιον τὴν Ἀγίαν Τριάδα ὁμολογοῦμεν.

ΟΣΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

Τοῦ Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

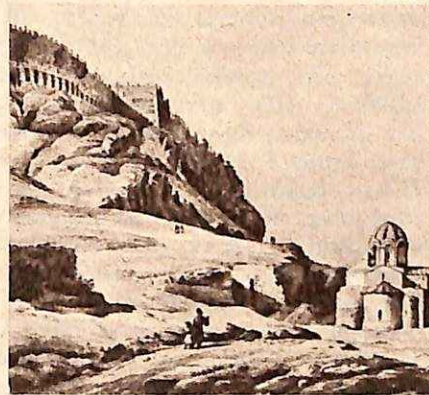
ΑΚΑΔΗΜΑΓΚΟΥ

Κάθε γιορτὴ θέλει και τὴ θέσι της. Τὰ Χριστούγεννα λοιπὸν θέλουν ἐπαρχία, θέλουν νησί, θέλουν χωριό, θέλουν ἐπιτέλους ὅ,τι θέλετε, ἀλλ' ὄχι και Πρωτεύουσα.

Χαρά στον πού ἔχει ἰδιαιτέρη πατρίδα, πού νὰ τὸν περιμένῃ ή φωλίτσα τοῦ γονικοῦ του.

Ἡ γιορτὴ αὐτὴ στὴν Ἀθήνα τώρα εἶναι για τοὺς ἀνθρώπους τῶν τύπων, τοὺς κρύους, και για τοὺς ἀγύρτες τῶν φράκων, τοὺς ὑποκλινομένους.

Κ' εἶχε δίκιο ὁ Ἀνατολίτης ἐκεῖνος θυμόσοφος, πού ἀντὶ νὰ πάη

ὁ ἴδιος σὲ κάποια ἐπίσημη παρουσίασι, ἔστειλε μέσα σ' ἕνα μεγάλο δίσκο τὴ γούνα του.

Πιστεύω πὼς θὰ χωρίσῃ ὁ ἀναγνώστης τὸ ζήτημα τῆς σαχλῆς και ἐπιβληθείσης ὁμοιομορφίας ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς εὐπρεποῦς ἐμφανίσεως.

Τὶ νὰ κάμουν λοιπὸν οἱ «ὄσοι πιστοὶ» στὰς Ἀθήνας; Νὰ μὴν ἀκούσουν τὸ θεῖο μελῶδημα τοῦ Ρωμανοῦ;

Νὰ τί νὰ κάμουν:

Νὰ πάρουν τὸν ἀνήφορο κατὰ τὸ Ριζόκαστρο, ή και τὰ σταυροδρόμια τῆς κάτω χώρας, και στὸ πρῶτο καταφώτιστο ἐκκλησιδάκι, πού θὰ συναντήσουν στὴν πορεία τους αὐτὴ, νὰ μπουνε μέσα σταυροκοπούμενοι. Ν' ἀγοράσουν τότε τὸ ἀγιοκεράκι τους και ἀφοῦ πρῶτα τὸ φιλήσουν και τὸ μυρίσουν, ἔπειτα νὰ τὸ ἀνάψουν και νὰ τὸ κολλήσουν στὸν Ἀγίό τους.

Εἶπα νὰ τὸ μυρίσουν, γιατί τὸ Ἀθηναῖκό ἐκκλησιδάκι θάχῃ και ἀγιοκέρια γνήσια. Τὸ κερί του τῷχει μαζεμένο κόμπο — κόμπο ή μέλισσα ἀπ' τὸν ἀνθὸ τοῦ πεύκου πού συνοδεύει τὸ τραγοῦδι τῆς εὐτυχίας και τὸ μοιρολόι τοῦ πόνου.

Ἐχει κι ὁ πεῦκος τὸν ἀνθὸ του, ὅπως ἔχει δά — ἀλλοίμονό του! — και τὸ κυπαρίσσι τὸν δικό του ἀνθό.

Ὅταν θὰ τελειώσῃ ή λειτουργία και θ' ἀπολύσῃ ή ἐκκλησιόουλα, βγαίνοντας ἔξω, χάραξε με τὸ νοῦ σου μιὰ περιφέρεια πού νάχῃ κέντρο τὴν ἐκκλησιόουλα αὐτὴ, και τότε πές: «αὐτὴ εἶναι ή πατρίδα μου σήμερα».

Καί θυμᾶμαι τὰ ὥραϊα μου περασμένα τῆς μικρῆς μου ἡλικίας. Θυμᾶμαι πὼς ἔπαιρνα τὰ σκαλάκια τοῦ Ριζόκαστρου και πήγαινα, τὸ μεσημέρι τὰ Χριστούγεννα προσκαλεσμένος στὸ γραφικὸ στίτι τῆς θειᾶς μου τῆς Μικέλαινας Καλεφουροῦς.

Μόλις ἔμπαινα ἀπ' τὴν ἐξώπορτα, με ὑποδεχόταν τὸ καλὸ των σκυλί. — Μπέλλα τὴν ἔλεγαν — κουνώντας τὴν οὐρά του.

Ἀνέβαινα τότε τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια κι ἔμπαινα στὸ χαγιάτι, ὅπου βρισκόμουν μέσα στὴ μοσχολοιὰ τοῦ Χριστόφωμου. Ἦταν ἀφράτο, ἦταν στραμένο με σουσάμι και μαυροκόκκι. Στὴ μέση καμάρωνε τὸ γυαλισμένο ἀπ' τὸ φῶς καρύδι, πού νόμιζες πὼς ἦταν ἄρχοντας και εἶχε γύρω του τὸ πλῆθος τῶν δούλων του — ἄσπρων και μαύρων.

Ἀμα τῷκοβες τὸ Χριστόφωμο αὐτό, σὲ τραβοῦσε ἄλλη μυρωδιά, τοῦ γλυκάνισου και τῆς μαστίχας. — Πολὺ πετυχημένο εἶναι φέτος τὸ Χριστόφωμό σας!

Καί ή ὥραϊα ψυχοκόρη πού τ' ἄκουσε, τεντώνει στὴ γωνιά τῆς τραπεζαρίας τὸ κορμί της ἀπὸ περηφάνεια.

Τώρα, τὰ Χριστούγεννα, δὲν παίρνω πιά τὰ δρομάκια τῆς νιότης μου.

Πέρασε για μένα ὁ καιρὸς τοῦ ἀνήφορου και στοὺς δρόμους τοῦ Τόπου και στὸ δρόμο τῆς Ζωῆς.

ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΤΑΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ και ή Πρωτοχρονιά εἶναι μιὰ εὐκαιρία ἐμπράκτου ἐκδηλώσεως τῆς ἀλληλεγγύης πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη βοηθείας συνανθρώπους μας. Οἱ Ἕλληνες Ἐρυθροσταυρίται, ἐπωφελοῦμενοι πάντοτε τῆς περιόδου αὐτῆς, συγκεντρώνουν χρήσιμα εἶδη διὰ τοὺς ἐνδεεῖς συναδέλφους τῶν σχολείων πτωχῶν περιοχῶν τῆς χώρας.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ή ὥραϊα αὐτὴ παράδοσις θὰ συνεχισθῇ και ἐφέτος εἰς τρόπον ὥστε, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, νὰ ἀνακουφισθοῦν πολλὰ Ἑλληνόπουλα.

Καλοῦμεν τοὺς Ἕλληνας Ἐρυθροσταυρίτας ὅπως, ὡς συνήθως, συγκεντρῶσουν και ἀποστείλουν ἐγκαίρως εἰς τὴν Ἀποθήκην τοῦ Ε.Ε.Σ. (Πειραιῶς 81) ροῦχα, παπούτσια, παιχνίδια, τὰ ὁποῖα δὲν χρειάζονται, καθαρά ὁμως και περποιημένα, γραφικὴν ὕλην, βιβλία παιδικὰ, φαρμακευτικὸν ὀλικὸν (γάζες, βαμβάκι, κ.λ.π.) διὰ νὰ προωθηθοῦν, ἐν συνεχείᾳ, πρὸς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποῖους τὰ προορίζουν.

Τοιαῦτα ἐκδηλώσεις φιλαλληλίας εἶναι πρὸς τιμὴν τῶν δωρητῶν και τυγχάνουν τῆς δεοῦσης ἐκτιμήσεως ἀπὸ τοὺς Ἐρυθροὺς Σταυροὺς Νεότητος τῶν ἄλλων χωρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνημεροῦνται περὶ τῆς δραστηριότητος ταύτης τῶν Ἑλλήνων Ἐρυθροσταυριτῶν.

Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν πολυτίμων συνεργατῶν τοῦ Ε.Ε.Σ.Ν. κ.κ. Ἐκπαιδευτικῶν θὰ ἐκδηλωθῇ και εἰς τὸ τομέαν αὐτὸν ζωηρὸν ὡς πάντοτε, ὥστε ή προσφορά τῶν Ἐρυθροσταυριτῶν μαθητῶν μας νὰ εἶναι και ἐφέτος πλουσία, εὐχόμεθα πρὸς αὐτοὺς Καλὰ Χριστούγεννα και Ἐδνυχές τὸ Νέον Ἔτος.

Τέρπει, διδάσκει, καλλιεργεῖ
τὸ καλλιτεχνικὸ συναίσθημα

Ο ΕΛΛΗΝ. ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Κυκλοφορεῖ

εἰς 280.000 ἀντιτύπων

ΚΑΠΟΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ...

— ΟΛΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, δεν είναι ίδια, φώναζε ο κάπτα - Νικολής και χτύπησε την παλάμη του με δύναμη στο τραπέζι του καφενείου. "Ε, χέπ, δεν είναι τὰ ίδια κάθε χρόνο τὰ Χριστούγεννα, σὰς λέω, ξαναφώναζε και κοίταζε κατάματα έναν - έναν τούς φίλους του : τὸν Κωνσταντὴ τὸ μανάβη, τὸν Μήτσο τὸν ταχυδρόμο και τὸν Τάραϊνα, τὸν γυρολόγο. Οἱ τέσσερες φίλοι, χρόνια τώρα, ἦταν ἀχώριστοι. Σμίγαν κάθε βράδυ στὸ καφενεῖο τοῦ Βάτε, καί, πίνοντας ἀργὰ τὸ βαρὺ γλυκὺ τους, τὰ λέγαν, στριφογυρίζοντας γύρω ἀπὸ περιστατικά και πρόσωπα τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Κανεὶς πιά σχεδὸν δὲν τὰ θυμόνταν ὅλ' αὐτὰ στὸ νησί, ἐξὸν ἀπὸ τὴ συντροφιά τοῦ κάπτα - Νικολῆ. Καὶ πὶν πολὺ ἀπ' ὅλους, ὁ ἴδιος ὁ καπετάνιος ἐπέμενε νὰ γυρίζη στὰ παλιά και νὰ τὰ ξεθάβη ἀπὸ τὴ μνήμη του, ὅπως συχνὰ ἀνοίγε τὴν κασσέλα κ' ἐβγαίνει ἀπὸ μέσα τὰ παμπάλαια σύνεργα τῆς δουλειᾶς του. Μιὰ φαγωμένη πιξίδα, μιὰ σφυρίχτρα πού δὲ σφύριζε πιά, κάτι κιάλια μὲ θαμποὺς φακούς, ἓνα ἀδιάβροχο σκισμένο σ' ὅλες τὶς μεριές. "Εβγαζε και τὸ κιτρινωμένο δίπλωμα τοῦ «πλοιάρχου» — κι ὥρα πολλὴ κάρφωνε τὰ μάτια του σὲ κείνες τὶς γραμμὲς τὶς χαραγμένες μὲ ἀνοιχτὸ ξεθωριασμένο πιά μελάνι — πού ἓνας Ὑπουργὸς τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ, τοῦ «ἀπένειμε» αὐτὸ τὸ σπουδαῖο χαρτί, τὸ τόσο τιμημένο και ποτισμένο μὲ ἰδρώτα και θάλασσα. Ὑστερα, τὰ ξανάβαζε ὅλα μέσα στὴν κασσέλα, και μὲ βήματα σιγανὰ και ἀργά, σὰ νὰ περπατοῦσε ἀκόμη ἐπάνω σὲ καμμιὰ θαλασσοκούννητη κουβέρτα τραβοῦσε κατὰ τὸν καφενέ. Τόσα χρόνια τώρα, τόσα χρόνια! Κάπου εἴκοσι.

Τὸ καφενεῖο τοῦ Βάτε, μιὰ μικρή, καπνισμένη και μισοσκότεινη αἶθουσα μὲ λιγοστὰ τραπέζια, ἦταν κοντὰ στὸ φούρνο τοῦ Βρετάνια. Κ' ἐκεῖνη τὴ βραδιά, εἶχε μεγάλῃ κίνησι ὁ φούρνος, γιατί ἦταν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Κυράδες, γριές, νιές, κοριτσόπουλα, μπαίναν ὁλοένα στὸ ζεστὸ φούρνο, κρατώντας ταψιά μὲ κουλουράκια,

κουραμπιέδες, χριστόψωμα και ὅλα τὰ ζυμωτὰ πού κάνουν τὰ σπῆτια νὰ μωσκοβολᾶν αὐτὲς τὶς ἅγιες μέρες. Κι ὁ κάπτα - Νικολῆς, μὲ τὴ συντροφιά του, καθισμένοι δίπλα στὸ παράθυρο τοῦ καφενείου, παρακολουθοῦσαν αὐτὸ τὸ πηγαινέλα τῶν ταψιῶν, τὶς φωνές, τὴ χαρούμενη φασαρία, τὰ παιδιὰ πού τσίριζαν στὴ μικρὴ πλατεῖα. Στὸ βάθος τῆς πλατείας, κολλητὰ στὸν τοῖχο τοῦ πρακτορείου, ἦταν τὸ περίπτερο τοῦ μπάριμπα - Καρύκα, κάτω ἀπὸ ἓνα πλατάνι. Ὁ Καρύκας, στεκόταν μέσα στὸ περίπτερο, ἀσάλευτος, σὰ νὰ μὴ ζοῦσε. Μὲ τὰ κατεβασμένα του μoustάκια ἐμοιαζε πὶν πολὺ μὲ ζωγραφισμένο πρόσωπο παρὰ μὲ ζωντανὸ ἄνθρωπο.

— Τὶ θέλεις νὰ πῆς πὼς ὅλα τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶναι ἴδια; Παρατήρησε ὁ Τάραϊνας. Ἀπὸ μικρὸς, δὲ θυμᾶμαι νᾶταν ἀλλοιώτικα! Κάθε χρόνο, τὰ ἴδια! Τὰ ζυμωτὰ, τὰ κάλαντα, ἡ λειτουργία, οἱ βίζιτες... Νά, ὅπως τώρα... Τὸ πολὺ, καμμιὰ φορὰ, νὰ χιονίζε στὸ νησί — κι αὐτὸ ψηλά — στὴν κορυφὴ τῆς Κουβάρας!

— "Ε, χέπ, ξαναφώναζε ὁ κάπτα - Νικολῆς, κάνεις λάθος! Γιὰ σένα πού πέρασες ὅλη σου τὴ ζωὴ ἐδῶ, μπορεῖ! Μὰ και πάλι! Ἀμα ψάξης μέσα σου, θὰ βρῆς και κάνα Χριστούγεννο ἀλλοιώτικο, ὅπως ἐγώ, νὰ πούμε...

— Ἐσὺ πού γύρισες ὅλες τὶς θάλασσες, μπορεῖ, εἶπε ὁ Κωνσταντῆς ὁ μανάβης. Μὰ ἐγὼ δὲ θυμᾶμαι τίποτα τὸ ἀλλοιώτικο! Πὰ νὰ πῆ, πὼς ὁ Χριστὸς τᾶκαμε ἔτσι, νὰ τὸν γιορτάζουμε χιλιάδες χρόνια τώρα, χωρίς ν' ἀλλάζῃ τίποτα!

— Ἐγὼ δὲ λέω πὼς ἀλλάζει ἡ γιορτῇ. Λέω, ἔ, χέπ, πὼς στὸν ἄνθρωπο μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ συμβῇ κάτι τὰ Χριστούγεννα, πού νὰ τὰ ζήσῃ ἀλλοιώτικα, τοὺς ἔκοψε ὁ κάπτα - Νικολῆς. Νά, θυμᾶμαι μιὰ φορὰ στὴ Μαύρη Θάλασσα....

Ὅποτε τύχαινε ν' ἀναφέρῃ αὐτὴ τὴ «μαύρη θάλασσα» ὁ καπετάνιος οἱ φίλοι του κάτι παθαίνανε. Κουρόντιουσιν στίς καρέκλες τους, ἀλλάξαν στάσι, και τὰ μάτια τους θάλεγες πὼς ἀγρίεψαν ἢ τρώμαζαν κάπως, σὰ νὰ ἀπλωνόταν ἀξαφνα

μπροστά τους μιὰ ἀπέραντη κατὰ-μαυρὴ θάλασσα, μὲ κύματα πίσσα, πλατιά και θυμωμένα και βουερά, σκεπασμένα μαῦρους ἀφρούς! Ὁ αἰθέρας ἦταν κι αὐτὸς μελανὸς και ἀπάνω ἀπὸ τὰ μανιασμένα κύματα, φτερούγιζαν ἀμέτρητα μεγάλα μαῦρα πουλιά, κρώζοντας πένθιμα! Πῶ - πῶ, Παναγία μου και Χριστέ μου, πὼς ἄντεξε σὲ τέτοιες θάλασσες αὐτὸς ὁ Νικολῆς! Μὰ δὲ λέγαν τίποτα, δὲ θέλιν νὰ ὁμολογήσουν τὶς φαντασίες τους. Καὶ μονάχα τὸν ἀκούγαν ἀμίλητοι.

— "Ε, χέπ, πού λέτε λοιπόν, παιδιά, ταξίδεψα μιὰ φορὰ στὴ Μαύρη Θάλασσα! Ἦμουν νέος, ἀμούστακο παιδί, ναυτόπουλο! Ταξίδεψα μὲ τὰ νιάτα μου μονάχα γιὰ ἐφόδιο, μὲ τὴν πίστι μου στὸ Θεὸ και μὲ τὶς εὐχές τῶν γονιῶν μου, πού τὶς λάβαινα, κάθε τόσο, κλειστὲς σ' ἓνα φάκελλο, ἅμα φτάναμε σὲ κανένα λιμάνι! Εἶχαμε ἀφήσει τὴν Πόλι — θυμᾶμαι, ζυγῶνανε Χριστούγεννα. Εἶχα πάει νὰ προσκυνήσω τὴν Ἀγία Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι, μὲ τὰ τετρακόσια σήμαντρα και τὶς ἐξηνταδὺν καμπάνες! Δάκρυα, τρεμοῦλες, πού νὰ σὰς τὰ λέω τώρα! Γονάτισα και φίλησα τὶς ἁγιασμένες πλάκες τῆς ἐκκλησίας μας, πῆρα κουράγιο κ' ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα θὰ ξαναγινόταν δικιά μας, και ξαναμπήκα στὸ πλοῖο! Ἐκεῖ, στὴν Πόλι, εἶχα μιὰ συγγενική μου φαμίλια. Πῆγα νὰ τοὺς χαιρετήσω, κ' ἐκεῖνοι οἱ καημένοι μὲ φορτώσαν ἓνα σωρὸ χριστουγεννιάτικα καλούδια! Τσουρέκια, κουλούρια, χριστόψωμα, λαγουδάκια, κουραμπιέδες, παστέλια, ρακὶ πολίτικο! Μοῦ δῶκαν κ' ἓνα φυλαχτὸ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο και μοῦ τὸ κρέμασαν στὸ λαιμὸ μου, νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τὴν κακιά τὴν ὥρα! Φορτωμένος λοιπόν μὲ τ' ἀγαθὰ τοῦ Χριστοῦ, γύρισα στὸ καράβι. Καταχώνιασα τὰ καλούδια στὸ κασσελάκι μου — ἦταν προπαραμονὴ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως — κ' ἔπεσα στὴν κρεμαστή μου κουνέττα, νὰ κοιμηθῶ. Πρὶν μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, σκεφτόμουν χαρούμενος πὼς αὔριο βράδ', παραμονή, θὰ τῶγαμε ὅλο τὸ τσουῦρνο μὲ τὸν καπετάνιο μας — πράμα πού γινόταν μόνο στίς χρονιά-

ρες μέρες. Ὑστερα ἀποκοιμήθηκα. Στὸν ὕπνο μου ἔβλεπα πὼς ἤμουν στὸ νησί μου, ἐδῶ, και λέγαμε τὰ κάλαντα ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι, στὰ γύρω χωριά. Πόσα στραγάλια, πόσα φουντούκια μαζεύαμε — και τότε τότε, καμμιὰ πενταροδεκάρα Ὑστερα εἶδα και τὰ κελλιά τοῦ Μπαμπούση, ἐκεῖ σιμὰ στὸν Ἀη-Στέφη, και μοῦ φάνηκαν σὰν τὴ σπηλιά πού γεννήθηκε ὁ Χριστὸς Κ' ὕστερα μὲ ξυπνήσανε γιὰ τὴ βάρδια μου στὴν κουβέρτα. Σημέρωνε πιά ἡ παραμονή.

Πῶ — πῶ, τί εἶδα σὰν ἀνέβηκα στὴν κουβέρτα. Ἡ θάλασσα ὅλη ἦταν ἓνα κύμα πού μούγκριζε, μούγκριζε ὁλοένα πὶν δυνατὰ. Ἦμαστε κοντὰ στὴ στεριά ἀκόμα, μὰ δὲν φαίνονταν τίποτα, γιατί ἡ στεριά ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ τὴν ἄχνα τῆς τρικυμίας κι ἀπὸ κάτι μεγάλα σύννεφα, μελανὰ, πού θυμωμένα τρέχαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὸν οὐρανὸ κι ὁλοένα πυκνώνονταν, κατέβαιναν πὶν χαμηλὰ και στένευαν τὸν ὀρίζοντα. Τὸ καράβι μας παράδερνε μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραζάλη τῶν νερῶν και τοῦ ἀγέρας! Ὅλοι οἱ ναῦτες, βρεθήκαμε στίς θέσεις μας. Ὁ καπετάνιος στὴ γέφυρα, τυλιγμένος σὲ μιὰ κατὰμαυρη νιτσεράδα, πανύψηλος, ἔδινε προτάγες στὸν τιμονιέρη πού ἴδρωνε γιὰ νὰ κουμαντάρῃ τὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ. Ἀπὸ τὸ φουγάρο φεύγανε γοργές οἱ ὁλόμαυρες τοῦφες τοῦ καπνοῦ. Ἡ μηχανὴ ἀγκομαχοῦσε ὅλοι ἀγκομαχοῦσαμε. Χριστέ μου, τὸ κακὸ μᾶς βρῆκε, σήμερα πού θὰ γεννηθῆς στὸν κόσμῳ! Ἦταν ἀνάγκη; Κι ὁ νοῦς μου πῆγε στὸ νησί, στοὺς δικούς μου, και στὰ καλούδια πού μὲ πρόσμεναν κάτω ἀπὸ τὴν κουνέττα μου!

Τὸ κακὸ κράτησε ὅλη τὴ μέρα, ὁλοένα χειροτερεύοντας. Πού νὰ φᾶμε τὸ μεσημέρι! Ἐκεῖ, στίς θέσεις μας, βρεχόμαστε και δερνόμαστε ἀπὸ τὰ κύματα. Πὼς ἀντέχαμε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω! Ἀπὸ τὶς πέντε κι ὅλας, μαύρη και βουερὴ νύχτα εἶχε ἀπλωθῇ παντοῦ. Πὼς θὰ πορευόταν ἔτσι τὸ καράβι μας; Τὰ σύννεφα εἶχαν κατέβει τόσο χαμηλά, πού ἔτσι νὰ κάναμε θὰ τ' ἀγγίζαμε! Πού νὰ φανῇ κανένα ἄστρο, πού νὰ φτάσῃ ὡς ἐμᾶς ἀχτίδα φάρος! Δὲν ξέραμε πού βρισκόμαστε και πὼς τὸ πλοῖο μας θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὸν κίνδυνο! Ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα, τόσο τὸ κακὸ δυνάμωνε. Κατὰ τὶς δέκα, τὰ κύματα δὲν πέφταν πιά στὸ καράβι. Σηκώ-

μένα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἦταν σὰ νὰ κατρακυλοῦσαν πάνω μας ἀπὸ τὰ μαῦρα πεσμένα οὐράνια! Χριστέ και Θεέ μου, βάλε τὸ χέρι σου! Εἶχα βρεῖ μιὰ γωνιά στὴν κουβέρτα και κρατιόμουν γερά ἀπὸ κάπου, μὴν κυλήσω ἀξαφνα στ' ἄγρια κύματα! Δὲ βλέπαμε τίποτα! Πού και πού ἔφτανε στ' αὐτιά μου, μὰ σὰν ἀπὸ πολὺ μακριά, ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου, πού κάτι πρόσταζε. Μὰ ποὺς νὰ ξεκαθαρίσῃ τί ἔλεγε! Τ' ἀδύναμα λόγια τῶν ἀνθρώπων σκόρπιζαν μονομιᾶς και βουβαινόταν μέσα στὸ ἄγριο μούγκρισμα τῶν κυμάτων.

Ἐκεῖ πού μὲ ἀγωνία πασπάτευα τὸ στήθος μου, ἔτσι μὴν ξέροντας πιά τί νὰ κάνω, ἐπιασα ἀξαφνα τὸ φυλαχτὸ πού μοῦ εἶχανε δώσει στὸ Πατριαρχεῖο. Ἦτανε μιὰ εἰκονίτσα πού παράσταине τὴν Παναγία νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκυλιά της τὸ βρέφος. Μόλις ἄγγιξα τὴν εἰκονίτσα, ἐνοιῶσα πὼς μιὰ τεράστια δύναμη, μιὰ παρηγοριὰ χύθηκε μέσα μου. «Ὁχι, δὲν εἶναι δυνατό νὰ κρατήσῃ αὐτὸ ἀκόμη, εἶπα μέσα μου, ὅχι, ὅπου νᾶναι θὰ τελειώσῃ τὸ κακὸ! Ἐχω τὸ φυλαχτὸ!». Καὶ τὸ κρατοῦσα καλὰ στὴν παλάμη μου και τὸ χάιδενα τὸ φυλαχτὸ, σὰ νὰ φοβόμουν μήπως ξαφνικὰ χαθῇ στὰ κύματα.

Ἐτσι πέρασε κάμποση ὥρα, χωρίς πιά νὰ δυνάμωνῃ ἡ φουρτοῦνα. Τὸ καράβι μας, τιναγμένο πότε ψηλά, πότε χαμηλά, βογγοῦσε μέσα σ' ἐκεῖνη τὴ νεροπλημμύρα και τὰ σκοτάδια πάντα μᾶς τύλιγαν πυκνά. Κι ἀξαφνα! Ὡ, ἀξαφνα! Μὰ τί ἔγινε; Μήπως ἦταν τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ πού σηκώθηκε σὰ μεγάλη σπάθα κ' ἔσκισε μὲ μῆς τὰ σκοτάδια; Αὐτὸ θάταν βέβαια, ἀφοῦ μιὰ πλατεῖα και δυνατὴ λάμψι ξεχύθηκε στὴ θάλασσα, πέρα κι ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ καράβι μας! Κι ἀμέσως ἀκούστηκαν οἱ φωνές τῶν ναυτῶν: «Ὁ φάρος! Ὁ φάρος!». Τὰ σκοτάδια, σὰν μαῦροι πέπλοι πού σκίστηκαν, εἶχαν ἀραιώσῃ, κ' ἐμεῖς βρεθήκαμε νὰ πλέσουμε ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓναν φάρο! Εἶχε καρφώσει ἐπάνω μας τὸ τεράστιο χρυσὸ του μάτι, σὰ νὰ μᾶς μνηοῦσε: «Ἐ, σωθήκατε! Δεξιὰ, δέκα μίλια ἀλλὰργα, εἶναι ἓνα λιμάνι, ἐκεῖ θὰ πᾶτε ν' ἀράξετε!» Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σωτήρια λάμψι, μπορέσαμε νὰ δοῦμε ὁ ἓνας τὴ φάτσα τοῦ ἄλλου. Ἦμαστε σὰ φαντάσματα πού τὰ δειχνε ἀκόμη πὶν χλωμά, τὸ φῶς τοῦ φάρου. Κάναμε ὅλοι, ἀπανωτὰ,

τὸ σταυρὸ μας! Κι ὁ λοστρόμος μας, ὁ μπάριμπα - Μιχάλης ὁ Τσουρμές, ἀκούστηκε νὰ λέῃ: «Ἡ γέννησί σου, Χριστέ, ὁ Θεός....».

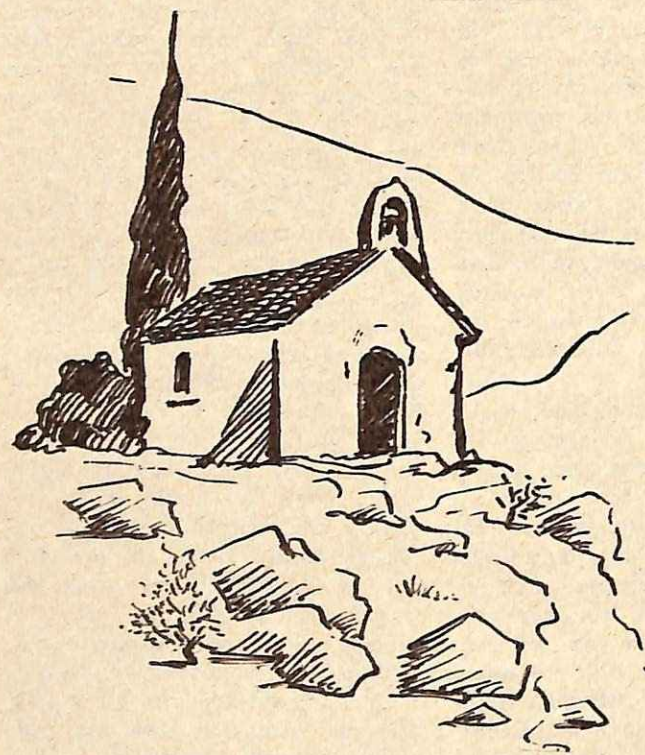
Κοίταξα ψηλά, στὸν οὐρανὸ. Τὰ σύννεφα εἶχαν σχεδὸν διαλυθῇ. Τ' ἄστρο, μυριάδες ἀμέτρητες, τρεμόπαιζαν ἐκεῖνες τὶς κόκκινες και πράσινες φλογίτσες τους, παρηγοριᾶς κεράκια. Κοίταξα, κοίταξα αὐτὸ τὸ θαυμάσιο θέαμα, και τὰ νερὰ ὁλοένα στρῶναν και γαλήνευαν. Κ' ἐγὼ ἔψαχνα ἀνάμεσα σ' ὅλα τ' ἄστρο, μήπως ἀνακαλύψω ἐκεῖνο τὸ Ἀστέρι, τὸ... τὸ ἀστέρι, ἔ, χέπ, πού ξέρετε βρε παιδιά! Τὸ ἀστέρι τῶν Μάγων! Ἐψαχνα, ἔψαχνα! Πότε - πότε, νόμιζα πὼς τὸ ἀντίκρυζα, νὰ ξεκόβῃ μέσα ἀπὸ τ' ἄλλα, πανέκλαμπρο και μοναδικὸ, ἀχτινωτὸ, και μὲ τὶς ἀστραπές του νὰ δείχνῃ κάπου μακριά, πρὸς τὴν Ἀνατολή, πολὺ πὶν νότια ἀπὸ κει πού ταξιδεύαμε. Μὰ ὕστερα πάλι τὸ ἔχανα, σὰ νὰ γύριζε νὰ κρυφτῇ μέσα στ' ἄλλα, τὰ πὶν μικρὰ του ἀδέρφια. Καὶ τότε εἶπα μὲ τὸ φτωχὸ μου νοῦ: «Γιατί τὸ ἀστέρι αὐτὸ τῶν Μάγων, νὰ μὴν εἶναι ὅλα τ' ἄλλα ἀστέρια, νὰ εἶναι ἀκόμα κι ὁ ἥλιος και τὸ φεγγάρι πού μᾶς χύνουν τὸ φῶς τους μέσα στὴ μαύρη νύχτα και μᾶς δείχνουν τοὺς δρόμους πού γυρεύουμε; Μπορεῖ, νᾶναι κ' ἔτσι, συμπεράνα, κ' ἔκανα νὰ κατέβω, γιατί εἶχα κουρασθῇ πιά νὰ κρατᾷ τόση ὥρα ψηλά σηκωμένη τὴν κεφαλὴ μου! Μὰ πάλι μοῦ φάνηκε πὼς ἀξαφνα ἐλαμψε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη ἐκεῖνο τὸ μοναδικὸ ἀστέρι! Βέβαια, θάταν αὐτὸ πού εἶχε ἀνάψει τὸ φῶς τοῦ φάρου — και σωθήκαμε. Λίγο ἀκόμα, και τὸ καράβι μας θὰ τσακίζοταν στὰ βράχια.

Σὲ λίγο ἀντικρύσαμε τὸ λιμάνι. Ἐλαμπε ὁλόκληρο ἀπὸ τὶς χριστουγεννιάτικες φωταψίες. Ἐνα καμπαναριὸ ἐμοιαζε μὲ μυριοφώτιστο πύργο πού ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανὸ! Μήπως ἦταν ὁ πύργος γεμάτος ἀγγέλους πού τραγουδοῦσαν τὴ δόξα τοῦ Κυρίου; Καμπάνες σημερινὰν χαρούμενα και γλυκὰ τὴ Γέννησι! Ἀράξαμε στὸ μουράγιο, κι ὁ καπετάνιος μᾶς εἶπε: «Παιδιά, πᾶμε νὰ γιορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι». Μὲ πόση χαρὰ πατήσαμε τὴ γῆ, τὴ γῆ «ποῦρθε ὁ Χριστὸς νὰ περπατήσῃ γιὰ νὰ μᾶς καλοκαρδίσῃ!» Ἐ, χέπ, τέτοια Χριστούγεννα, μοιάζουνε μὲ τ' ἄλλα; Μόνο σὲ κάτι τέτοια, νοιώθεις πὼς γεννήθηκε μέσα σου ὁ Χριστός. Καὶ τοῦ χρόνου παιδιὰ! Ἐ, χέπ!

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(Απόσπασμα)

ΜΙΑ ΩΡΑ από τα μεσάνυχτα, πήρανε τη στράτα για την Πετράδια. Τό χιόνι ήταν στρωμένο στη γής μία πιθαμή, οι φράχτες και τα δέντρα σκεπασμένα. Κι όλο έρριχνε, μέσα σε μία σιγαλιά, που μπορούσες ν' ακούσεις το χτυποκάρδι σου. Μπήκανε στην εκκλησία, αφού τίναξαν από πάνω τους τα χιόνια, κι ανάψανε τα κεριά. Οί τοίχοι μυρίζανε τόν άσβέστη, και τὸ κρύο κεί μέσα δάγκωνε πιὸ δυνατά. Ὁ Μανασῆς (ὁ καλόγερος) ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ κασελοπούλα ποῦχε κουβαλήσει στὸν ὦμο του τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ

τ' ἄλλα χρειζόμενα τῆς λειτουργίας, τὸ λιβάνι, τὸ ἀνάμα καὶ τὸ πρόσφορο. Ἀκούμπησε στὸ ἀναλόγι τὸ Ἀνθολόγι καὶ τὸν Ἀπόστολο, καὶ πέρασε μὲς στὸ ἱερό. Ἐστρώσε στὴν ἅγια τράπεζα τὸ κατασάρι καὶ τ' ἄλλα ἱεροκαλύμματα, ἀνάψε τὰ τρικέρια καὶ ἀπόθεσε στὴ θυρίδα τῆς προσκομιδῆς τὸ ποτήρι, τὸ δίσκο, τὴ λαβίδα. Ὁ Κωνσταντῆς ἀνάψε τὴ φωτιά σὲ μιὰ γωνιά νὰ κάμη κάρβουνα γιὰ τὸ θυμιατὸ καὶ νὰ χλιάνη νερό γιὰ τὸ ζέον. Σὰν ἦτανε σ' ὅλα ἔτοιμοι, ὁ Μανασῆς στάθηκε μπρὸς στὸ ἀναλόγιο, ἔψαλε τὴ λιτή, εἶπε τὸν ἐξάψαλμο, κ' ὕστερα τὰ καθίσματα, τὸ ἑωθινὸ εὐαγγέλιο, τὸν πεντηκοστὸ ψαλμό... Καὶ μπῆκε μὲς στὸ ἱερό νὰ προσκομίσει τὰ τίμια δῶρα. Ὁ Κωνσταντῆς, μὲ τὴ λαχτάρα στὴν καρδιά, ἔβγαλε τὴν πρώτη του φωνὴ σὰν ψάλτη.

— Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε!

Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε!

Ὁ Μανασῆς πίστεψε πὼς ἀκούγε φωνὴ ἀπ' οὐρανοῦ, χορὸ ἀπ' ἀγγέλους. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ πορτόπουλο τοῦ ἱεροῦ, κοίταξε τὸ παλληκάρι ποῦλαμπε μὲς στὴν κεροδοσιὰ κ' ἔψελνε συνεπαρμένο. Γύρω του ἡ ἐκκλησιὰ ἦταν ἔρημη, μὴδ' ἓνας πιστός. Οἱ Χριστιανοὶ κάνανε Χριστούγεννα στὰ χωριά τους. Ποιὸς νάμπε στὸ δρόμο μὲ τέτοιο σκοτάδι καὶ χιονιά μέσα σὲ τόπο τουρκοπατημένο; Μονάχα ὁ Ταχῆρ (ὁ σκύλος) βρισκόταν ζαρωμένος σὲ μιὰ γωνιά, κοντὰ στὴ φωτίτσα, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο ἀνατολικά, σὰν κανεὶς πιστός. Ὁ Μανασῆς ἔκαμε ἓνα σάλεμα νὰ βγάλῃ ἔξω τὸ κουτάβι. Τότε σταμάτησε ἡ ἡμερη ματιά του, κ' ἓνα σοβαρὸ ποῦχε πάνω του σὰν πλάσμα λογικό. Ὁ καλόγερος ξανακοίταξε τὴν ἔρημη ἐκκλησία: «Δὲν εἴμαστε μονάχοι ὁ ψάλτης καὶ ὁ παπάς. Εἶναι ἄλλος ἓνας, πλάσμα τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτό». Γύρισε μέσα στὸ ἱερό κ' ἐξακολούθησε τὴν προσκομιδὴ. Ὁ Κωνσταντῆς ἔψελνε ἀπ' ἔξω, κάνοντας τοὺς δυὸ χορούς. Ψάλλθηκαν ἔτσι ἡ ἐνάτη, τὰ ἐξαποστειλάρια, οἱ αἶνοι, ἡ δοξολογία. Ἀρχισε τότες ὁ καλόγερος τὴν καθαντὸ λειτουργία. Ψάλλθηκαν τ' ἀντίφωνα, ἔγινε ἡ μικρὴ εἴσοδος, διαβάστηκαν ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐφτάσε ἡ φοβερὴ στιγμὴ ποὺ ὁ λειτουργὸς παίρνει ἀπὸ τὴν πρόθεσι τὰ ἐτοιμασμένα δῶρα καὶ βγαίνει στὴ βασιλόπορτα, ἀναφωνώντας: «Πάντων ἡμῶν μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεός...». Ἡ ἐκκλησιὰ δὲ βρίσκεται τότες στὴ γῆς, παρὰ εἶναι ἀεροκρέμαστη στὸν οὐρανό, μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Κυρίου. Ἡ μυσταγωγία ἐξακολούθησε ταχτικά, ὁ παπάς διάβαζε τὴν εὐχὴ τῆς μετουσίωσης, τότε ποὺ ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος γίνονται Σῶμα κ' Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ψάλτης ὑμνοῦσε τὴ Θεοτόκο: «Ἀξιὸν ἐστίν, ὡς ἀληθῶς μακαρίζεις Σε τὴν Θεοτόκον...». Ἐφτάσε ἡ ὥρα νὰ μεταλάβουν ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαός. Πρῶτα μετᾶλαβε ὁ λειτουργός, ἐνῶ ὁ ψάλτης ἔψελνε τὸ κοινωνικό. Ἦρθεν ἡ σειρά τοῦ Κωνσταντῆ. Ζύγωσε μ' εὐλάβεια στὰ ἅγια, ἔκαμε τὸ σταυρὸ του καὶ κοινωνήσε. Ὁ Μανασῆς ἐνοίωσε τὸ νιὸ ποὺ λιανότρεμε, ἀπὸ τὸ ἀναφτέρισμα τῆς καρδιάς του, ἡ λειτουργία βρισκότανε πιά στὸ τέλος τῆς. Ὁ ὕμνος τῆς ἀπόλυσης ἀντήχησε χαρμόσυνος.

Βάλανε στὸ στόμα τους ἀπὸ ἓνα κομμάτι ἀντίδωρο καὶ σταυροφιλήθηκαν, εὐχιώντας ὁ ἓνας στὸν ἄλλο τὰ χρόνια πολλά. Ὁ Ταχῆρ πηδοῦσε πάνω τους, κοιτώντας τους μ' ἀνθρώπινη ματιά. Τὸ χιόνι ἔπεφτε ἐξακολουθητικά. Ἡ πλάσι ἦτανε τυλιγμένη σὲ μιὰ σιγαλιά σὰ ν' ἀκουρμάζονταν τίποτα πολὺ μυστικό. Ὁ καλόγερος καὶ ὁ Παγανὸς στεκότανε μπρὸς στὴν ἐκκλησιὰ, ἄσπροι ἀπὸ τὸ χιόνι. Κοιτοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο χωρὶς νὰ μιλοῦνε, καὶ θαρροῦσαν πὼς ἦταν γεννημένοι σ' ἄλλον κόσμο.

(Ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα «ΔΕΝΤΡΟ» ποὺ ἐξέδωσαν ἐσχάτως ὁ οἶκος «Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ καὶ Σία»)

ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΕΚΕΙΝΗ ΝΥΧΤΑ...

(Ἀγραφον)

Ἡ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ νύχτα πλάκωνε βαριά τὴν πόλι, ἀν κ' ἦταν ἀκόμη νωρίς. Εἶχε χιονίσει, ἔκανε κρύο φοβερό. Μέσα στὸ ἀπέραντο, πλινόχτιστο πανδοχεῖο στριμώχνονταν λογιῆς-λογιῆς ἄνθρωποι ποὺ θέλοντας καὶ μὴ εἶχαν πάει στὴ Βηθλεέμ, γιατί ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ μὴ λείψουν ἀπὸ τὴν ἀπογραφὴ. Μιὰ μεγάλη φωτιά ἔκαιγε στὸ παραγώνι, καὶ ὁ κάθε πελάτης προσπαθοῦσε νὰ βρῇ κάποια θέσι κοντὰ τῆς γιὰ νὰ ζεστάνῃ τὰ παγωμένα του μέλη. Μερικοὶ ἄντρες κρατοῦσαν στὸ χέρι μιὰ κούπα καὶ πίνανε κρασί. Ἄλλοι σιγοκουβεντιάσανε, κοιτάζοντας κάθε τόσο πίσω τους ἀπὸ φόβο μὴν ἀκουστοῦν ἀπὸ κανένα σιχαμερὸ ὄργανο τῶν Ρωμαίων, γιατί δὲν ἔλεγαν ἄλλο ἀπὸ τὸ τι ὑποφέρονε ἐξ αἰτίας τους. Οἱ περισσότερες γυναῖκες ἔσκυβαν τὸ κεφάλι ἀμίλητες, παραδομένες σὲ μιὰν ὀδυνηρὴ ἐγκαρτέρησι. Ὅσες εἶχαν παιδιὰ προσπαθοῦσαν νὰ τ' ἀποκοιμίσουν μὲ παραμύθια.

Ξαφνικὰ ἀνοίξε τρίζοντας ἡ σαρακοφαγμένη πόρτα κ' ἓνας ἀέρας δυνατὸς χύθηκε μέσα. Ὅλοι ἐστράφηκαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀναστατωμένοι, καὶ εἶδαν ἓναν συμπαθητικὸ ἡλικιωμένον ἄντρα νὰ προχωρῇ, ἀφοῦ μὲ δυσκολία κατάφερε νὰ τὴν κλείσῃ, καὶ νὰ ρωτᾷ ποὺς εἶναι ὁ κάπελας. Ὅταν τοῦ τὸν εἰδείαν, πῆγε καὶ τοῦ ζήτησε νὰ δεχτῇ, τὴ γυναῖκα του καὶ αὐτόν, στὸ μαγαζί του γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα.

— Δὲ χωράει μὴτ' ἓνα πετούμενο, τοῦ ἀπάντησε βάνουσα, καὶ τοῦ δῶσε μιὰ σπρωξιὰ γιὰ νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο.

— Κάνε μου τὴ χάρι νὰ μᾶς βολέψῃς κάπου. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη. Περιμένουμε παιδί, τὸν παρακάλεσε.

— Ἐμπρός, ἔξω ἀπὸ δῶ! Ἦταν ἡ ἀπάντησι.

ΤΙΠΟΤΕ, δὲ μᾶς δέχονται. Εἶμαι ἀπελπισμένος εἶπε στενάζοντας στὴ Μαρία ὁ Ἰωσήφ ἅμα βρέθηκε κοντὰ τῆς.

— Μὴν κἀνης ἔτσι. Ἐχε ὑπομονή, ἔχε θάρρος. Δὲ θὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀπροσάλευτους ὁ Θεός. Ἐλα νὰ ψάξουμε πιὸ πέρα, τοῦ ἀπάντησε ἡρεμα.

Πήρανε δρόμο ξανά. Ποῦ θὰ πῆγαιναν; Εἶχαν τοῦ κάκου χτυπήσει τόσες καὶ τόσες πόρτες!

Προχωροῦσαν ἀργά γιατί ὁ βοριάς εἶχε ἀρχίσει νὰ σιληραίνει τὸ χιόνι κ' ἦταν φόβος νὰ γλιστρήσουν μέσα στὸ σκοτάδι. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν κάνει μῆτε πενήντα βήματα καὶ ἀνεπάντεχα διαλύθηκαν τὰ σύννεφα! Φάνηκε, πεντακάθαρος ὁ οὐρανός, στολισμένος μὲ ἀπειράριθμα ἀστέρια. Ἀνάμεσά τους ξεχώριζε ἓνα πολὺ μεγάλο καὶ πολὺ λαμπερό!

Ἐνῶ βαδίζαν ἐλεύθερα πιά μὲ κάπως γοργότερο ρυθμό, ἀκουσαν πίσω τους περπατησιές. Γύρισαν καὶ εἶδαν νὰ τοὺς γνέφῃ γιὰ νὰ σταθοῦν ἓνας ψηλὸς γέροντας μὲ κάτασπρα γένια. Ὅταν ἐπλησίασε, τοὺς χαιρέτησε καὶ τοὺς εἶπε καλωσυνᾶτα:

— Ἡμῶνα στὸ μαγαζί. Κατάλαβα πὼς γυρεύατε μέρος νὰ περάσετε τὴ νύχτα. Μὰ ποῦ νὰ βρεθῇ; Ἀδικα θὰ ψάξετε σ' ὅλη τὴν πόλι. Δὲν ὑπάρχει τρύπα. Ἀν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, μόνο μέσα σὲ καμμιὰ σπηλιά θὰ βουλευτῆτε.

— Σὲ σπηλιά; ἔκανε ὁ Ἰωσήφ. Δὲ θὰ παγώσουμε; — Ἐρῶ ἐγὼ μιὰ, ποῦ κεῖ μέσα παγκιάζανε κάτω ζωντανά. Εἶναι σὰν ἀχούρι. Καὶ ζέστα ἔχει καὶ σὰν γιὰ στρωσίδι.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται; — Ἐδῶ κοντὰ. Κατὰ κεῖ πηγαίνω. Εἶμαι τσοπάνος κ' ἔχω παρέκει τὴ στάνη μου.

Τὸν εὐχαρίστησαν καὶ τὸν ἀκολούθησαν μ' ἐμπιστοσύνη.

ΑΜΑ ΒΡΕΘΗΚΑΝ στὴ σπηλιά βεβαιώθηκαν ὅτι εἶχε δίκιο ὁ βοσκός. Ἐκανε ζέστη ἐκεῖ μέσα. Τρία-τέσσερα καματερά καὶ μερικά πρόβατα ἡσυχάζανε στὸ βάθος. Ὅταν τοὺς εἶδαν στὸ φῶς τῆς φωτιάς, ποὺ ὁ καλὸς γέροντας τοὺς βοήθησε ν' ἀνάψουν, ἐσίμωσαν τὰ ζῶα δειλά-δειλά, τοὺς κοίταξαν μὲ τ' ἀγαθὰ τους μάτια καὶ βάλθηκαν νὰ τοὺς ζεστάνουν μὲ τὰ χνῶτα τους. Εὐχαριστημένοι συνοδὸς τοὺς εἶπε μιὰ «καληνύχτα» κ' ἐφύγε γιὰ τὸ παντρί του.

Ἀργά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἔγινε τὸ θαῦμα! Ἡ ἡ Μαρία γέννησε δίχως πόνους ἓνα πεντάμορφο ἀγόρι ποὺ τὸ πρόσωπό του φεγγοβολοῦσε πιὸ πολὺ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἐξῶ ἀπὸ τὴ σπηλιά, λὲς κ' εἶχαν πάρει κάποιο μυστικὸ μήνυμα ἀπὸ δυνάμεις ἀόρατες, μαζεύτηκαν πολλοὶ βοσκοὶ μ' ἐπικεφαλῆς τὸ συμπαθητικὸ γέροντάκι. Θαμπαμένοι ἀπὸ τὴν ὑπερούσια λάμψη, μπήκανε μὲ δέος, σίμωσαν στὴ φάτνη ποὺ ἦταν ἡ νέα μητέρα μὲ τὸ Θεῖο βρέφος στὴν ἀγκαλιά τῆς, κ' ἔπεσαν στὰ γόνατα καὶ προσκύνησαν. Σύνκαιρα ἀκούστηκαν ἐξαίσιες μελωδίες ἀπ' ἔξω. Τρέξαν οἱ βοσκοὶ κ' εἶδαν πλῆθος ἀγγέλους νὰ πετᾶνε ἀπάνω ἀπὸ τὴ σπηλιά, καὶ νὰ ψάλλουν τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις». Τότε ἀρχισαν κ' ἐκείνοι ν' ἀνυμνοῦν τὸ Θεὸ ποὺ ἔστειλε στὴν Οἰκουμένη τὸ μοναχογιό του γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ διδάξῃ τὴν Ἀγάπῃ στὸν πλησίον. Εἶχαν καταλάβει πιά οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι τὸ τ' εἶχε γίνει ἀπὸ τῶν οὐρανίων δυνάμεων τοὺς ψαλμούς, εἶχε τὸ πνεῦμα τοὺς φωτισθῇ ἄνωθεν.

Ἀξαφνὰ ἀκούστηκε ποδοβολητὸ καὶ σὲ λίγο φάνηκαν τρεῖς γκαμήλες ποὺ στὶς ράχες τους εἶχαν καβαλλήσει ἄντρες ντυμένοι παράξενα. Ἦτανε ἄνθρωποι σοφοί, Μάγοι ἦτανε, ποὺ ἐρχόντανε ἀπὸ μακριά, ὠδηγημένοι ἀπὸ τὸ ἀστρο ἐκεῖνο τὸ λαμπερό, νὰ προσκυνήσουν, ὅπως εἶπαν, τὸν βασιλέα τοῦ Κόσμου.

Στάθηκε τ' ἀστρο πάνω ἀπὸ τὴ σπηλιά, κ' οἱ τρεῖς Μάγοι ἐκαβάλλησαν καὶ ἀφοῦ λίγες στιγμὲς μόνο ἐμειναν ἀσάλευτοι καὶ ἀκούσαν μὲ κατὰπληξὶ καὶ ἀγαλλίασι τίς ψαλμωδίες, ἔτρεξαν μέσα καὶ προσκύνησαν τὸ ὑπέρθεο Βρέφος. Ἐπειτα, βγάλαν ἀπὸ τὸν κόρφο τους τὰ δῶρα ποὺ τοῦ εἶχαν φέρει: Σμύρνα ὁ ἓνας, χρυσὸν ὁ ἄλλος, καὶ ὁ τρίτος λίβανον. Κ' ἐνῶ ὁ Ἰωσήφ, γεμάτος ἐκστασι, στεκότανε παράμερα κ' ἡ Παρθένος Μαρία ἔσκυβε τὸ κεφάλι καὶ κοιτοῦσε μὲ θαυμασμό καὶ τρυφερότητα τὸν Θεὸ ποὺ ἀξιώθηκε νὰ φέρῃ στὸν κόσμο, οἱ Μάγοι, μεταρσιωμένοι, ἀρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ ψάλλουν τὸν ὕμνο τὸν θεϊκό.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΙΑ

Μετάφρ. — διασκευή Κ.Α. ΚΥΡΟΥ

ΕΝΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ έστεκόταν έξω από την πόρτα του κήπου. "Όταν ο Παύλος έβγῆκε να ιδῆ τι ἤθελαν, έχαμογέλασαν και οι δύο τους με κάποιαν άμηνανίαν.

— Έμένα ζητάτε; έρώτησεν ο Παύλος.

— Μάλιστα... Μας επιτρέπετε μίαν έρώτησιν;

— Παρακαλώ.

— Μήπως πουλιέται τὸ σπίτι;

— Ποῦ σπίτι;

— Αυτό ἐδῶ...», εἶπεν ἡ κυρία.

«Έσεις εἰσθε ὁ ιδιοκτήτης;»

— Μάλιστα, ἐγὼ εἰμαι.

— Καὶ τὸ πουλάτε;

— Ο Παύλος εκούνησε γελώντας, τὸ κεφάλι του.

— Όχι βέβαια...

— Κρύμα... Όρισμένως, δὲν τὸ πουλάτε;

— Όρισμένως... Ποτὲ δὲν ἦταν γὰ πούλημα. Πῶς σὰς ἤρθε αὐτὴ ἡ ιδέα;

— Ο ἄνδρας εκούνησε τοὺς ὤμους του :

— Μόνον μας τὸ σκεφθήκαμε... Τὸ σπίτι μὰς ἀρέσει...

— Άλλως τε, πολλὰς φορές πουλιῶνται καὶ σπίτια, πού δὲν ἦσαν ἀρχικῶς γὰ πούλημα...

— Μπορῶ νὰ σὰς πληρῶσω τοῖς μετρητοῖς καί, ὅσο γὰ τὴν τιμὴν, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μαλώσουμε.

— Άν, λοιπόν, θέλετε...

— «Δὲν θέλω...», εἶπεν ὁ Παύλος, κάπως νευριασμένος πλέον.

— «Καλά...», ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος. «Σκεφθῆτε το... Θὰ μείνωμε ἐδῶ τρεῖς ἡμέρες, στὸ ξενοδοχεῖον...

— Ίσως, ν' ἀποφασίσετε νὰ τὸ πουλήσετε...».

— Αὐτὰ συνέβησαν, μιὰ Δευτέρα καὶ ὁ Παύλος, κατόπιν, ἀφηγήθη μ' εὐθυμίαν, στὴν γυναῖκα του, τὴν ὅλη σκηνή.

— Όχι, δὲν ἔτυχε ποτὲ καὶ νὰ σκεφθοῦν ἔστω, νὰ πουλήσουν τὸ σπίτι τους, πού τὸ εἶχαν κτίσει με δικὰ τους σχέδια, κάπως παράμερα ἀπὸ τὴν μεγάλη κίνησι...

— Φαντάζεται, ὅμως, κανεὶς τὴν ἐκπληξί τοῦ Παύλου ὅταν, μετὰ δύο

μέρες, ἐκτύπησε πάλι κάποιος στὴν πόρτα τοῦ κήπου κι έρώτησε :

— Έμαθα, ὅτι πουλάτε αὐτὸ τὸ σπίτι...

— Όχι δὲν τὸ πουλάμε!

— Μπορῶ νὰ τὸ ιδῶ;

— Λυπούμαι!..., εἶπεν ὁ Παύλος, πειραγμένος.

— Πόσα δωμάτια ἔχει; Τὸ ὑπό-

(Σχεδ. ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΥ)

γειο βγαίνει ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ;

— «Γιατὶ θέλετε νὰ τὸ μάθετε αὐτό;...», έρώτησε ὁ Παύλος με ἀπροκάλυπτον θυμό.

— Ο ἄγνωστος ἐγέλασε:

— Μά, γὰ ν' ἀγοράσω τὸ σπίτι, πρέπει, βέβαια, νὰ τὸ δῶ — δὲν νομίζετε;...

— Κύριέ μου, δὲν πρόκειται νὰ τ' ἀγοράσετε... Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸ σπίτι δὲν πουλιέται.

— Ο ἄγνωστος ἔμεινε ἀτάραχος.

— Τέτοια ἀστεία δὲν περνοῦν σ' ἐμένα, ἀγαπητέ μου κύριε. Αὐτὰ τὰ ξέρω. Θέλετε, ἀπλῶς ν' ἀνεβάσετε τὴν τιμὴ. Έσείς μοῦ λέτε, τώρα, ὅτι τὸ σπίτι δὲν πουλιέται, ἐνῶ πρό-

δλίγων ἡμερῶν, τὸ διαπραγματεύσαστε με ἓνα φιλικὸ μου ἄνδρῳ-γυνο.

— Δὲν τὸ διαπραγματεύθηκα καθόλου... Ἀπλῶς μ' έρώτησαν, ἂν θέλω νὰ τὸ πουλήσω...

— Βλέπετε, λοιπόν... Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι γὰ σὰς εἶναι ἀδιάφορον, ποιὸς θὰ τ' ἀγοράσῃ...

— Λοιπόν, μπορῶ νὰ τὸ ιδῶ;

— Ο Παύλος ἔμεινεν ἄφωνος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησί του. Καὶ ὁ ἄγνωστος — σὰν νὰ ἐπερίμενε τὴν στιγμήν αὐτήν — προσέθεσε :

— Γὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε — τι ζητάτε;

— Όπότε πλέον, ὁ Παύλος τοῦ ἐφῶναξε σὰν τρελλός :

— Ζητῶ τὴν ἡσυχία μου καὶ τίποτε ἄλλο... Ξεφορτωθῆτε με, σὰς λέω...

— Αὐτὰ δὲν ἤρε πὰ τὴν ἡσυχία του. Σὰν ἀστραπή, εἶχε διαδοθῇ στὴν μικρὴ πόλι καὶ δλόκληρη τὴν περιοχή της, ὅτι ἐγίνοντο διαπραγματεύσεις γὰ τὴν πώλησι τοῦ σπιτιοῦ.

— Καὶ ἐνῶ, εἰς τὴν ἀρχήν, παρουσιάζοντο μόνο 4-5 ὑποψήφιοι τὴν ἡμέρα, ὁ ἀριθμὸς τους σιγά-σιγά ἀνέβηκε στοὺς 20 ἕως 30.

— Καὶ ὁ καθένας έρωτοῦσε :

— Έπουλήθηκε τὸ σπίτι αὐτό;...

— Πόσα ζητάτε;...

— Ο Παύλος ἐσκέφθηκε, ἓνα μέσον, με τὸ ὁποῖον ἤλπισε πῶς θὰ ἐσώζετο :

— Παρήγγειλε σ' ἓνα ἐπιγραφοποιὸν μιὰ μεγάλη ταμπέλλα, με τίς λέξεις :

— «Δὲν πωλεῖται ἡ παρούσα οἰκία!» Καὶ τὴν ἐκρέμασε, στὸ καταφανέστερο μέρος τῆς προσόψεως.

— Ἀλλοίμονον!... Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ἀντίθετον τοῦ προσδοκώμενου.

— Τώρα, δὲν ἐπερνοῦσε ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ σπίτι, πού νὰ μὴ διαβάσῃ τὴν ἐπιγραφή καὶ νά... μὴ κτυπήσῃ τὴν πόρτα :

— Πόσα ζητάτε;

— Γὰ τί πράγμα; έρωτοῦσεν ὁ Παύλος.

— Γὰ τὸ σπίτι πού πουλάτε!

— Μά, δὲν εἶδατε τὴν πινακίδα, πού γράφει, με μεγάλα γράμματα ὅτι τὸ σπίτι δὲν πουλιέται;

— Οἱ ἄγνωστοι εκουνοῦσαν τὸ κεφάλι τους :

— Μά, ἐνομίσαμε πῶς ἔχει γίνεῖ κάποιο τυπογραφικὸ λάθος καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ «δὲν» θὰ ἐμπῆκε στραβά.

— Γιατί, ποιὸς ἡλίθιος θ' ἀποφάσιζε νὰ ἀσχημίσῃ τὸ σπίτι του, με μιὰ τέτοια πινακίδα, ἂν δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ πουλήσῃ;

— Αὐτὰ δὲν ἔπρεπε νὰ εἴχῃ γίνεῖ κάποιο τυπογραφικὸ λάθος καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ «δὲν» θὰ ἐμπῆκε στραβά.

— Γιατί, ποιὸς ἡλίθιος θ' ἀποφάσιζε νὰ ἀσχημίσῃ τὸ σπίτι του, με μιὰ τέτοια πινακίδα, ἂν δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ πουλήσῃ;

— Αὐτὰ δὲν ἔπρεπε νὰ εἴχῃ γίνεῖ κάποιο τυπογραφικὸ λάθος καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ «δὲν» θὰ ἐμπῆκε στραβά.

— Γιατί, ποιὸς ἡλίθιος θ' ἀποφάσιζε νὰ ἀσχημίσῃ τὸ σπίτι του, με μιὰ τέτοια πινακίδα, ἂν δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ πουλήσῃ;

— Αὐτὰ δὲν ἔπρεπε νὰ εἴχῃ γίνεῖ κάποιο τυπογραφικὸ λάθος καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ «δὲν» θὰ ἐμπῆκε στραβά.

— Γιατί, ποιὸς ἡλίθιος θ' ἀποφάσιζε νὰ ἀσχημίσῃ τὸ σπίτι του, με μιὰ τέτοια πινακίδα, ἂν δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ πουλήσῃ;

(Συνέχεια στὴ σελίδα 32)

Η ΘΕΜΕΛΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ

ΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ, οἱ Βαβυλώνιοι καὶ οἱ Χαλδαῖοι κατὰ πρῶτον λόγον, ἀλλὰ καὶ οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Μῆδοι ἐσπούδαζαν τὸν οὐρανόν. Εἶχαν σημειώσῃ τὰς κινήσεις καὶ τὰς συναντήσεις τῶν ἀστρῶν, εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους καὶ τῶν ἐποχῶν, εἶχαν διαιρέσει τὸ ἔτος εἰς μῆνας καὶ τοὺς μῆνας εἰς ἐβδομάδας σύμφωνα με τὰς φάσεις τῆς σελήνης, εἶχαν καταγράψῃ ἐμφανίσεις κομητῶν, ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης, τὰς θέσεις τῶν πλανητῶν καὶ εἶχαν κάμει ἀξιολόγους παρατηρήσεις ἀκριβείας. Όλα ὅμως αὐτὰ τὰ ἀξιόλογα πού ἔκαμαν δὲν ἀποτελοῦν ἐπιστήμην. Ἀποτελοῦν ἀπλῶς στοιχεῖα διὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ ἡ Ἐπιστήμη.

Ἡ ἐπιστήμη ἀρχίζει ἀπὸ τὴν στιγμήν πού ὁ ἄνθρωπος ἀποκολλᾶται ἀπὸ τὸ «τί συμβαίνει ἐδῶ» καὶ προχωρεῖ εἰς τὸ «διατί συμβαίνει τοῦτο». Καὶ εἰς τὸ «διατί» ἐπροχώρησαν μόνον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ 600 π.Χ. με πρῶτον ἰδρυτὴν τῆς Ἐπιστήμης γενικῶς, τὸν Θαλῆν τὸν Μιλήσιον, ἓνα ἐκ τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος. Φυσικὰ ὁ Θαλῆς εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐθεμελίωσε τὸν τρόπον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης καὶ ἐδειξε τὸν τρόπον εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Καὶ ὁ πρῶτος πού με τὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδον ἀνεκάλυψεν ἐπιστημονικὰς ἀληθείας. Όμως ἡ ἀλήθεια εἶναι περίπλοκος καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ τὴν ἀνιχνεύσῃ εύκολα. Σειρὰ σοφῶν καὶ μεγαλοφυῶν ἀνθρώπων ἐπὶ σειρὰς γενεῶν κατόπιν ἀδιακόπων προσπάθειῶν ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας προσπαθοῦν νὰ ἀνεύρουν σταγόνα-σταγόνα τὴν ἀλήθειαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἀκολουθοῦντες τὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδον τῶν Ἑλλήνων καὶ τελειοποιοῦντες τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις τὰς ὁποίας ἐκληροδότησαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα οἱ Ἕλληνες. Τὴν τελείαν γνώσιν τοῦ οὐρανοῦ δὲν τὴν ἔδωσαν οἱ Ἕλληνες. Ἐδωσαν μόνον μερικὰς ἀληθεῖς γνώσεις πάρα πολλὰς. Καὶ ἔδωσαν σκέψεις καὶ ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας αὐτοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπαληθεύσουν ἐλλείψει καταλλήλων ὀργάνων καὶ μέσων, ὡς τὰ τηλεσκοπία. Καὶ ἀκριβῶς εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτὰς σκέψεις βασισθέντες οἱ νεώτεροι ἐπιστήμονες προώθησαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους τὴν Ἀστρονομίαν καὶ τὰς ἄλλας ἐπιστήμας.

Ο Θαλῆς ἦτο ἐπίμονος ἐρευνητὴς τῶν οὐρανίων φαινομένων, ἐπειδὴ δὲ καὶ βαδίζων ἔστρεφε πολλάκις τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐπεσε κάποτε εἰς ἓνα λάκκον. Μελετῶν τὰς ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τὴν αἰτίαν πού τὰς προκαλεῖ. Ἐκάμε διαφόρους ὑποθέσεις καὶ κατέληξεν εἰς τὴν εἰκασίαν ὅτι, πρέπει νὰ εὕρισκται μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης ὁ ἥλιος διὰ νὰ σκεπάζῃ τὴν Σελήνην με τὴν σκιάν του καὶ νὰ προκαλεῖται ἔτσι τὸ φαινόμενον τῆς ἐκλείψεως τῆς Σελήνης. Καὶ νὰ εἶναι εἰς τὸ μέσον ἡ Σελήνη, διὰ νὰ ἔχωμεν ἐκλείψιν ἡλίου. Μετρήσας τὰς τροχιάς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης εὕρηκεν ὅτι ἡ ὑπόθεσίς του εἶναι ἀκριβῆς. Καὶ με τοὺς ὑπολογισμοὺς του αὐτοὺς προέβλεψε τὴν ἐκ-

λείψιν τοῦ ἡλίου τῆς 28ης Μαΐου τοῦ 585 πρὸ Χριστοῦ.

Εἶναι ὅμως ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθήσωμεν ποίας σκέψεις ἔκαμαν εἰς τὴν ἀρχαιότητα οἱ σοφοὶ καὶ ποῖον νέον στοιχεῖον εἶχεν ἡ σκέψις τῶν ἐν σχέσει με τὸ ὅ,τι ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν κάθε φορὰν, διὰ νὰ φανῇ ὁ ἀγὼν πού πρέπει νὰ καταβάλῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα διὰ νὰ φθάσωμεν με βῆμα πάντοτε σημειωτὸν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀληθείας. Τοῦτο θὰ γίνῃ εἰς τὰ ἐπόμενα.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΜΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΚΟΤΟΣ τῆς ἐσπέρας βλέπομεν εἰς τὸ Ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος νὰ λάμπουν ἀριστερὰ κάτω τοῦ Περσέως ἡ λαμπρὰ Αἰξ τοῦ Ἡνιόχου, δεξιότερα πρὸς τὰ ἐπάνω κοντὰ εἰς τὸν Κριόν ὁ λαμπρὸς Πλανήτης Κρόνος καὶ χαμηλότερα ὁ ἀστὴρ πρῶτου μεγέθους Λαμπαδίας τοῦ Ταύρου. Βραδύτερον ἀνατέλλει τὸ μεγάλο τετράπλευρον τοῦ Ὠρίωνος με τὴν ζώνην εἰς τὸ μέσον — ἡ τοὺς τρεῖς μάγους ἡ τρεῖς βασιλεῖς — καὶ πῶς κάτω ἀκολουθοῦν οἱ δύο φωτεινοὶ σκύλοι τοῦ Ὠρίωνος, ἀριστερὰ ὁ Προκύων καὶ δεξιὰ ὁ Κύων ἡ Σερίος. Πολὺ ἀριστερὰ οἱ Δίδυμοι, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Ἐκ τῶν πλανητῶν ὁ Ἑρμῆς θὰ φανῇ τὴν 25ην Δεκεμβρίου εἰς τὰ ΝΔ ὀλίγον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἡ ὁρατότης του θὰ βελτιωθῇ τὰς ἐπομένους ἡμέρας καὶ τὴν 30ην θὰ δύναται νὰ τὸν παρατηρήσῃ τις ἐπὶ ἐν τέταρτον, διότι θὰ δύσῃ μίαν ὥραν καὶ ἐν τέταρτον μετὰ τὸν ἥλιον καὶ θὰ ἔχῃ φωτεινότητα ἀστέρος πρῶτου μεγέθους. Ἡ Ἀφροδίτη πού ἀνέτελλε μέχρι τώρα τὸ πρωὶ χάνεται περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς ὀπισθεν τοῦ ἡλίου. Ὁ Ἄρης θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶναι ὁρατὸς καθ' ὅλον τὸν μῆνα πρὸς τὰ ΔΝΔ. Κατὰ τὸ σούρουπο εὕρισκται ὀλίγον δυτικώτερον τοῦ μεσημβρινοῦ, θὰ δὴν δὲ ὀλίγον μετὰ τὰς 9. Ὁ Ζεὺς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πρῶτῶν ἀστῆρ, διαρκῶς ὅμως ἡ ἀνατολή του ἐπιταχύνεται. Τὴν 15ην Δεκ. ἀνατέλλει κατὰ τὴν 3.04' ὥραν τῆς νυκτὸς καὶ κατὰ τὴν 31ην εἰς τὰς 2.15'. Ὁ Κρόνος εὕρισκόμενος πρὸς ΝΑ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου φθάνει εἰς τὸ ἀνώτερον σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς τὴν 21.25' κατὰ δὲ τὴν 31ην περὶ ὥραν 19.20'. Ὁ ἀστρονομικὸς χειμὼν ἀρχίζει τὴν 22αν Δεκεμβρίου κατὰ τὸ μεσονύκτιον. Νεάν Σελήνην θὰ ἔχωμεν τὴν 9ην Δεκ. Ἡ Σελήνη τὴν 13 Δεκ. θὰ εὕρισκται δεξιὰ τοῦ Ἄρεως, τὴν δὲ 14ην ἀριστερὰ αὐτοῦ. Τὴν 21ην θὰ καλύψῃ τὰς πλειάδας, ὅπως καὶ κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα, τοῦτο ὅμως θὰ γίνῃ κατὰ τὴν νύκτα ἀπὸ ὥρας 3.27' ἕως 4.57'. Πανσέληνος θὰ εἶναι τὴν 23ην Δεκεμβρίου.

ΠΑΛΑΙΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΗΣ

ΕΝΑ απογευματάκι σάν κι αυτό πού πήγαμε έμεις στην Έλευσίνα, ή Περσεφόνη, ή κόρη της Δήμητρας, έπαιξε με τίς φίλες της σ' ένα λειβάδι με ναρκίσσους. Ο Πλούτωνας, θεός του Άδη, την είδε δροσερή και όμορφη σάν λουλούδι, την άρπαξε με τó άρμα του και την έκανε γυναίκα του μέσα στα σκοτεινά βασίλεια του κάτω κόσμου.

Έφαγνε ή Δήμητρα για την κόρη της, έφαγνε, του κάκου. Από τή λύπη της τά στάχνα έπαφαν να μεγαλώνουν, οι άγροι νεκρώθηκαν και τίποτε δέ φύτρωνε πιά. Λυπημένη κι έρημη έφθασε στην Έλευσίνα και κάθησε σ' ένα πηγάδι να ξεκουραστή.

Τό πηγάδι τό λένε «Καλλίχορον φρέαρ».

Κεφαλή Δήμητρας με τά ιερά σύμβολά της: στάχνα, φιδία και άλλα

Οι κόρες του βασιλιά, πήγαν να πάρουν νερό, την είδαν έτσι αξιολύπητη και πονεμένη και την πήραν στο παλάτι τους, όπου την φιλοξένησαν. Η Δήμητρα αγάπησε πολύ τó αγοράκι του βασιλιά, τόν Τριπτόλεμο, και του έμαθε πώς να σπέρνει τó σιτάρι. Στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Αθήνας, υπάρχει μια ανάγλυφη παράσταση με τόν Τριπτόλεμο να παίρνει τó σιτάρι από τή θεά. Για τó λόγο αυτό και τά σιτηρά όνομάζονται δημητριακά.

Οι θεοί λυπήθηκαν επιτέλους τή Δήμητρα και της μαρτύρησαν ποιός έχει την Περσεφόνη. Όλο αυτό τόν καιρό, ή γή δέν κάρπιζε. Η θεά δέν έκαμε γόνιμη τή γή και οι άνθρωποι άρχισαν να πεινούν. Ο Δίας βλέποντας τó γένος τών ανθρώπων πεινασμένο, αποφάσισε να ξαναδώσει τήν κόρη στή Δήμητρα. Ο Πλούτωνας, σάν τώμαθε, με πονηριά, έδωσε στην κοπέλλα να φάη ρόδι απ' τή ροδιά του Άδη. Θα μου πείτε: Είχε τόση σημασία αυτό; Ναί, γιατί όποιος τρώει από τόν καρπό της ροδιάς στόν κάτω κόσμο ξεχνά τή γή και δέν ξαναρχεται ποτέ πίσω.

Παρ' όλα αυτά, από τότε, έξι μήνες τó χρόνο, Άνοιξι και Καλοκαίρι, ή Περσεφόνη ανεβαίνει στη μητέρα της και όλη ή πλάσι λουλουδίζει και όμορφαίνει και έξι μήνες, Φθινόπωρο και Χειμώνα, κατεβαίνει στόν άντρα της και ή γή μαραίνεται.

Αυτό έδω λοιπόν είναι τó κατεστραμμένο ιερό της Δήμητρας. Ένας τετράγωνος ναός, κι όχι σάν όλους τούς άλλους μακρόστενος. Στίς τρείς μεριές του είχε

πέτρινα καθίσματα, όπως στα θέατρα. Και στην τέταρτη πλευρά, ήταν τó Τελεστήριο, χωρισμένο με όμοιες κολώνες. Εκεί μέσα γίνονταν τά Έλευσίνια Μυστήρια, κάτι μυστικές τελετές τών αρχαίων Έλλήνων.

Ο Τάκης, μόλις άκουσε για μυστήρια έπαψε να κλωτσά τίς πέτρες και έστησε ατί. Φαντάστηκε πώς θα τούς έλεγα καμμιά αστυνομική ιστορία.

Πήρα λοιπόν επίτηδες όφρος μυστηριώδες και κατέβασα τόν τόνο της φωνής μου.

— Τι να γνώταν άραγε, όταν μαζεύονταν έδώ οι άρχαιο Έλληνες; Τό περίεργο είναι, ότι κανένας ιστορικός ή άρχαιος συγγραφέας δέν θέλησε να μάς μαρτυρήσει τί ακριβώς συνέβαινε στίς περιέργες αυτές θρησκευτικές συγκεντρώσεις της Έλευσίνας.

— Γιατί; με ρώτησαν, κι ή περιέργειά τους είχε φτάσει στο κατακόρυφο.

— Γιατί πριν φύγουν, σήκωναν όλοι ψηλά τó χέρι και έδιναν μεγάλο όρκο να μήν πούν τίποτα σέ κανένα. Έλεγαν συνηματικά: Κόγξ - όμ - πάξ.

— Καλά, και ό Πανσανίας δέν έγραψε τίποτα; είπε ή Μαρίνα στηρίζοντας σ' αυτόν όλες τίς έλπίδες της.

— Τίποτα! Περιέγραψε μόνο τούς ναούς, όχι τί γινόταν στίς γιορτές.

— Να τόν βράσω κι αυτόν! είπε απογοητευμένη.

— Ξέρουμε μόνο, ότι τά Έλευσίνια μυστήρια άρχιζαν την τελευταία εβδομάδα του Αδούστου και κρατούσαν δέκα μέρες. Από την Αθήνα σχηματιζόταν μια μεγάλη πομπή πού έρχόταν με μεγάλη επισημότητα στην Έλευσίνα. Τά ιερά αντικείμενα της θεάς Δήμητρας, ήταν σκεπασμένα με κόκκινα πανιά μέσα σε μεγάλα καλάθια. Ιερείς, ιέρειες και πιστοί, ακολουθούσαν άργά και με μεγαλοπρέπεια, ντυμένοι με τελετουργικούς μανδύες. Όταν έρχονταν μέσα στο ναό, οι ιερείς, ύμνώντας και καίγοντας λιβανωτά τούς ώδηγοΰσαν μέσα στο άδυτο. Κουκουλωμένοι με μαύρα πανιά κρατούσαν στεφάνια με ναρκίσσους.

Μέσα στίς σκοτεινές στοές, πού παρίσταναν τόν Άδη, άκουγαν λυπημένες φωνές νεκρών, ψιθύρους από τó βασίλειο του Πλούτωνα, κραυγές, και τόν Κρόβερο, τó σκυλί με τά τρία κεφάλια πού φύλαγε την πόρτα του Άδη, να γανγίλη γοερά.

— Δηλαδή τά Έλευσίνια μυστήρια ήταν φαντάσματα; ρώτησε ό Κλεάνθης καταπίνοντας τó σάλιο του από την αγωνία.

— Όχι βέβαια. Μια γιορτή ήταν, αλλά μυστηριώδης γιορτή, με τó βαθύ νόημα της ζωής και του θανάτου. Όταν έμπαιναν στα Μεγάλα και Μικρά Προπύλαια και μετά στο Ναό, οι άνθρωποι πήγαιναν να ξαναζήσουν τόν πόνο της Δήμητρας, πού έχασε την κόρη της στόν κάτω κόσμο. Ός έδώ είναι ή γιορτή του θανάτου. Ύστερα όμως έβγαιναν έξω στην ανθισμένη γή, στο φώς, ντυμένοι μ' άσπρα φορέματα, στολισμένοι με στεφάνια. Η Περσεφόνη αναστήθηκε και ξαναγύρισε στη μητέρα της. Γεμάτοι χαρά ύμνούσαν τούς θεούς. Κι αυτή ήταν ή γιορτή της ζωής.

Μια άλλη μεγάλη γιορτή πού γινόταν στην Έλευσίνα ήταν τά Θεσμοφόρια. Σ' αυτή έπαιρναν μέρος

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

"Όχι τόπι σε ταρατσα

"Όταν είσθε σε ταρατσα, μη παιδάκια μου ξεχνάτε και τó τόπι σας με γέλια δώθε - κειθε τó πετάτε.

Γιατί αυτό χοροπηδάει και πετιέται όπου λάχη.

Κι όσο κι αν κανείς προσέχη, κι όσο και τó νοΰ του νάχη,

προσπαθώντας να τó πιάσει κάποτε θ' αφαιρεθί,

και μπορεί απ' την ταρατσα, πλάφ... στο δρόμο να βρεθί.

(Α.Β.)

Ο ΠΑΠΟΥΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Προσοχή στο νερό

Από κακή συνήθεια, παιδιά μου αγαπημένα.

τό παγωμένο τó νερό καθένας τó ζητά,

μα μήν τó πίνετε ποτέ σάν είσατε ιδρωμένα.

Αυτό να τó προσέχετε. Δέν λέω χωρατά.

Νά, ξέρετε τί έπαθε ό Πίπης ό καημένος;

χθές από τó παιχνίδι του σάν γύρισε ιδρωμένος:

ήπιε νερό κρύο πολύ,

και σήμερα βραχνά μιλεί,

βήχει, του ήρθε πυρετός κ' είναι κρεββατωμένος.

Επίσης ούτε παγωτό προτού να ξειδρώσετε

μήν τρώτε, αγαπητά παιδιά, γιατί θα μετανοιώσετε.

(Α.Β.)

Η ΓΙΑΓΙΑ

μόνο παντρεμένες γυναίκες, πού παρακαλούσαν τή θεά να δίνη καρπούς στη γή και παιδιά στούς ανθρώπους.

Στην Δήμητρα συνήθιζαν να θυσιάζουν γουρουνάκια. Στόν αρχαιολογικό χώρο της Έλευσίνας βρέθηκαν πολλά αγαλματάκια τους. Λένε, ότι ένας δύστηνος χοιροβοσκός, ό Εδβούλεας, έχασε τó κοπάδι με τά γουρουνάκια του, όταν ό Πλούτωνας άνοιξε τή γή και άρπαξε την Περσεφόνη.

Ο τόπος ήταν γεμάτος άγριολούλουδα. Σε μία άρχαία κολώνα κοκκίνιζε μια μικρή παπαρούνα. Καθήσαμε στο γιορμισμένο ναό και ξεφυλλούσαμε χαμομήλια. Μ' αγαπά. Δέ μ' αγαπά. Μ' αγαπά. Δέ μ' αγαπά. Περιφρονώντας τόν Πλούτωνα μέσα στο βασίλειό του, παίξαμε κοντά στο στόμιο του Άδη τά πιο ζωντανά μας παιχνίδια.

Σε μια στιγμή ό Κλεάνθης μου έκλεισε πονηρά τó μάτι.

— Κόγξ - όμ - πάξ...

— Κόγξ - όμ - πάξ, του είπα με επισημότητα κι εγώ, χωρίς να ξέρω για ποιό ακριβώς μυστικό έπρεπε να δώσω τó μεγάλο μου όρκο.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΛΑΦΥΡΟ

Υπό ΤΑΚΗ ΛΑΠΠΑ

Στή μάχη τών Δερβενακιών ό Νικήτας Φλέσας, άδερφός του Παπαφλέσα, ήρθε στα χέρια με τόν Τοπάλ Άλή πασά, πού ύστερα από σκληρή πάλη κατάφερε να τόν δαμάσει. Ο Τοπάλ με τούς ανθρώπους του φύλαγαν δώδεκα μουλάρια φορτωμένα με πολύτιμα πράγματα, πού ύστερα τά πήραν οι Έλληνες. Από τά λάφυρα αυτά, ό Νικήτας, πήρε μια γούνα κι ένα σπαθί. Τή γούνα τή χάρισε στόν Παπαφλέσα και τó σπαθί τó κράτησε ό ίδιος. Τό σπαθί αυτό, ήταν τó πιο πολύτιμο μέσα στην Έπανάσταση. Μερικοί λένε πώς ήταν του Άλή Τεπελενλή και τó εκτιμούσαν σε έφτακόσιες χιλιάδες γρόσια.

Νά πώς μάς τó περιγράφει κάποιος σύγχρονος: «Βαρότιμος σπάθη, πάλας σχήμα έχουσα. Η λεπίς αυτής από τούς ειδήμονας διεκρίθη ως καρά - χουρασάν, ήτο δέ σχεδόν γεμάτη με χρυσά τουρκικά γράμματα. Πλησίον της λαβής, εν τω μέσω της λεπίδος είχε προσκολλημένον φιλοκάλως μέτριον λίθον άνθρακα (ρομπίνι). Η λαβή αντί κοκκάλου, ως μάς εξήγησεν ό Ύψηλάντης, συνέκειτο εξ εκατέρων τών μερών από άγατον, είχε δέ εις τās πλευράς ανά τρείς άνθρακας μικρούς άρκετά φιλοκάλως και επιτηδείως προσηρμοσμένους εν είδει κεφαλής καρφιού, ή δέ θήκη ως και ό σταυρός και αί ταινίαι αί περιζωννύουσαι την λαβήν ήσαν εκ καθαρού χρυσοΰ, είχε δέ και χρυσοΰν χονδρόν γαϊτάνι και φούνταν εκ χρυσοΰ».

Όταν αντίκρουσε ό Ύψηλάντης τó όμορφο αυτό σπαθί, θέλησε να τó αγοράσει. Χίλιες λίρες πρόσφερε στόν Νικήτα Φλέσα. Τότε, μπαίνει στη μέση ό Παπαφλέσας, και λέει στόν Ύψηλάντη:

— Εκλαμπρότατε, ό Νικήτας δέν πωλεί τó ξίφος. Αν τó επώλει, ήθελε σās τó δωρήσει. Αλλά θα τó κρατήση και όταν επανέλθη εις την έστίαν του, θα αναρτήση αυτό εις την αίθουσαν του οίκου του δια να τó βλέπουν οι απόγονοί του και σεμνύνωνται, αναλογιζόμενοι τίνα είχαν πρόγονον, αγωνισθέντα υπέρ πίστεως και πατρίδος εις τó Αιγιοπόριον και λαβόντα τó ξίφος αυτό ως λάφυρον.

Τό πολύτιμο όμως αυτό σπαθί κακοτύχησε. Ο Νικήτας στα 1825, πού πάντρεψε την κόρη του Μαρία με τόν Κωνσταντή Μαυρομυχήλη, έδωσε για προίκα τó σπαθί. Ο Κωνσταντής, πριν σκοτώση τόν Καποδίστρια, είχε βάλει ενέχυρο τó σπαθί στόν αντιπρεσβευτή της Ρωσίας Ρούκμαν για δάνειο 30.000 φουρίων, δηλαδή 30.000 δρχ. του 1912. Ο Ρούκμαν πού θα έφενγε απ' τ' Ανάτλι, εξεχώρησε τó σπαθί και την απαίτησι στόν αντιναύαρχο Πέτρο Ρίκορντ, πού ύστερα απ' τó θάνατό του πήγε στούς κληρονόμους του. Στα 1882 ό πρωθυπουργός Άλέξανδρος Κουμουνδούρος, πού είχε παντρευτή την κόρη του Κωνσταντή Μαυρομυχήλη Κατερίνη, θέλησε να πάρη πίσω τó σπαθί. Μεσολάβησε ό Έλληνας πρεσβευτής της Ρωσίας στούς κληρονόμους του Ρίκορντ. Κείνοι ζήτησαν τó υπερβολικό ποσό τών 250.000 φράγκων. Οι πληροφορίες όμως του Κουμουνδούρου ήταν, πώς απ' τó σπαθί είχαν αφαιρέσει τά πολύτιμα πετράδια και τ' αντικαταστήσαν με κοινά γυαλιά. Έτσι παραιτήθηκε από κάθε άλλη ενέργεια και τó σπαθί μένει από τότε στα χέρια τών κληρονόμων του Ρίκορντ.

Α.Κ. ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

ΗΜΕΡΕΣ ΧΑΡΑΣ γιά όλο τόν Έλληνισμό τόν Όρθόδοξο αυτή ή περίοδος τών μεγάλων μας έορτών Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, τών Φώτων! Η κάθε μία από τίς γιορτές αυτές έχει τή δική της χάρι, μα όλες έχουν ένα κοινό γνώρισμα: τά «Κάλαντα»! Τά παιδιά, σ' όλη τήν Ελλάδα, κρατώντας λαϊκά μουσικά όργανα, γυρίζουν από σπίτι σέ σπίτι και τραγουδούν τά «κάλαντα». Τά κάλαντα είναι στιχουργήματα πού άπεικονίζουν άφ' ενός τή χαρά τών ανθρώπων γιά τόν έρχομό στή Γη τού Χριστού, ύστερα τού Άη - Βασίλη, κ' ύστερα αλλιώς τή βάπτισι τού Κυρίου, και άφ' έτέρου διατυπώνουν εύχές και έγκώμια στους «νοικοκύρηδες» τού κάθε σπιτιού.

Έτσι δημιούργησε ό λαός μας μιά ιδιαίτερη δημοτική ποίηση πού οί φιλολογική έπιστήμη τήν ώνόμασε «θηρησκευτική και λατρευτική ποίηση». Η ποίηση αυτή έχει ένα ύφος

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΛΥΤΡΑ: «Τά Κάλαντα»

πολύ ανθρώπινο και πολύ χαρούμενο γιατί άπορρέει περισσότερο από τά κοινωνικά ή έθνικά έθιμα τής καθημερινής ζωής πού συνδέονται μέ μεγάλες, κυρίως, χριστιανικές γιορτές, μέ τήν παράδοσι τού χριστιανισμού γενικά, έκδηλουμένου στόν κοινωνικό του ρόλο: Γάμοι, βαφτίσια, όνομαστικές έορτές — άλλα πρό παντός τραγουδημένα εύχολόγια — τά κάλαντα στίς μεγάλες γιορτές τής χρονιάς.

Έδώ πού τραγουδήσαμε πέτρα νά μή ράιση και ό νοικοκύρης τού σπιτιού χίλιους χρόνους νά ζήση. Αφέντη μου ευγενική, πόχεις μεγάλη χάρι, πού σ' έχομε στόν τόπο μας σάν τό λαμπρό φεγγάρι, άνοιξε τό πουργάρι σου τό μαργαριταρένιο. Αν έχης γρόσια, δός μας τα, άς έχης και παράδες... Πολλά 'παμε τ' αφέντη μας άς πούμε και τής κυρής μας: Κυρά σεμνή, κυρά τρανή, κυρά καμαρωμένη, κυρά μ' όντας βρούλιουσιν γιά νά ντυθής ν' άλλάξης ή φάσσα φέρνει τό νερό κ' ή κίσσα τό σαπούνι κ' ή πέρικκα ή ώριόπλομη φέρνει τά τρία ρούχα, τό κόκκινο, τό πράσινο, τ' άσπρο και τό χιονάτο. Κυρά μ' όντας έκίνησε νά πās στήν έκκλησία, βάνεις τόν ήλιο πρόσωπο και τό φεγγάρι στήθη και τού κοράκου τό φτερό βάνεις καμαροφρύδι. Η στράτα ρόδα έγέμισε κ' ή έκκλησία τό μύσχο. Κυρά μ' όπόχεις τούς ύγιούς, ό Θεός νά σ' τούς χαρίση, κι ό μέγας Άϊ - Θανάσιος νά στους πολυχρονίση.

Βέβαια, τά «κάλαντα» είναι πολύ γνωστά, υπάρχουν όμως και μερικά πού ξεπερνούν κατά πολύ σέ ποιητική άξία τήν τυποποιημένη στιχουργία τών γνωστών καλάντων, και γίνονται άληθινές ποιητικές δημιουργίες. Αυτό πού αναφέρουμε παρακάτω άνήκει στά κάλαντα τών «Φώτων». Άλλά ό άγνωστος στιχουργός πού τά έγραψε, συνεπαρμένος από μιά έμπνευσι θρησκευτική, όραματίζεται και άποδίδει μέ λεπτό λυρισμό τόν παράδεισο και τήν κόλασι, καθώς τούς έχει συλλάβει ή θρησκεία μας. Τό τραγούδι αυτό, έχει μιά ωραία έσωτερική σύνθεσι.

Δέν είναι τούτη ή έορτή ώσα τήν περασμένη, μόν' είν' μεγάλη και φριχτή και δοξολογημένη, πού οί παπάδες περπατούν μέ τό σταυρό στό χέρι και μπαίνουν μέσ' στά σπήλαια και λέν τόν Όρδάνη.

«Χάγώ έλθών προδκυνήδω αύτῳ»

Γιά τήν Ραμά ξεκίνησαν οί Μάγοι
και στο μυαλό τους φτερουγίζει ή σκέψη:
πώς λυώσαν τής καρδιάς τού Έρώδη οί πάγοι,
άφου άλλου βασιλιά έτοιμάζαν στέψι;

Ήταν Έρώδειας πονηριάς ή άρπάγη,
κοιμίζοντάς τους, τόν Μικρό νά κλέψη,
δειλία, φόβος, αίματα πελάγη,
ή πόθος δάφνη ό γέροντας νά δρέψη;

Στάν «Γραμματέων» τι τόν νοῦ κρυβόταν,
στό βάθος τών άλύγιστων ματιών τους,
καθώς «Προφήτου» ή απάντησις δινόταν;

Όμως γιά τής έρήμου τούς Άρχόντους
σκέψεις φευγάτες τούτα, τόν σκοπόν τους
ψηλά ζητούν, «και ίδού ό άστήρ» φαινόταν.

ΘΕΟΔ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Βοήθειαν νά έχετε τόν μέγαν Όϊώάννη.
Κάτω στά Γεροσόλυμα και στοῦ Χριστοῦ τόν τάφο
έκει δέντρο δέν ήτανε, δέντρον έξεφυτρώθη.
Στή μέση ήτον ό Χριστός, στήν άκρα ή Παναγία
και στά περικλωνάρια του Άγγέλοι κι Άρχαγγέλοι.
Ό Μιχαήλ Άρχάγγελε, πού πέρνεις τίς ψυχές μας,
δώσε μου τ' άργυρά κλειδιά, τ' άργυροκουνδουάτα,
ν' άνοίξω τόν παράδεισο νά πλώ νερό δροσάτο,
νά πέσω ν' άποκοιμηθώ στή λειμονιά από κάτω,
νά δώ και τόν Άρχάγγελο τό φοβερό τρομάτη,
πού καμπανίζει τίς ψυχές άμαρτωλών και δίκιων.
Έκει πού πάγει ό δίκαιος είναι πλατιά στρωμένα,
μέ ρόδα, μέ τριαντάφυλλα, δέντρα ξεφυτρωμένα.
Έκει πού πάγει ό άμαρτωλός, ώ φίδια, ώ άρκούδια!...

Τά περισσότερα στίγια. — και μάλιστα σ' εκείνους τούς καιρούς — δίναν χρήματα ή τρόφιμα σ' αυτούς πού τραγουδούσαν τά «κάλαντα», θά βρισκόταν όμως και μερικές νοικοκυρές ή νοικοκύρηδες πού δέ θά δίναν τίποτε, είτε από τσιγγουινιά, είτε γιατί θά είχαν βαρεθί νά δίνουν σέ τόσους και τόσους, είτε από άδιαφορία. Γι' αυτές τίς «άρνητικές περιπτώσεις» οί στιχουργοί τών καλάντων, είχαν λάβει τά μέτρα τους! Αν στο τέλος τού τραγουδιού τό αίτημά τους γιά φιλοδώρημα είχε ικανοποιητική άνταπόκρισι, ακολουθούσαν πλήθος οί εύχές μέ τήν κατάληξι «κι ό νοικοκύρης τού σπιτιού χίλια χρόνια νά ζήση». Αν δέν ήταν όμως ικανοποιητικό, ή ήταν άρνητικό, οί εύχές άντιστρέφονταν. Τό στίγνι τού «αφέντη» πού δίνει γενναία δώρα, παρουσιάζεται σάν κάτι τό θαυμαστό στά σχετικά τραγούδια. Φεγγαρολάει όλόκληρο από τό χρυσάφι κι όλα μωσκοβολάν και λάμπουν:

Αφέντη μου στήν τάβλα σου χρυσή καντήλα φέγγει,
χωρίς τό τέλι κρέμεται, χωρίς βοριά σειγίεται.
Σά βάλης λάδι και κερί φέγγει τήν αφεντιά σου,
σά βάλης λάδι και νερό, φέγγει τόν κόσμον όλο.
Φέγγει τίς ναῦτες και δειπνούν, τίς ξένοι άρμενοῦνε,
φέγγει και τόν αφέντη τους πού καθ' τε, τρώει και πίνει.
Άσήμια είν' τά τραπέζια του, μάλαμα τά ταψιά του
μύσκο και δεντρολιβανιά μυρίζουν τά φαγιά του.

Σημασία δέν έχει αν υπήρχε και κάποιος ύλιστικός λόγος πού ένέπνεε τή δημιουργία αυτών τών τραγουδιών. Πάντα, άλλωστε, στήν τέχνη, μαζί μέ τούς πολλούς παράγοντες πού τήν δημιουργούν, ύπαισέρχονται, χωρίς νά βλάψουν, και οί πρακτικοί λόγοι. Έκείνο πού πρέπει νά προσέξουμε και νά έκτιμήσουμε, είναι ή λαμπρή ποιητική φαντασία τού λαού, πού ένα κοινό στίγνι, μπορούσε άξφωνα νά τό φαντασθί μ' αυτό τόν τρόπο. Αυτή ή καντήλα, μάλιστα, πού κρέμεται πάνω από τήν τάβλα του «χωρίς τέλι», πού σεΐεται χωρίς βοριά, και πού φωτίζει σά φάρος άκόμα και τούς ξένους πού «άρμενίζουν», είναι από τά ωραιότερα ποιητικά εύρήματα τής θρησκευτικής φαντασίας τού λαού μας. Μάς πηγαίνει στόν κόσμο τής χριστιανικής φιλοξενίας και φωτίζει κ' έμάς μέ τό έορταστικό φώς τής καλωσύνης.

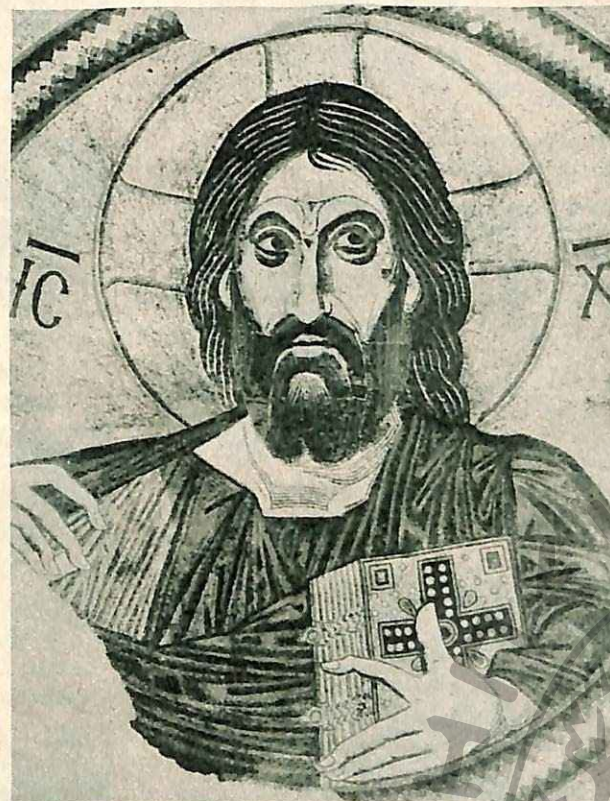
Γ. Α. ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Άκαδημαϊκού

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ και ή άξία τής παλαιάς Χριστιανικής, τής βυζαντινής και μεταβυζαντινής ελληνικής τέχνης, ως Τέχνης, άναγνωρίζεται όλοέν βαθύτερα. Η τέχνη αυτή παρεγνωρίσθη επί πολύ, εξετάζεται πάντοτε έν σχέσει μόνον πρός τό κλασικόν ιδανικό και μέ τό συγγενές κριτήριο τής τέχνης τής Άναγεννήσεως και τών νεωτέρων χρόνων.

Άλλ' έχει πλέον κατανοηθή, ότι ή βυζαντινή τέ-

Ό Παντοκράτωρ

χνη άπεμακρύνθη από τό ιδανικόν τής ζωής φυσικό- τητος τής αρχαίας τέχνης, όχι από άδυναμian αλλά διότι έστράφη πρός τόν νέον ρυθμό, πρός νέαν αντίληψιν τής τέχνης τών θεοκρατικών λαών τής Ανατολής. Ό λεγόμενος ανατολικός ούτος ρυθμός είναι κατ' έξοχήν διακοσμητικός, εις τόν όποιον ή γραμμική έπίδοσις είναι ή κυριαρχούσα. Διά τού ρυθμού τούτου δέν επιζητείται νά παρασταθόν αι πραγματικά μορφαι τού αισθητού κόσμου, δι' ούτος δανείζεται από τόν κόσμο τής πραγματικότητας, άνάγεται εις μεγαλειώδη άφηρημένα σχήματα, εις

μορφάς εξόχως σοβαράς, ιερατικές, μνημειακάς σχηματοποιεί, άλλουώνει, άπλοποιεί, άκινητεί τās φυσικάς μορφάς, σύμφωνα μέ ώρισμένους νόμους τής τέχνης, διότι σκοπός του δέν είναι νά παραστήση τόν έφήμερον κόσμον τής πραγματικότητας, αλλά νά έγρί- ση τόν βαθύτερον πνευματικόν πυρήνα τών πραγμάτων, νά συμβολίση μέ τό περιορισμένον μέσον τών σχημάτων και τών χρωμάτων τήν αιώνιαν οδσίαν τους.

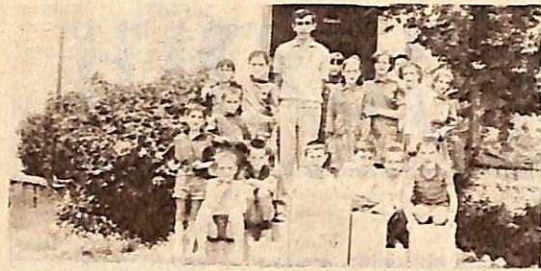
Από τόν ανατολικόν ρυθμόν λείπει ό,τι δίδει έντό- πωσιν τού ύλικού, τής τρίτης διαστάσεως, τού βάρους, τής πλαστικότητας, τής λογικής εξαρτήσεως, εκείνο πού τόν χαρακτηρίζει είναι ή διακοσμητική γραμμή, ή πλήρης δυναμικότητος σιλουέτα, ή ισορροπήσις και συσχετίσις τών προσώπων εις μίαν επιφάνειαν, αι κατ' ένώπιον στάσεις, ή άκίνησία, τό μετέωρον τών προσώπων, τό χρώμα δέν χρησιμοποιείται ως κρσδασμός τού φωτός διά τήν απόδοσιν τής φωτοσκιώσεως και άποστάσεως, άλλ' ως διακοσμητική συμφωνία τόνων, ως μέσον εξάρσεως και ένίστε συμβολισμού.

Ιστορικοί όμως λόγοι συνετέλεσαν ώστε ή βυζαντινή τέχνη νά μή ακολουθήση άπολύτως τήν τεχνοτροπίαν τής Ανατολής, αλλά νά τήν συνδυάση μέ τά ζωγραφικά και τά πλαστικά στοιχεία τής ελληνικής τέχνης. Τά στοιχεία αυτά, ώσαν ρίζαι βυθισμένα εις τό έγχώριον έδαφος, έτροφοδότουν άενάως τās διαδοχικάς ανθήσεις, τās «αναγεννήσεις» τής βυζαντινής τέχνης, εις τήν μακραίωνα σταδιοδρομίαν της. Τά ελληνικά αυτά καλλιτεχνικά στοιχεία, αν και άντικρυς αντίθετα πρός τά ανατολικά, συνενδύσθησαν κατά τρόπον παράδοξον, και εις αυτό έγκειται ή ιδιόζουσα χάρις τών έργων τής βυζαντινής τέχνης. Από τήν βυζαντινήν τέχνην δέν έλειψαν: ούτε ή άκριβής παρατήρησις, ούτε ό ρεαλισμός, ούτε και ή ψυχολογική έκφρασις. Είναι άληθές ότι από τά έργα τής σχολής τής Κωνσταντινουπόλεως, διεσώθησαν έλάχιστα, ώστε νά μή γνωρίζωμεν μέ άκρίβειαν μέχρι ποίου σημείου, αι αρχαι τής ελληνιστικής τεχνοτροπίας διεπότισαν τήν βυζαντινήν τέχνην από ό,τι ύπάρχει όμως, δυνάμεθα νά ισχυρισθώμεν, ότι οί δανεισμοί αυτοί δέν ήσαν τό υπερέχον, άλλ' έμειναν ως μία κληρονομία, ως ή έξωτερική ανταύγεια τής πραγματικότητας. Ό βασικός και κυρίαρχος χαρακτήρ τής βυζαντινής τέχνης εις τά μνημειώδη αυτής έργα υπήρξεν ή σχηματοποιήμενη μορφή ως έκφρασις εξαιλώσεως.

Αυτό παρατηρείται εις τās δύο μεγάλας τέχνας, τās όποιās άνέπτυξεν ό παλαιός χριστιανισμός και κατ' έξοχήν τό Βυζάντιον: τήν Άρχιτεκτονικήν και τήν Ζωγραφικήν, διότι ή Γλυπτική έπαίξεν έλά- χιστον ρόλον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ

Βοήθεια εις ένδεείς
Help to the needy

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχ. Δαφνοχωρίου Κιλκίς
Juniors of Elem. School Dafnochorion Kilkis

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Λαγκαδά Χίου
Juniors of Elem. School Langada Chios

Ε.Σ.Ν. Γυμν. Μυκόνου
Juniors of High School Mykonos

Ε.Σ.Ν. 3ου Δημ. Σχολ. Ίεραπέτρας
Juniors of 3rd Elem. School Ierapetra

Ε.Σ.Ν. 4ου Δημ. Σχολ. Έρμουπόλεως Σύρου
Juniors of Elem. School Ermoupolis Syros

Ε.Σ.Ν. 30ου Δημ. Σχολ. Αθηνών
Juniors of 30th Elem. School Athens

Ε.Σ.Ν. 1ου Δημ. Σχολ. Καλύμνου
Juniors of Elem. School Kalymnos

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μύτικα Άρτης
Juniors of Elem. School Mytika Arta

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μανδρακίου Νισύρου
Juniors of Elem. School Mandraki Nissyros

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Βοβούσσης Ίωαννίνων
Juniors of Elem. School Vovoussa Epirus

Ε.Σ.Ν. 7ου Γυμνασίου Θηλ. Θεσσαλονίκης
Juniors of 7th High School for Girls Thessaloniki

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Έλιοκάλης Ίωαννίνων
Juniors of Elem. School Eliokale Epirus

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Πολυνηρίου Ίγουμενίτσας
Juniors of Elem. School Polyneri Epirus

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Καστρίου Ίγουμενίτσας
Juniors of Elem. School Kastriion Epirus

Ε.Σ.Ν. 4ου Δημ. Σχολ. Πρεβέζης
Juniors of Elem. School Preveza

Ε.Σ.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Θεσπρωτικού Ήπειρου
Juniors of 2nd Elem. School Thesprotikon Epirus

ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Βοήθεια εις Κοινότητα και σχολεία.
Health in the Home

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Κλειούς Λέσβου
Juniors of Elem. School Kleo Lesbos

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Έπανωχωρίου Χανίων
Juniors of Elem. School Epanochori Crete

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Άρτεμῶνος Σίφνου
Juniors of Elem. School Artemon Sifnos

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Ν. Σελευκείας Παραμυθίας
Juniors of Elem. School N. Selefkea Epirus

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Ύδρουσσης Σάμου
Juniors of Elem. School Hydroussa Samos

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Κωμιακής Νάξου
Juniors of Elem. School Komiaki Naxos

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Άγ. Γεωργίου Αασηθίου
Juniors of Elem. School Aghios Georgios Krete

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχ. Κυδωνίας Κρήτης
Juniors of Elem. School Kydonia Krete

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μυρτιάς Ήρακλείου Κρήτης
Juniors of Elem. School Myrtia Krete

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχ. Μεταξοχωρίου Μονεφααίου Κρήτης
Juniors of Elem. School Metaxochori Krete

ΑΠΟΝΟΜΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΕΙΣ ΕΘΕΛΟΝΤΑΣ
ΑΔΕΛΦΑΣ ΠΑΤΡΩΝ

Τὴν 16ην Νοεμβρίου ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ., συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Γενικὴν Ἐπιθεωρητὴν τοῦ Σώματος Ἑλληνίδων Ἀδελφῶν, μετέβη εἰς Πάτρας καὶ ἀπένειμε διπλώματα εἰς Ἐθελοντὰς Ἀδελφὰς τοῦ ἑκεί Τμήματος Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἡ τελετὴ ἐγένετο εἰς τὴν αἴθου-

καὶ πολλῶν ἐκλεκτῶν προσκεκλημένων.

Ἐν ἀρχῇ τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Γραμματεὺς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν Πάτραις Τμήματος Ε.Ε.Σ. κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, ὁστις ἐξήρθε τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Προέδρου κ. Γεωργακοπούλου. Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησεν

ματά, κατάγματα 5.030. β) Παθολογικά νοσήματα 3.413. γ) Λοιπαὶ περιπτώσεις (δηλητηριάσεις, ἐγκαύματα κ.λ.π.) 1.068.

Χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις : Δηλητηριάσεις τροφικαί, φαρμακευτικαί 152. Δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος 1. Καρδιολογικά νοσήματα 412. Λοιμώδη νοσήματα 23. Ἐγκαύματα 99. Μέθη 65. Ἡλεκτροπληξίαι 2.

Παροχὴ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου ἱατρικῶν ὁδηγιῶν εἰς ποντοπόρα πλοῖα δι' ἀσθενούντων μέλη τῶν πληρωμάτων των 58. Τὸ Κέντρον Αἱμοδοσίας Ε.Ε.Σ. παρέσχε δωρεὰν δι' ἀπόρους φιάλας αἵματος 225.

*
ΒΡΑΒΕΥΣΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ
ΣΧΟΛΙΚ. ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
σχολικοῦ ἔτους 1968-1969

Ἡ Ἐπιτροπὴ Βραβεύσεως Λευκωμάτων σχολικῆς ἀλληλογραφίας ἀπένευμε τὰ ἀκόλουθα Βραβεῖα.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Α'

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Α' Θηλέων. Β' Θηλέων. ΣΤ' Θηλέων. Ζ' Ἀρρένων. Ζ' Θηλέων. 10ον Θηλέων. 15ον Θηλέων. 16ον Γυμν.)κὸν Παράρτημα Θηλέων Γαλατσίου. Θηλέων Καλλιθέας. Τοσίτσειον Θηλέων. Ἰδιωτικὴ Σχολὴ «Μαρ. Κρίκου». Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Κρεατσούλη - Σταυράκη.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Β' Θηλέων. Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Λυσικάτου. Λύκειον «Ἑλληνισμὸς» (Νηπιαγ. Α' καὶ Β' Δημ.), (Γ' καὶ Δ' Δημ.), (Ε' καὶ ΣΤ') Λευκ. 3.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Μικτὸν Βλαχιώτη Μολάων. Θηλέων Γρεβενῶν (Λευκ. 4), (τάξ. Βα, Ββ, Γα, Γβ). Θηλέων Ἐδέσσης. Α' Θηλέων Ἡρακλείου Κρήτης. Θηλέων Θηβῶν. Λίμνης Εὐβοίας. Κεραμειῶν Κεφαλληνίας. Θηλέων Ρεθύμνης. Θηλέων Χαλκίδος.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛ. ΑΘΗΝΩΝ

Δ' ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Α' Ἀγ. Ἰωάννου Ρέντη. 6ον Καλλιθέας. 84ον.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

8ον Ἐλευσίνος. Α' Μεγάρων

Ἀττικῆς. Γέρακα Ἀττικῆς.

Ε' ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

3ον Ἡλιουπόλεως.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δ' ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

2ον Αἰγίνης.

ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

1ον Δράμας. Ἀγ. Ἑλένης Σερρών. Θάσου. 51ον Θεσσαλονίκης. Μαριῶν Θάσου. Ἀγ. Πνεύματος Σερρών.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Α' Λαρίσης (Λευκ. 5). 10ον Λαρίσης (Λευκ. 2). Νέας Ἀγχιάλου Βόλου. Παιδοπόλεως Λαρίσης. Πηνειάδος Τρικάλων. Σούρπης Ἀλμυροῦ.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ε' Ἀμαλιάδος (Λευκ. 2). Α' Κιάτου Σικυῶνος. Κυπαρισίου Λογκανίκο Λακεδαίμονος. Μερκουρίου Ἀργολίδος «Φρειδερίκειον». Α' Χώρας Πυλίας. Β' Χώρας Πυλίας.

ΘΡΑΚΗ

5ον Δημ. Σχολ. Ξάνθης. Δημ. Σχολ. Κουτσοῦ Ξάνθης.

ΝΗΣΟΙ

Βαθέος Μεγανησίου Λευκάδος. «Ἀπ. Παῦλος» Οἰνουσῶν Χίου.

ΚΡΗΤΗ

2ον Ἀνω Ἀρχανῶν Τεμένους Ἡρακλείου. 5ον Ἡρακλείου. 2ον Ἱεραπέτρας. 3ον Ἱεραπέτρας. Κάτω Χωρίου Ἱεραπέτρας. Μάζης Ἀποκορώνου Χανίων. Μαλίων Ἡρακλείου. Ξηροκάμπου Ἱεραπέτρας.

*
ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β'

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

17ον Ἀρρένων Καλαμακίου. Εὐαγγελικὴ Σχολὴ Ν. Σμύρνης.

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀρφαρῶν Καλαμάτας. Ζαχάρως

Ἡλείας. Καλαμαριάς Θεσ)νίκης. Θηλέων Κατερίνης (τάξ. Δ2). Κρουονερίου Κορινθίας. Λάμπειον Ναούσης. Μώλου Φθιώτιδος. Πανομίτειον Σύμης. Οἰκονομικὸν Σερρών.

ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛ. ΑΘΗΝΩΝ

Α' ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

13ον. 106ον.

Δ' ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

7ον Καλλιθέας (τάξ. ΣΤ') Λευκ. 2.

Ε' ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Α' Ἀμφιθέας. Α' Ἀργυρουπόλεως. 2ον Ἡλιουπόλεως (Λευκ. 2).

ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Β' ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

20ον. 38ον.

ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Αἰανῆς Κοζάνης. Ἀξιουπόλεως Παιονίας. 1ον Ἀλεξανδρείας Βερροίας. Β' Καλαμαριάς Θεσ)νίκης (Λευκ. 4). 8ον Καλαμαριάς Θεσσαλονίκης. Κεφαλοχωρίου Βερροίας. 3ον Κιλκίς. Εἰνου Νεροῦ Ἀμυνταίου. Ὁσσης Λαγκαδᾶ. Πετραίας Ἐδέσσης. Β' Σίνδου Θεσσαλονίκης.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

21ον Βόλου. Α' Δεσκάτης Ἐλασσόνης. Διασέλου Τρικάλων. Μακρυχωρίου Λαρίσης. 5ον Τρικάλων.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Βλαχιώτη Μολάων. Γερακίου Λακεδαίμονος. Γεωργιτσίου Λακεδαίμονος. Καλλιφανίου Καλαβρύτων. Λογκανίκο Λακεδαίμονος. Μυρτιάς Μολάων. 2ον Πατρῶν. Χρυσοκελλαριάς Πυλίας.

ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ

Α' Ἀστακοῦ Ἀγρινίου.

ΘΡΑΚΗ

Κοσμητῆς Ξάνθης.

ΗΠΕΙΡΟΣ

Κομποτίου Ἀρτης.

ΝΗΣΟΙ

7)θέσιον Μυκόνου. 2ον Μυτιληνῶν Σάμου. 7ον Χίου.

ΚΡΗΤΗ

Βαϊνιάς Ἱεραπέτρας. Κρούστας Μεραμβέλλου. Ὀρεινοῦ Σητείας. Πετροκεφαλίου Καίνουργίου Ἡρακλείου. Σίβα Πυργιωτίσσης Ἡρακλείου. Σταυροῦ Ἱεραπέτρας. Φονὲ Ἀποκορώνου Χανίων.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Γ'

ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Γυμνάσιον Δεσκάτης Ἐλασσόνης (Λευκ. 2). Τεγέας (Λευκ. 2), (τάξ. Γ' καὶ Δ'). Δ' Ἀρρένων Θεσ)νίκης.

ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

1ον Ἀργους Ὀρεστικῶν (5 φυτολόγια). Γαλήνης Λαγκαδᾶ. Κομνηνῶν Ἐορδαίας. Μεταμορφώσεως Χαλκιδικῆς. Σκύδρας Ἐδέσσης.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

4ον Βόλου. 6ον Βόλου.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ζήριας Πατρῶν. 7ον Πατρῶν. 26ον Πατρῶν.

ΘΡΑΚΗ

Κομάρων Ὀρεστιάδος.

ΗΠΕΙΡΟΣ

Βίκου Κονίτσης.

ΕΥΒΟΙΑ

Τριάδος Χαλκίδος.

ΝΗΣΟΙ

Ἀρμενάδων Κερκύρας. Κεραμίου Λέσβου. Δαφνῶνος Χίου. Παραδεισίου Ρόδου. Τσελεντάτων Κεφαλληνίας. Τσουκαλάδων Λευκάδος.

ΚΡΗΤΗ

10ον Χανίων.

*
ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΦΥΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

28) Δημ. Σχολ. Πηγαδισάνου Λευκάδος. 29) Δημ. Σχολ. 1ον Σάμου. 30) Δημ. Σχολ. Νίππου Χανίων. 31) Δημ. Σχολ. Μαρίων Θάσου. 32) Δημ. Σχολ. 2ον Αἰγίνης. 33) Δημ. Σχολ. Λιβαδοχωρίου Τρικάλων. 34) Δημ.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος, ἐν μέσῳ τοῦ Συμβουλίου Τμήματος Πατρῶν καὶ Ἀδελφῶν.

σαν τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου, παρουσία τοῦ Νομάρχου κ. Ν. Ματαράγκα, τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ κ. Δικαίου, τοῦ Δημάρχου κ. Δ. Τσερώνη, τοῦ Διοικητοῦ Ἀνωτ. Διοικήσεως Χωροφυλακῆς κ. Π. Μαρούση, τοῦ Ἀστυνομικοῦ ὑποδ)ντοῦ κ. Μπαλοπούλου, τοῦ Λιμενάρχου κ. Μαλέντη, τοῦ Προέδρου Ἐπαγγ. καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου κ. Ἀ. Σταθοπούλου, τῆς Προϊσταμένης Ἀδελφῆς κ. Ἀγλαίας Καντόρου,

ὁ κ. Γεωργακόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀνεφέρθη διὰ μακρῶν εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰς Ἀδελφὰς, συνεχάρη αὐτὰς διὰ τὸ ἀνθρωπιστικὸν των ἔργον, ἐτόνισε δὲ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀποστολῆς των.

Ἐδόθησαν διπλώματα προαγωγῶν εἰς 18 Ἐθελοντὰς Ἀδελφὰς παλαιότερων τάξεων καὶ πτυχία εἰς Ἐθελοντὰς Δοκίμους τῶν τάξεων 1967 - 1969.

ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΙΣ
ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Ὁ Πρόεδρος κ. Κ. Γεωργακόπουλος ἐδέχθη τὴν 25ην Νοεμβρίου εἰς τὰ γραφεῖα του ἐκπροσώπους τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ ξένου Τύπου καὶ προσέβη εἰς ἐνδιαφέροντας ἀνακωνώσεις σχετικὰς μετὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ Ε.Ε.Σ., κατόπιν δὲ παρεκάλεσεν αὐτοὺς ὅπως ἐργασθῶν μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Ἐράνου.

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐξυπηρετήσεν διὰ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν του κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Ὀκτώβριον 1969, 9.511 ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας ἐκ τῶν ὁποίων 1.432 ἐξηκριβωμέναι περιπτώσεις ἡσφαλισμένων εἰς Ι.Κ.Α.

Οἱ ἐξυπηρετηθέντες κατὰ κατηγορίας ἔχουν ὡς ἐξῆς : α) Τραύ-

Σχολ. Μοδίου Λοκρίδος. 35) Δημ. Σχολ. Καλυβίων Αναλήψεως. 36) Δημ. Σχολ. 1ον Αμπελώνος Λαρίσης. 37) Δημ. Σχολ. Μεσοχωρίου Λαρίσης. 38) Δημ. Σχολ. Σκρά Κιλκίς. 39) Δημ. Σχολ. Νέας Πέλλης Αλμωπίας. 40) Δημ. Σχολ. Κεφαλοχωρίου Βεροίας. 41) Δημ. Σχολ. Σωσάνδρας Αλμωπίας. 42) Δημ. Σχολ. Ακρής Ελασσόνας. 43) Δημ. Σχολ. Αχιλλείου Ξηρομέρου. 44) Δημ. Σχολ. Σκεπαστού Πρεβέζης. 45) Δημ. Σχολ. Ρόκκας Αρτης. 46) Δημ. Σχολ. Δολιανών Αρτης. 47) Δημ. Σχολ. 2ον Κορινού Πιερίας. 48) Δημ. Σχολ. Πλατανορέυματος Κοζάνης. 49) Δημ. Σχολ. Καλυβίων Κονίτσης. 50) Δημ. Σχολ. 1ον Δεσκάτης Ελασσόνας. 51) Δημ. Σχολ. Ωρωπού Πρεβέζης. 52) Δημ. Σχολ. Μικρού Περιβολακίου Μαγνησίας. 53) Δημ. Σχολ. Αύλακίου Λαμίας. 54) Δημ. Σχολ. Χρυσοπέτρας Κιλκίς. 55) Δημ. Σχολ. Χελιδονίου Ηλείας. 56) Δημ. Σχολ. Λαλούκα Αργολίδος. 57) Δημ. Σχολ. Τρυφού Αμφιλοχίας. 58) Δημ. Σχολ. 1ον Μελίκης Βεροίας. 59) Δημ. Σχολ. Φαρρών Πατρών. 60) Δημ. Σχολ. Φαρακιάδος Τριφυλίας. 61) Δημ. Σχολ. Χρυσάφων Λακεδαιμόνιος. 62) Δημ. Σχολ. Λογγανίου Λακεδαιμόνιος. 63) Δημ. Σχολ. Κομποτίου Αρτης. 64) Δημ. Σχολ. Κυπαρισίου Λογγανίου Σπάρτης. 65) Δημ. Σχολ. Αμυγδαλιάς Γορτυνίας. 66) Δημ. Σχολ. Παρασκευής Ελασσόνας. 67) Δημ. Σχολ. 1ον Λεχαινών Ηλείας. 68) Δημ. Σχολ. Κυπαρίσσου Λαρίσης. 69) Γυμνάσιον Μεγαλοπόλεως Αρκαδίας. 70) Γυμνάσιον Δεσκάτης Ελασσόνας. 71) Γυμνάσιον Χρυσουπόλεως Καβάλας. 72) Γυμνάσιον Χάρακος Μοφρατίου Κρήτης.

Επίσης τα κάτωθι Σχολεία απέστειλαν απ' ευθείας χαμαιμηνλον εις τα εναντι αυτων αναγραφόμενα Νοσοκομεία.

1) Τὸ Δημ. Σχολ. Πετροκεφαλίου Ἑρρακλείου Κρήτης εἰς Νοσοκομεῖον Ε.Ε.Σ. Ἀθηνῶν. 2) τὸ Δημ. Σχολ. Καρουσάδων Κερκύρας εἰς Νοσοκομεῖον Ε.Ε.Σ. Ἀθηνῶν. 3) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγράφων Κερκύρας εἰς Νοσοκομεῖον Ε.Ε.Σ. Ἀθηνῶν. 4) Τὸ Δημ. Σχολ. Λεύκης Καστοριάς εἰς Νοσοκομεῖον

Καστοριάς. 5) Τὸ Δημ. Σχολ. Κομποτίου Ἀρτης εἰς Γεν. Νοσοκομεῖον Ἀρτης. 6) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Δεσκάτης Ελασσόνας εἰς Ὑγειον. Σταθμὸν Δεσκάτης. 7) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Σάμου εἰς Νοσοκομεῖον Ε.Ε.Σ. Ἀθηνῶν. 8) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀργυρουπόλεως Κιλκίς εἰς Γεν. Νοσοκομεῖον Κιλκίς.

*

ΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

10) Τὸ Δημ. Σχολ. Χιονάδων Ὁρεστιάδος, ἡγόρασεν τρόφιμα ἀπὸ τὰ χρήματα τῶν καλάνδων, τὰ ὅποια διένειμεν εἰς ἀπόρους οἰκογενείας, ὡς καὶ εἶδη ἱματισμοῦ δι' ἐνδεεῖς μαθητάς. 11) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Πατρῶν, εἶδη ἱματισμοῦ καὶ γραφ. ὕλης εἰς Δημ. Σχολ. Μεγ. Μπουνητιά. 12) Τὸ Δημ. Σχολ. Πηνεϊάδος Τρικάλων, 5 δέματα με ἱματισμὸν κλπ. εἰς ἰσαριθμοὺς σειμοπαθεῖς μαθητάς καὶ 1 δέμα με γραφ. ὕλην εἰς κ. Ἐπιθ/τὴν Δημ. Σχολ. Β' Περ. Τρικάλων δι' ἄπορον Σχολεῖον τῆς Περιφερείας του. 13) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀρχαίας Ὀλυμπίας Ηλείας, εἶδη γραφικῆς ὕλης εἰς Δημ. Σχολ. Ὀλομάδων Γορτυνίας. 14) Τὸ Δημ. Σχολ. Παλαιοχωρίου Μικρ. Περιστερίου Ἰωαννίνων, ποσότῃτα ὧν εἰς Ἀκριτικὰ Φυλάκια. 15) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἰθάκης, 2 χαρτοκιβ. με σχολ. εἶδη καὶ ἱματισμὸν, εἰς Δημ. Σχολ. Χιονάτων Κεφαλληνίας. 16) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Τήνου, 1 δέμα με εἶδη γραφ. ὕλης εἰς κ. Ἐπιθ/τὴν Δημ. Σχολεῖον Σάμου δι' ἄπορον Σχολεῖον τῆς Περιφερείας του.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Πολλὰ εἶναι τὰ θύματα, κυρίως μεταξύ τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια, ἀπὸ ἄγνοια τοῦ σοβαρωτάτου κινδύνου, περιεργάζονται ἐγκαταλελειμμένα πολεμφοδία (χειροβομβίδες, νάρκες κλπ.). Γι' αὐτὸ τονίζομεν καὶ πάλιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιεργάζονται τέτοια ἀντικείμενα, οὔτε ν' ἀφήνουν ἄλλους νὰ τὰ πλησιάζουν, ἀλλὰ, μόλις τὰ ἀντικρίξουν, νὰ εἰδοποιοῦν ἀμέσως τὴν πλησιέστεραν ἀστυνομικὴν ἢ στρατιωτικὴν Ἀρχήν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΤΕ ΟΤΙ:

1) Πρέπει νὰ συμπληρωθῶν καὶ νὰ μᾶς σταλοῦν τὸ τ α χ ὕ τ ε ρ ο ν :
α) τὸ Γενικὸν Δελτίον ἐγγραφῆς τοῦ σχολείου εἰς τὸν Ε.Ε.Σ.Ν. καὶ
β) αἱ καταστάσεις ἐγγραφῆς Ἐρυθροσταυριτῶν.

2) Ἐπιστροφὰι φυλλαδίων Περιοδικοῦ γίνονται δεκτὰ μόνον μέχρι τέλους τοῦ ἐπομένου μηνός, δηλ. τεύχη Ὀκτωβρίου 1969 θὰ γίνωνται δεκτὰ μόνον μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1969.

3) Τὰ ἐμβάσματα διὰ τὸ Περιοδικὸν δέον νὰ στέλλωνται ἀπροσώπως, δηλ. «Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος», ὁδὸς Λυκαβηττοῦ 1, ἄλλως δυσχεραίνεται ἡ εἰσπραξις.

4) Πρέπει νὰ στέλλετε εἰς τὰ γραφεῖα μας σύντομον περίληψιν τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς δράσεως τῶν μαθητῶν διὰ νὰ δημοσιεύωμεν εἰς τὸ Περιοδικὸν καὶ νὰ ἐνημερώσωμεν τὸν ἐν Γενεῇ Σύνδεσμον τῶν Ἐρυθρῶν Σταυρῶν.

5) Πολλὰ τῶν φωτογραφιῶν δράσεως τῶν Ἐρυθροσταυρικῶν ομάδων ἀποστέλλονται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς συμμετοχὴν εἰς Διεθνεῖς Ἐκθέσεις Ἐρυθρῶν Σταυρῶν Νεότητος, δι' ὅ καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως λαμβάνεται μέριμνα κατὰ τὴν λήψιν τούτων, ὥστε νὰ ἐμφανίζων αὐταὶ τοὺς Ἐρυθροσταυρίτας ἐν δράσει καὶ νὰ εἶναι, εἰ δυνατόν, μεγάλου μεγέθους, κατὰ προτίμησιν 0,13 X 0,18.

6) Πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τώρα ἡ ἐτοιμασία Λευκωμάτων σχολικῆς ἀλληλογραφίας, ὥστε νὰ εἶναι ταῦτα ἐγκαίρως ἐτοιμα καὶ με ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν πληρότητα, συμφωνῶς πρὸς τὰς ἀναγραφόμενας εἰς τὸ σχολικὸν ἐντυπον «Σχολικὴ ἀλληλογραφία» ὁδηγίας μας, τὸ ὅποῖον σᾶς ἀπεστάλη ἤδη μαζί με τὴν σειρὰν ἐντύπων ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους.

Ὁ Ε.Ε.Σ. Νεότητος

σᾶς εὐχεται

ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

ΚΟΥΑΝ ΘΑΡΑΓΟΥΕΤΑ

Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας Πανεπ. Μαδρίτης - Ἀκαδημαϊκός

Ἡ προσευχή τοῦ χριστιανοῦ

Μετάφρ. ΚΩΣΤΑ Ε. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΟΣ ἀπὸ τόσα στοιχεῖα ἀξιοπιστίας, βασιζόμενος μαζί στὰ φῶτα τῆς Λογικῆς καὶ στὰ σημάδια τῆς δικῆς Σου ἀσφαλτῆς Ἀποκάλυψης, πιστεύω σταθερὰ σ' Ἐσένα, Θεὲ καὶ Πατέρα μας Παντοδύναμε, πὺν σὲ μὴ διάχυσαι ἀγάτης ἐδημιούργησες τὸν Κόσμο καὶ τὸν Ἄνθρωπο, ὑψώνοντάς τον σὲ θέσι παιδιοῦ Σου, ἀπ' ὅπου ἐπεσε ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας, γινόμενος ἀνάξιος τῆς ὑπερφυσικῆς κληρονομίας πὺν τοῦ εἶχες ἐτοιμάσει.

Πιστεύω σ' Ἐσένα, Θεὲ - Υἱὲ σὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πὺν ἦρθες στὸν κόσμο γιὰ νὰ λυτρώσῃς τὸν Ἄνθρωπο με τὴ θυσία τῆς χρονικῆς ζωῆς Σου, ἐγγύησι τῆς δικῆς μας αἰώνιας ζωῆς, ἀφήνοντάς μας με τὴ διδασκαλία Σου ἕναν τύπο γιὰ ν' ἀκολουθήσωμε, με τὸ παράδειγμά Σου, ἕνα ὑπόδειγμα γιὰ νὰ μιμηθῶμε, με τὴν παρουσία Σου καὶ τὴν εὐχαριστιακὴ κοινωνία μας μαζί Σου μὴ πηγὴ ζωῆς γιὰ τίς ψυχές μας, καὶ πετυχαίνοντας με τὴν Ἀνάστασί Σου τὴν ἀνασύστασι τῆς ἀρχικῆς μας κατάστασης ὡς τέκνων θετῶν τοῦ Θεοῦ καὶ κληρονόμων τῆς δόξας Του στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πὺν εἶναι ἡ Ἐκκλησία Σου.

Πιστεύω σ' Ἐσένα, Θεὲ - ἅγιο Πνεῦμα, πὺν ὠλοκλήρωσες τὸ ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διδάσκοντας καὶ ἀγιάζοντας τὴν Ἐκκλησία Σου, με τὴν ὁποία διακηρύττω ὅτι εἰμαι βαθιὰ ἐνωμένος, σὲ κοινωνία ἀδελφωσύνης με ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πὺν ἀνήκουν σ' αὐτὴν ἢ ἔχουν ἀπ' αὐτὴ κληθῇ, ὡς θεμελιωμένοι πάνω στοὺς διαλεγμένους ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ Ἀποστόλους...

Πιστεύω, τελικά, στὴν ἀθάνατη μοῖρα τῆς ψυχῆς μου, πὺν ἡ παρούσα ζωὴ τῆς, σ' ἕνα ἄφραστο σῶμα θέτει σὲ δοκιμασία τὴ θέλησί μου γιὰ τὸ Ἀγαθό, καὶ θὰ εἶναι, με τὴ βοήθεια τῆς Χάριτός Σου, αὐτὴ πὺν δικαιούται τὸ βραβεῖο τῆς δόξας Σου, καὶ μαζί μ' αὐτὴ τὴν αἰώνια ζωὴ στὴν ὠλοκληρωμένη ἀνακαίνισι τῆς προσωπικότητάς μου.

Συγχώρα με ἂν καμμιὰ φορὰ, θαμπωμένος ἀπὸ τὸν ἀπατηλὸ ἀντικατοπτρισμὸ μιᾶς ἐπιφανειακῆς ἐπιστήμης, ἢ ἐντυπωσιασμένος ἀπὸ τὴν μάταιη ἐμφάνισι τῶν αἰσθητῶν ἀγαθῶν, Σὲ ἀγνόησα ἢ Σὲ λησμόνησα. Ἀκόμη περισσότερο ἂν, παίγνιο συναντημένων ὑποβολῶν καὶ ἐπιδράσεων ἢ θῦμα συμφερονσῶν πανουργιῶν, ἔφτασα ν' ἀμφιβάλλω γιὰ Σένα, ἢ ἀκόμα νὰ Σ' ἀρνηθῶ. Στέρξε, ὥστε, ἀνάμεσ' ἀπὸ τίς σκιές πὺν με περιτριγυρίζουν καὶ τίς ἀνησυχίες πὺν με πολιορκοῦν, νὰ μὴ χάσω ποτε ἀπὸ μπρὸς μου τὴν ἀκριβὴ κατεύθυνσι πὺν χαράζει στὴ ζωὴ μου ἢ πίστι σ' Ἐσένα καὶ στὴν ἀθάνατη κλίσι μου πρὸς Ἐσένα, οὔτε ν' ἀδυνατίσω με τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν πετύχῃ με τὴ δικὴ Σου περιπαθὴ βοήθεια. Ἐτσι, πραγματικά, ἀντιθετα στίς ἀστάθειες πὺν γεννᾷ ὁ φόβος γιὰ τὴν εὐθραυστὴ ἀτομικότητά μου, κράτησέ με σφιχτὰ ἐνω-

μένο σὸ ζωντανὸ βράχο τῆς καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας Σου, στῦλος καὶ στερέωμα τῆς Ἀληθείας, ὥστε ἐκείνη ὡς τὸ μυστικὸ Σῶμα Σου πὺν εἶναι, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴ δικὴ Σου θεία ζωὴ, νὰ συγκρατῇ καὶ ἐμπνέῃ, ὅταν χρειάζεται, τὴν προσωπικὴ μου ζωὴ.

(Ἀπὸ τὸ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ», πὺν μόλις ἐκκυκλοφόρησε σ' ἐξαιρετικὰ καλαίσθητη ἐκδοσι τοῦ οἴκου «Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ καὶ Σία»)

Η ΥΓΕΙΑ

Η ΓΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΒΟΗΘΕΙΩΝ

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν παροχὴν Πρώτων Βοηθειῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην, ἀλλὰ καί, δὲν παύει νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν διαφώτισιν τοῦ Κοινοῦ καὶ τὴν διάδοσιν τῶν σχετικῶν γνώσεων.

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ εἶναι ἡ ἄμεση φροντίδα, πὺν παρέχεται εἰς ἕναν τραυματίαν ἢ ἀσθενῆ ἕως ὅτου φθάσῃ ὁ ἱατρός.

Ὅταν ξέρετε σωστὰ πῶς νὰ παρέχετε πρώτας βοηθείας, τότε θὰ εἰσθε εἰς θέσιν νὰ βοηθῆτε ἀποτελεσματικὰ τοὺς ἄλλους, ὅταν ἔχουν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς βοηθείας. Ὅταν κάποιοι τραυματισθῇ οἱ συνάνθρωποι του σπεύδουν πάντοτε με προθυμίαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Πολὺ συχνὰ ὁμως, ἐπειδὴ δὲν ἔτυχε νὰ ἔχουν γνώσεις παροχῆς πρώτων βοηθειῶν, κάνουν λάθη καὶ χειροτερεύουν ἀντὶ νὰ καλυτερεύουν τὴν κατάστασιν τοῦ τραυματίου.

Ὅταν παρέχωμεν σωστὰ τὰς πρώτας βοηθείας, σώζομεν πολλὰς φορὰς τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀρρώστου ἢ τραυματίου, γλυτώνομε τὸν πάσχοντα ἀπὸ ἰσόβιον ἀναπηρίαν, τὸν ἀνακουφίζομε ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ πιθανόν, χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασίν μας, τὰ ἔξοδα θεραπείας νὰ εἶναι ὀλιγώτερα ἀπ' ὅ,τι θὰ ἦσαν, ἂν δὲν παρείχοντο ἐγκαίρως αἱ πρώται βοηθείαι.

Εἰς πολλὰς χώρας παρατηρήθη ὅτι ἡ σοβαρώτερα αἰτία θανάτου εἰς τὰς κλινικὰς μεταξὺ ἀτόμων ἡλικίας 2 ἕως 27 ἐτῶν δὲν εἶναι οὔτε ἡ πνευμονία, οὔτε ἡ φυματιώσις—οὔτε καμμιὰ ἄλλη ἀρρώστια: Εἶναι τὰ δυστυχήματα. Τὰ περισσότερα δὲ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἀποτέλεσμα ἀπροσεξίας, ἀγνοίας καὶ ἀδιαφορίας.

Πολλοὶ ἔχουν γίνει ἥρωες ἀπλῶς καὶ μόνον, ἐπειδὴ ἐγνώριζαν τί νὰ κάμουν εἰς περιπτώσεις πνιγμοῦ, αἱμορραγίας κ.λ.π.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ γνώσις τῶν πρώτων βοηθειῶν κάμνει καὶ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους περισσότερον προσεκτικούς καὶ ἔτσι αἱ πιθανότητες νὰ συμβοῦν ἀτυχήματα εἰς τὴν ζωὴν μας ὀλιγοστεύουν.

Τ' ΑΛΗΘΙΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Έσχατο νόημα και βαθύτερο σκοπό οι Χριστιανικές εορτές άλλο δεν έχουν, κατά πώς νομίζω, από το να ζωογονούν τις ναρκωμένες μ' ένα τρόπο βιωματικό συνειδήσεις μας. Μήνυμα λυτρωτικό δίνουν κάθε φορά οι αναμνήσεις αυτές της σωτηρίας μας, να τοποθετηθούν σωστά και ξεκάθαρα οι σκέψεις μας και τα αίσθηματά μας μπροστά στο ανεκμήνευτο θαύμα του μυστηρίου της πίστεως.

Η καρποφόρα και γόνιμη αυτή αυτοκριτική των Χριστιανικών συνειδήσεων κάθε μεγάλη εορτή και μάλιστα Δεσποτική σαν τα Χριστούγεννα, ή δυνατή τούτη συνομιλία με τον πραγματικό έαυτό μας είναι το είσιτήριο για να μπούμε στο πασίχαρο γιορτάσι των Χριστουγέννων.

Ρωτάμε λοιπόν τη συνειδήσή μας: "Αν ο Χριστός κτυπούσε την πόρτα μας σήμερα θα τον αναγνωρίζαμε; αν πάλι ο θεάνθρωπος έρχότανε στις ημέρες μας σαν ένας «άδελφός ελάχιστος» που πάσχει μόνος, που φοβάται ή σαν ένα καχεκτικό παιδί απροστάτευτο με τα μεγάλα του τα μάτια, τα γεμάτα πόνο, αν ίσως ακόμη έπαιρνε τη μορφή ενός μεροκαματιάρη φαμελίτη με την φόρμα της δουλειάς του, ενός καταφρονεμένου φτωχού γέρου, αλήθεια αυτόν το Χριστό θα τον αναγνωρίζαμε;

Κι αφού παίρναμε αρνητική την απάντησι, ύστερα πάλι θα μπορούσαμε να στοχασθούμε. Καλά, δεν γιορτάζουμε τη γέννησι της αγάπης και μάλιστα Χριστούγεννα, 1969 φορές από την νύκτα εκείνη, που ο ούρανός χαμήλωσε ταπεινά για να σώση τη γη στην Πολίχνη της αγίας Βηθλεέμ;

Ναί! Χριστού Γέννησι, Θεού ένανθρώπισι και ανθρώπου θέωσι γιορτάζει σύμπας ο Χριστιανικός κόσμος σ' ολόκληρη τη γη μας.

Όμως, τι τραγικό, αυτός ο Χριστός, που τον ύμνοлогούμε σ' όλους τους τόνους με τις πιο πλούσιες λυρικές φωνές και τις λεπτότερες μουσικές αποχρώσεις, μένει ο μεγάλος άγνωστος, ο παρεξηγημένος της εποχής μας. Οι πολλοί άνθρωποι άλλοι συνειδητά κι άλλοι άσυνειδητα αρνούνται πεισματικά να γνωρίσουν

το αληθινό πρόσωπο του Ίησού στο πρόσωπο των ελαχίστων αδελφών.

Γι' αυτό κι οι ψυχές μυριάδων βαπτισμένων Χριστιανών είναι πικραμένες απ' το φαρμάκι του εγωισμού, που έχει τόσο απλώσει τα πλοκάμια του σε μικρών και μεγάλων τις καρδιές. Είναι το προπατορικό αυτό αμάρτημα ρίζα και κέντρο της πολύμορφης κακίας, που δηλητηριάζει την παιδική αθωότητα και τις σχέσεις των μεγάλων μεταξύ τους.

Αυτός ο εγωισμός ο γόης και πλάνος, όπως τον ονομάζουν οι Πατέρες της Έκκλησίας μας, είναι που έφερε το πρώτο κακό στον κόσμο μας, το πρώτο ψέμα και την ένοχη δικαιολογία, αυτός προκαλεί τα άγεφύρωτα μίσση ατόμων και λαών, αυτός φέρνει τους πολέμους τις αναστατώσεις, αυτός απλώνει τον κάθε πόνο και τον θάνατο. Είναι το μεγαλύτερο δυστύχημα της ανθρωπότητας και το πιο τραγικό, ότι δύο χιλιάδες χρόνια, απ' ότου ήλθε ή Ταπεινός όχι μόνο δεν νικήθηκε ή εγωπάθεια αλλά και περυσότερη έγινε και πιο προκλητική σε τούτα τα χρόνια τα δικά μας.

Σαν το σαράκι, που κατατρώνει το ξύλο, αυτό το άβυσσαλέο πάθος αγωνίζεται να ξεράνη τις ρίζες των Χριστουγέννων και να παραχαράξη το λυτρωτικό νόημα και μήνυμα της εορτής, κλείνοντάς μας στο καβούκι μας μέσα των υλικών απολαύσεων και την εγωιστική αμάθεια των λίγων ή των πολλών υπάρχοντων μας. Και δεν είναι ο εγωισμός υποχρεωτικό να καταλογίζεται και να περιορίζεται μόνο σε όσους έχουν υλικές μεγάλες άνεσεις, αλλά εξίσου κ' ένα παιδί με λίγα μέσα οικονομικά μπορεί να σκληραίνει τα μάτια του και να πετρώνει την καρδιά του από έλλειψι αγάπης και στοργής για τον πόνο και την ανέχεια των φτωχοτέρων φίλων του και των συμμαθητών του.

Μέσα λοιπόν σ' αυτή την ατμόσφαιρα, όπου οι άνθρωποι αγάπη δεν αναπνέουν, φαίνεται πολλές φορές ότι χάθηκε ή προσφορά του Ίησού. Αλλά είναι αλήθεια αυτό; Ο Χριστιανισμός απέτυχε; Όχι! φωνάζουν μ' όλη τη δύναμι της ψυχής τους

οι πιστοί «του Λόγου, που έγινε σάρξ». Τι σημασία έχει αν το κακό απλώσε τις ρίζες του, έβγαλε κλωνάρια και φαίνεται να θριαμβεύει;

Υπάρχουν σήμερα και θα υπάρχουν πάντα ταπεινές ψυχές, που δεν εκλιναν τα γόνατά τους στον Βαάλ και στα είδωλα της άπιστίας και του υλισμού. Υπάρχουν αυτοί, που γίνονται άξιοι από τη θεία χάρι να κάνουν τις καρδιές τους σπήλαια, για να γεννηθώ ο βασιλέας των πονεμένων, των ταπεινών και ελαχίστων.

Δεν έχει και μεγάλη σημασία, αν είναι λίγοι οι Χριστιανοί. Πάντα ήταν οι λίγοι αλλά οι άγρυπνοι. Η μοίρα της ποιότητας είναι πάντοτε ή ολιγάριθμη, αλλά ή ήθικη υπεροχή απέναντι στην ποσότητα. Ο Χριστός μās τώ ελπε: «πολλοί οι κλητοί, λίγοι οι εκλεκτοί» και μās ένθαρρύνει «μη φοβού το μικρόν ποίμνιον».

Αν τα γεγονότα, που προσεγγίζουν είναι κρίσιμα και καταλυτικά, ό Έρχόμενος είναι πρως και ταπεινός. Σκύβει επάνω μας πονετικά. Κρούει την θύρα τόσο ήρεμα και διακριτικά, που δεν τον άκούνε σήμερα πολλοί, γιατί οι άνθρωποι «τό ψεύδος μάλλον ήγάπησαν ή την αλήθειαν».

Και μέσα όμως σ' αυτές τις άβυσσες — τις μεταβατικές ώρες, που περνάει ή ανθρώπινη Ίστορία, που «οι πολλοί ούτε πιστεύουν τίποτα ούτε αγαπούν κανένα» υπάρχουν οι ωραίες ψυχές, οι άδολες κι άπονήρευτες καρδιές οι «κεχαριτωμένες», που είναι το χαμόγελο του Θεού στον κόσμο, το άλάτι της γής, που κάνουν τα σκοτάδια των ανθρώπων, που τους πλησιάζουν φωτερά. Κι αν δεν υπήρχαν αυτοί, ποιάς μās λέει ότι ο κόσμος μας δεν θα ήταν τρισχιρότερος; Τό κακό άφρίζει και λυσομανά έναντίον τους για να τους πνίξη την προφητική φωνή τους. Από τό αίμα των μαρτύρων ποτίζεται τό πολυκάρπο δέντρο της αιματοπότιστης αυτής φυτείας της βασιλείας του Θεού, που φθάνει, που δεν είναι μακριά μας, αλλά γύρω μας και μέσα μας, σύμφωνα με τον αληθινό λόγο του Χριστού, «ή βασιλεία ή έμ ή έντός ήμών έστίν».

ΜΕΡΙΚΑΙ ΠΡΟΤΡΟΠΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ

Έπιθυμούμε να κάμωμε μερικές προτροπές προς τους νέους της εποχής μας, που άπορρέουν από την ελκρινή προς αυτούς αγάπην κι έχουν ως σκοπόν να τους βοηθήσουν ώστε να πραγματοποιήσουν τον προορισμόν τους.

1ον. Να μη λησμονήτε ότι ή ζω ή άξίζει τόσον, όσον σās έστοίχισεν εις προσπάθειες, εις άγώνας, εις θυσίαις και ότι ό καθένας θερίζει εκείνο άκριβώς που έχει σπείρει.

2ον. Να μη παίζετε με τό κακόν, υπό οϊανδήποτε μορφήν, δηλαδή, με την άμαρτίαν. Να μη δέχεσθε κανένα συμβιβασμόν με πράγματα που καταδικάζει ή συνείδησίς σας. Να έχετε δέ ύπ' όψιν σας ότι ό δαμαστής των θηρίων, που τά καλοπιάνει και τά κολακεύει, άργά ή γρήγορα θα καταφαγωθή άπ' αυτά.

3ον. Να συνειδητοποιήσετε ότι ή ανάγκη της εποχής μας είναι ό Χριστός, ό όποιος αγαπά ιδιαιτέρως την νεολαίαν και ότι είναι ό μόνος που είναι εις θέσιν να φέρη ριζικήν μεταβολήν στας συνειδήσεις και τās καρδιάς, να σās άπελευθερώσιν από τά πάθη και τό άγχος και να λύσιν τά προβλήματά σας.

4ον. Να έχετε τακτικήν επικοινωνίαν με Αδτόν, με την προσευχήν, την μελέτην της Αγίας Γραφής, τον έκκλησιασμόν σας και την συμμετοχήν σας εις την Θείαν Κοινωνίαν.

5ον. Να μην αγωνίζεσθε μόνοι σας, αλλά με άλλους, του αυτού πνεύματος και της αυτής πίστεως με σās, διότι άλλως είναι ένδεχόμενον να πέσετε.

6ον. Να μάθετε ν' άπορρίπτετε άμέσως τās πρώτας εισηγήσεις του Πονηρού, όταν παρουσιάζονται στην σκέψιν σας. Έκεί, στην σκέψιν είναι τό μεγάλον πεδίο της μάχης. Μάθετε ν' άντιστέκεσθε, άποβλέποντες αυτοστιγμεί προς τον Χριστόν.

7ον. Να γεμίζετε τό πνεύμα σας με νέας και άνιδιοτελείς σκέψεις. Μην αφήνετε κενήν την σκέψιν σας.

8ον. Πριν κατακτήσετε τον κόσμον να μάθετε να κατακτήσετε τον έαυτόν σας.

9ον. Να μάθετε να βοηθάτε τους άλλους, ιδιαιτέρως, τους νέους, έχοντες ύπ' όψιν ότι ό Χριστός δεν

κανείς δεν ήμπορεί να δουλεύη εις δύο κυρίους.

12ον. Να μη νομίζετε ότι εάν γίνετε συνειδητοί και συνεπείς Χριστιανοί, θα πρέπει να γίνετε άποκοσμοι και μισάνθρωποι και ότι θα στερηθήτε την χαράν της ζωής. Τουναντίον, μόνον τίς ψεύτικες χαρές που δίνει ή άμαρτία και πληρώνει ό άνθρωπος με δάκρυα και πόνους, αυτές θα χάσετε. Θα κερδίσετε όμως τίς πραγματικές χαρές που χαρίζει ό Χριστός, που είναι μόνιμες και άνεβάζουν την ψυχήν στα ούράνια ύψη.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

για το έαυτό σας ή για αγαπημένα σας πρόσωπα: Μία ξένη γλώσσα που θα την μάθετε με Linguaphone, γρήγορα, εύκολα, στις ώρες που εύκαιρείτε σεις. Και αρχίζοντας τώρα,

ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΔΩΡΟ

που σās προσφέρει το Ίνστιτούτον Linguaphone για την περίοδο των Έορτών. Για να λάβετε πληροφορίες για τό δώρο αυτό καθώς και τό 26σέλιδο αναλυτικό τεύχος της Μεθόδου Linguaphone και ένα δίσκο δωρεάν, με δείγματα μαθημάτων σε 4 γλώσσες, μαζί με τό έντυπο κείμενο των μαθημάτων αυτών, συμπληρώστε και στείλτε μας, άμέσως σήμερα, τό κατωτέρω δελτίο.

Διαβάστε και αυτήν την αφίσσα του σπουδαστού Χημείας Ν. Π. (Άθηναι). Απευθύνεται σε σεβαστό μέλος της οικογενείας του, που του χάρισε ένα Linguaphone:

«... ελάχιστο δείγμα αγάπης και εύγνωμοσύνης προς Σας, που χάρις στο δώρο του Linguaphone που μου έκάνατε, μου έμψυχήσατε την αγάπη προς τά Γαλλικά. Αποτέλεσμα: Στάς κατατακτηρίους εξετάσεις της Γαλλικής Ακαδημίας κατέταχην στο Cours 4 και σε 2 χρόνια παίρνω τό δίπλωμα. Ένα μεγάλο εύχαριστώ...»

ΠΛΗΡΕΙΣ ΣΕΙΡΕΣ ΔΙΣΚΩΝ 45 ΣΤΡΟΦΩΝ
ΕΙΤΕ ΜΑΓΝΗΤΟΤΑΙΝΙΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΣΣΕΤΑΣ

Προς τό ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
Πανεπιστημίου 10 - Αθήνας (134)
Τειμίσκη 48 - Θεσσαλονίκη

LINGUAPHONE

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς υποχρέωσι μου την περιγραφή του δώρου σας των Έορτών, τό αναλυτικό τεύχος και τον δίσκο σας. Έσώκλειω και άρχ. 7.50 για έξοδα άποστολής.

ΟΝΟΜΑ (ΕΤΩΝ)

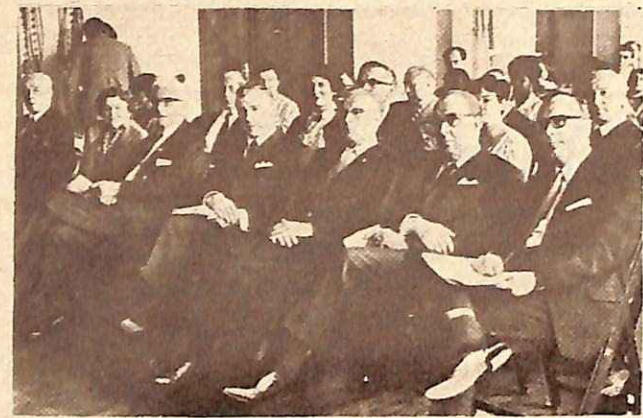
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ή ΑΣΧΟΛΙΑ (ΤΗΛ.)

ΠΛΗΡΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΟΡΤΩΝ

Το πρόσφατο τεύχος (Οκτώβριος) του γερμανικού περιοδικού «Ερυθρός Σταυρός Νεότητος και παιδαγωγοί» δημοσιεύει διαφωτιστικές και εποικοδομητικές πληροφορίες, που αναφέρονται σε διάφορες εκδηλώσεις με το σύνθημα «Συναντήσεις εν όνόματι του ανθρωπισμού».

Η άπτήχσις που είχαν οι προηγούμενοι «αγώνες πρώτων βοηθειών» του Γκοέτιγγεν (1966), του Κοένιξβίντεν (1967) και της Χαϊδελβέργης (1968), έδωσε αφορμή στη συγκρότησι του τετάρτου διαγωνισμού πρώτων βοηθειών έφέτος στη μικρή αλλά ιστορική πολιτεία Γκόσλαρ, άλλοτε έδρα των Ρω-

Οι επίσημοι που παρευρέθησαν στα εγκαίνια της έφετεινής συναντήσεως στο Γκόσλαρ. Ανάμεσα σ' αυτούς είναι ο Πρόεδρος του Έρυθρου Σταυρού του δυτικογερμανικού κράτους του Όλδεμβούργου και ο δήμαρχος του Γκόσλαρ.

μαιογερμανών αυτοκρατόρων και πλούσια σε παραδόσεις. Στους αγώνες αυτούς παρευρέθησαν αντιπροσωπεΐες έρυθροσταυριτών νέων και αγωνιστικές ομάδες από 13 Ε.Σ. της Αφρικής και της Εξώπης καθώς και του Έρυθρου Λέοντος και Ήλιου από το Ιράν. Η εκδήλωση αυτή αγκάλισε και εκτεταμένο περιθωριακό πρόγραμμα συζητήσεων και διδασκαλίας, επισκέψεων, εκδρομών, αθλημάτων, παι-

Ο ύπουργός Κοινωνικής Προνοίας της γερμανικής πολιτείας του Όλδεμβούργου μοιράζει έπαθλα στους νικητάς των αγώνων πρώτων βοηθειών, την ομάδα Έρυθρου Σταυρού Νεότητος των Κάτω Χωρών (Όλλανδία).

γνιδιών, χορών και μουσικών εκτελέσεων. Διευρύνοντας το πνεύμα της διεθνικής καθολικότητας, το συναρτημένο με τη φυσική σκηνογραφία της παλαιάς πολιτείας, που είχε πανευρωπαϊκή σημασία, οι οργανωτάι έπλασιώσαν κατά τρόπον ύποβλητικό τον σκοπό των εκδηλώσεων, που είναι ή «παιδαγωγήσις προς διεθνή συνεννόησιν».

Τό ότι οι έφετεινοί αγώνες συνέπεσαν με τό κοσμοϊστορικό γεγονός της αποβάσεως ανθρώπων στη σεληνή, τους τοποθετεί στο κατάλληλο ήθικό κλίμα. Ίσα ίσα όμως ή διεύρυνσις αυτή των ανθρωπίνων ορίζόντων, με τίς ακόμα άπροσμέτρητες πιθανότητες της προοπτικής, αναγκάζει τίς οργανώσεις του Έρυθρου Σταυρού να τονίσουν τον υπερεθνικό και πανανθρώπινο χαρακτήρα των επιδιώξεων και της δράσεώς των. Τωόντι, ο Έρυθρός Σταυρός (βέβαια, ή κοινότης Έ. Σ., Έρυθράς Ήμισελήνου και Έρυθρού Λέοντος και Ήλιου) άποτελεί την μοναδική ένιαία βάσι στον κόσμο που δρε έπάνω και πέρα από όλα τα πολιτικά και γεωγραφικά σύνορα ως ανθρωπιστική παγκόσμια κοινότης.

Όπως βλέπομε από την εικόνα, ο πρώτος νικητής ύπήρξε ή όλλανδική ομάδα του Έρυθρου Σταυρού Νεότητος από τό Άμστερνταμ. Τη δεύτερη νίκη

Λέλη της Φινλανδικής ομάδας, στη Διεθνή Συνάντησι, που έπέτυχε τό δεύτερο βραβείο για τίς πρώτες βοήθειες.

την επέτυχε ή φινλανδική ομάδα Ε. Σ. Ν., που εροήτευσε τους θεατάς με την καλή καταβολή της. Στο Γκόσλαρ, την «αυτοκρατορική πόλι», όπως την όνομάζουν, εύρίσκονται ακόμα τα ανάκτορα των Γερ-

μανών αυτοκρατόρων της Ρώμης, όπου κατώκησε κατά καιρούς και ο Καρλομάγνος. Ο πληθυσμός της πολιτείας αύξήθηκε πολύ ύστερα από τον πόλεμο, όταν κατέφυγαν εκεί χιλιάδες Γερμανοί από τα έδάφη που απέσπασαν από τον γερμανικό κορμό ή Πολωνία και ή Ρωσία. Έπειδή τό παλαιό κέντρο του Γκόσλαρ, με τα τείχη και τους πύργους του, διατηρεί έντονο τό μεσαιωνικό χαρακτήρα και ή τοπο-

Παροχή πρώτων βοηθειών από τη γιουγκοσλαβική ομάδα.

θεσία του ανάμεσα σε δάση είναι έξαιρετικά γοητευτική, ή πόλις αυτή συνεκέντρωσε πολλούς περιηγητάς και συχνά συγκροτούνται εκεί διάφορα συνέδρια.

Στό Έντερζε της Έσσης (Δυτική Γερμανία) έγινε έξ άλλου έφέτος τό καλοκαίρι ή 17η διεθνής συνάντησις του Έρυθρου Σταυρού Νεότητος. Οι διάφορες έθνικές ομάδες αντήλλαξαν τίς άπόψεις τους και τα πορίσματα της έμπειρίας τους έπάνω σε βασικά ζητήματα της δράσεώς των.

Τραγούδια και χαρές στις ψυχαγωγικές συγκεντρώσεις των έθνικών ομάδων Ε.Σ.Ν. στο Έντερνζε της Δυτ. Γερμανίας.

Τόν ελεύθερο καιρό τον έχρησιμοποίησαν για χαρούμενες εκδηλώσεις, τραγούδι, χορό, ιστιοπλοΐα έπάνω στη λίμνη, εκτέλεσι μικρών συναυλιών και τα παρόμοια. Επίσης έγιναν επιδείξεις πρακτικής δράσεως όπως είναι ή παροχή πρώτων βοηθειών και ή «οίκοι νοσηλεία», καθώς και ή αναπαράστασις άτυχημάτων για διδακτικούς σκοπούς με την σχετική παροχή άμέσου βοήθειας. Όσοι ήσαν έξοικειωμένοι με τό ύγρό στοιχείο, είχαν την εύκαιρία να επιδείξουν τίς γνώσεις και την ικανότητά τους στη διάσωσι πνιγμένων και να λάβουν τό σχετικό ένδεικτικό της «ύδροφυλακής». Οι νέοι, άγόρια και κορίτσια, από τόσες χώρες και έθνότητες έγνώρισαν έτσι καλύτερα ό ένας τον άλλον, έμαθαν να εκτιμούν, να αναγνωρίζουν και να σέβονται την πρωτοβουλία και τίς συνήθειες του συναδέλφου. Διαλέξεις, όμιλίες, προβολή κινηματογραφικών ταινιών, θεατρικές παραστάσεις, περίπατοι στα άκρογιάλια της λίμνης κ.λ.π. έδωσαν στη συνάντησι ιδιαίτερη έγκαρδιότητα και έδημιούργησαν θερμήν άτμόσφαιρα άμοιβαίας κατανοήσεως.

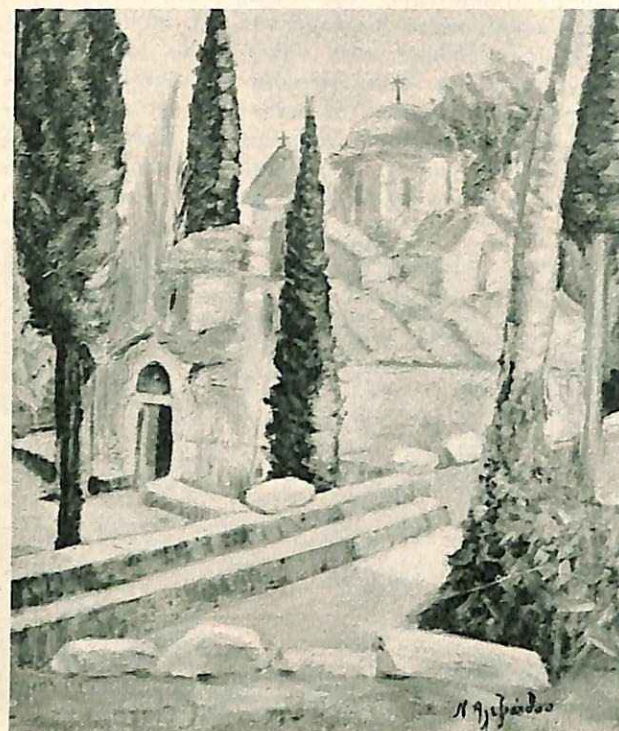
Χαρακτηριστική της παιδαγωγικής άτμόσφαιρας που δημιουργούν όλες οι συγκεντρώσεις νέων έρυθροσταυριτών είναι ή ρήσις του μεγάλου Αμερικανού πνευματικού ανθρώπου, του φιλοσόφου Ράλφ Έμερσον, που δημοσιεύεται με μεγάλα γράμματα στο περιοδικό του γερμανικού Ε. Σ. Ν.: «Η βάσις της καλής συμπεριφοράς είναι ή αυτοπεποίθησις. Και ή ανάγκη είναι ό νόμος εκείνων που δέν ξέρουν πώς να αυτοκυριαρχηθούν».

Μία ακόμη φωτογραφία που παρουσιάζει νεαρό Έρυθροσταυρίτη να βοηθά τον γιατρό.

Μ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ: «Χριστούγεννα»

ΝΙΤΣΑΣ ΑΛΕΞΙΑΔΟΥ: «Καισαριανή»

ΕΜΜ. ΖΑΪΡΗ: «Τὰ καλάθια»

ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΞΙΖΕΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ

Σαββανής Γεώργ.
Γυμν. 'Αργυρουπό-
λεως 'Αττικής

Δημόπουλος 'Αγγ.
76ου Δημ. Σχ.
'Αθηνών

Βρόσος 'Ελευθέριος
11ου Δημ. Σχ.
Ν. 'Ιωνίας

Καραμανλίδης 'Ιωάν.
Δημ. Σχ. Κομνηνών
'Εορδαίας

Ευσταθιάδης Θεοδ.
Δημ. Σχ. Κομνηνών
'Εορδαίας

Στασινού Σπυρ.
Δημ. Σχ. Βησάνης
Παγωνίου

Λέανδρος 'Εμμν.
Δημ. Σχ. 'Αβδήρου
Ξάνθης

Δελή Σωτηρία
Χνούδα Στέλλα
2ου Δημ. Σχ.
Αιγινίου

'Αβραάμ Δέσπ.
2ου Δημ. Σχ. Κί-
τρους Πιερίας

Καμπύρης Μιχ.
2ου Δημ. Σχ. Κί-
τρους Πιερίας

Βλαχάβας Δημ.
Δημ. Σχ. Πιταμιάς
Λαρίσης

Ρέντας Δημ.
2ου Δημ. Σχ.
Δεσκάτης

Κουτσιμπήνης Στυλ.
Δημ. Σχ. Σίτικας
Εύρυτανίας

Κραββαρίτη Χρισ.
1ου Δ. Σχ. Κιάτου
Σικυώνος

Καραχανίδου Βασ.
Δημ. Σχ. Παλαιο-
παναγιάς Λακ/νος

Σακελλαρίου Κω/νος
5ου Δημ. Σχολείου
Αιγίου

Κορτέση Σούλα
Δημ. Σχ. Γιαλτρών
'Ιστιαίας

Ράπτη Σταυρούλα
Δημ. Σχ. Γιαλτρών
'Ιστιαίας

Καλαϊτζάκης Μιχ.
1ου Δημ. Σχ.
'Ιεραπέτρας

'Ερομαρκάκης 'Ιωάν.
1ου Δημ. Σχ.
'Ιεραπέτρας

Μπαλανκίτης 'Εμμ.
1ου Δημ. Σχ.
'Ιεραπέτρας

Κοβουσάνκη 'Ελση
Οθων. Γυμν. 'Ιερα-
πέτρας

Σταματάκη Εύαχ.
Δημ. Σχ. Λούκιος
'Ηρωδείου

'Ιωαννίδης Δημ.
Δημ. Σχολ.
Καρπάθου

Παρχαίση Θεμελη
Δημ. Σχ. Λειψών
Κω

Κοντούδη Κατίγκα
Γιάγια 'Ελένη Δημ.
Σχ. Λιθίου Χίου

Κλεάνθους Γεωργ.
Δημ. Σχ. 'Υδρούσης
Σάμου

Διαμαντή Μαίρη
Δημ. Σχ. 'Υδρούσης
Σάμου

Βαμβουκάκης Γ.
1ου Δημ. Σχ. Κρου-
σώνος - 'Ηρωδείου

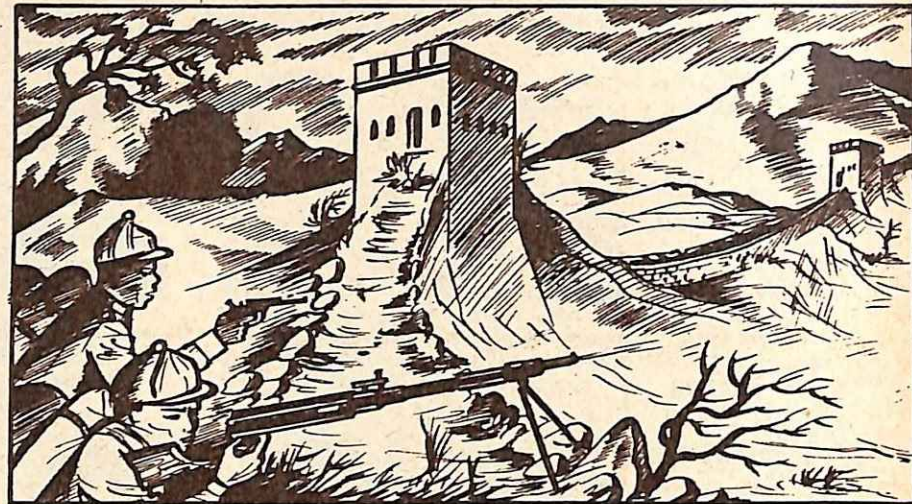

Ψάλλα 'Αθην.
Δημ. Σχ. Ludwigst-
adten Δ. Γερμανίας

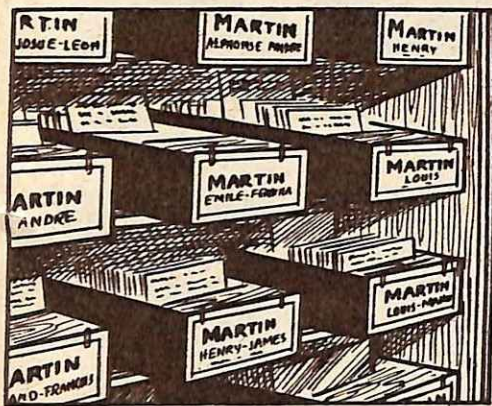
'Ανεύρον χρήματα και αντικείμενα και τὰ παρέδωκαν εἰς τοὺς δικαιοῦχους

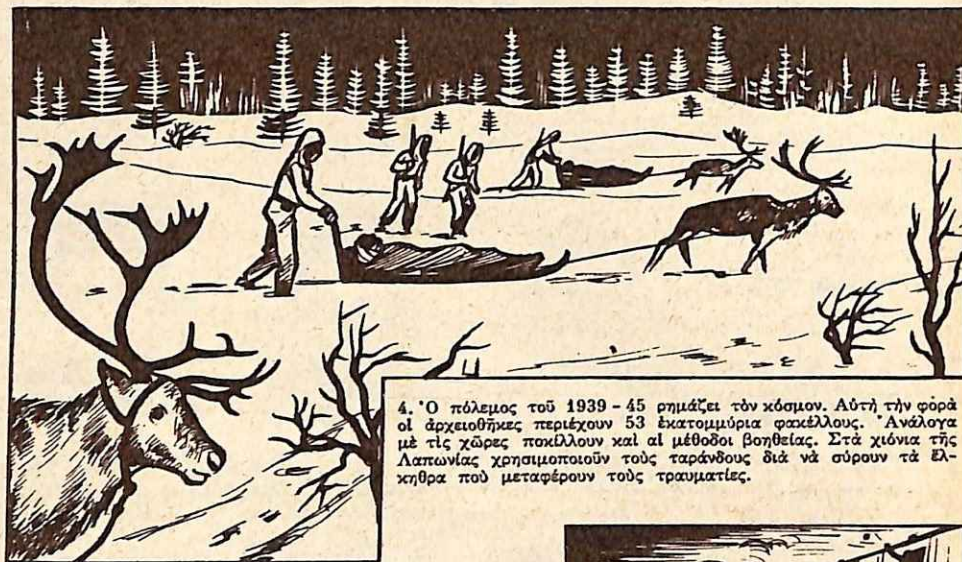
1. Έτσι αυτός ο Ρώσος γιατρός, που δεν του μένουν παρά μερικά χρόνια ζωής λόγω της φυματίωσης από την οποία πάσχει, αποστέλλεται στις περιοχές που υποφέρουν για να φανή χρήσιμος στους ανθρώπους στο τέλος της ζωής του.

2. Ο Έρυθρος Σταυρός, που δεν του διαφεύγει καμιά δυστυχία, είναι παρών εις το Γκράν Τσάκο το 1933, την Αιθιοπία το 1935 - 36, εις την Ισπανία το 1936 - 39 και εις την Κίνα, όπου πολεμούν κατά μήκος του περιμήμου «Μεγάλου Τείχους» από το 1936.

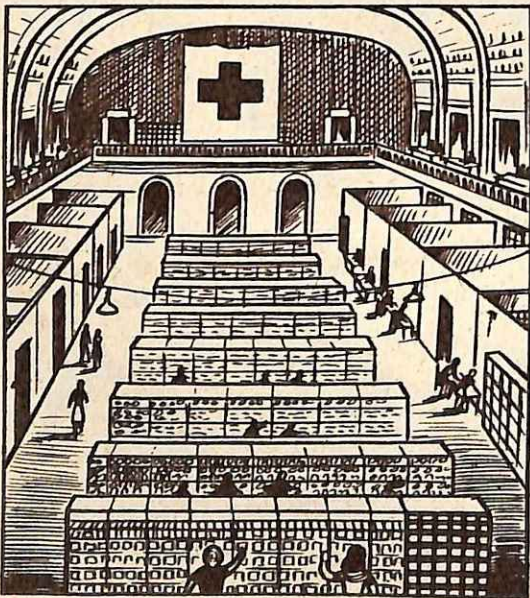
3. Αλλά δεν είναι μόνον οι τραυματίες. Ο Έρυθρος Σταυρός προσπαθεί επίσης να πληροφορή τις οικογένειες των αιχμαλώτων και των εξαφανισθέντων. Το πράγμα δεν είναι πάντοτε απλό. Μία οικογένεια γράφει: «Δώστε μας νέα για τον υιόν μας Ζαν Μαρτέν». Υπάρχουν όμως 30.000 Μαρτέν εις την αρχαιοθρήνη και περίπου 2.000 με το όνομα Ζαν.

4. Ο πόλεμος του 1939 - 45 ρημάζει τον κόσμο. Αυτή την φορά οι αρχαιοθρήνες περιέχουν 53 εκατομμύρια φακέλους. Ανάλογα με τις χώρες ποικίλουν και αι μέθοδοι βοήθειας. Στα χιόνια της Λαπωνίας χρησιμοποιούν τους τανάνους διά να σύρουν τα ελκυσθρα που μεταφέρουν τους τραυματίες.

5. Έμπρός εις την έτασι της συγκρούσεως ο Ε.Σ. χρησιμοποιεί τα μεγάλα μέσα: Ναυλώνει 40 πλοία διά την μεταφοράν της βοήθειας και την ανταλλαγή αιχμαλώτων.

6. Εις την Γενεύη η Κεντρική Υπηρεσία Αιχμαλώτων Πολέμου είναι ένα πραγματικό εργοστάσιο, με περισσότερους από 3.000 υπαλλήλους επιφορτισμένους με την αποσφράγιση, την ταξινόμηση και την μετάδοσιν των μηνυμάτων. Λαμβάνει 50.000 - 60.000 μηνύματα την ημέραν. Μερικά απ' αυτά δεν μπορεί κανείς να τα διαβάση όπως είναι κακογραμμένα σε κουρελόχαστα.

7. Ένα παράδειγμα: Ιταλός αιχμάλωτος ρίχνει από ένα τραίνο εν κινήσει ένα πακέτο από βουλ-γαρικά ταϊγάρα, επάνω στο οποίο έχει γράψει το όνομα το δικό του και των συναδέλφων του. Το πακέτο αυτό, που το μάζεψε ένα άγνωστο χέρι, φθάνει εις την Υπηρεσία του Έρυθρου Σταυρού που πληροφορεί τις οικογένειες.

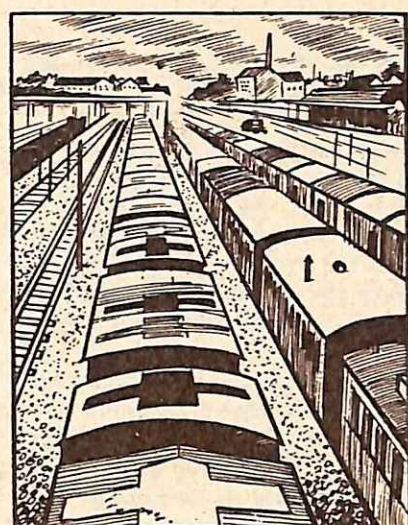
8. Ολόκληρα βουνά δερμάτων, αξίας 3 δισεκατομμυρίων ελβετικών φράγκων (21 δισεκατομμυρίων δραχμών) αποθηκεύονται εις την Γενεύη και αποστέλλονται σε όλες τις γωνίες του κόσμου. Από το 1940 έως το 1944 η Διεθνής Επιτροπή αποστέλλει εις τους αιχμαλώτους και τους πολιτικούς κρατούμενους περίπου 20 εκατομμύρια δέματα.

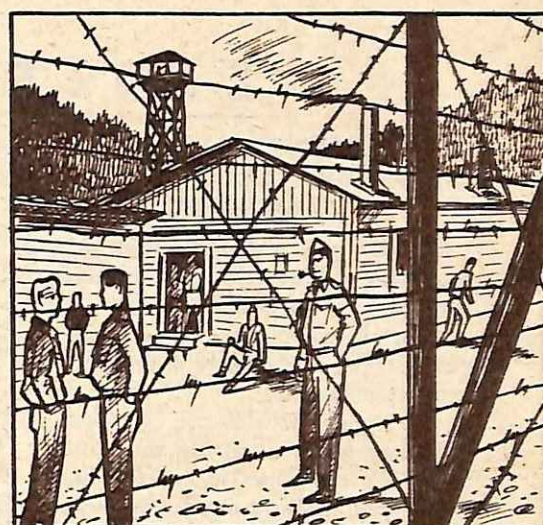
11. Ο πόλεμος έτελειωσε, αλλά εις τας πληγείσας πόλεις της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Πολωνίας, της Ιαπωνίας οι Έρυθροσταυρίται, άνδρες και γυναίκες, είναι επί το έργον. Είναι παρόντες εις την Ουγγαρία το 1956, εις την Κύπρον, την Κούβα, το Λάος. Εις το Κογκό, το 1960 - 61, αεροπλάνα μεταφέρουν φορτία φαρμάκων και τροφίμων.

14. Όλα τα μέσα, και τα πλέον σύγχρονα, χρησιμοποιούνται — αελφάι, αλεξιπτωτιστάι, γυμνασμένοι σκύλοι, πλοία, αεροπλάνα, ελικόπτερα. Τα παιδιά επίσης μετέχουν σ' αυτήν την σταυροφορίαν, υπό την αγωγή του «Έρυθρου Σταυρού Νεότητος», το σύνθημα του οποίου είναι: «Βελτίωσης της υγείας και της ζωής. Διεθνής αλληλοβοήθεια και φιλία».

9. Τραίνα διασχίζουν την Εύρωπην, μεταφέροντα παντού φάρμακα, τρόφιμα, είδη ιματισμού αλληλογραφία...

10. Τα στρατόπεδα αιχμαλώτων βοηθούνται από τον Έρυθρον Σταυρόν. Βοήθεια εξαιρετικά αποτελεσματική, αφού σε αυτά τα στρατόπεδα πολιτικών κρατουμένων σημειώνεται ποσοστόν θανάτων 90%.

12. 1960. Σεισμός εις το Μαρόκον. Η πόλις Άγκαντ κατεστράφη εξ ολοκλήρου. 18.000 άτομα είναι χωρίς στέγη. 1962. Ιράν. Η γή σείεται πάλι. Η πληγείσα χώρα δέχεται από 47 Έθνικούς Συλλόγους Έρυθρών Σταυρών δωρεές που αντιπροσωπεύουν 9 εκατομμύρια ελβετικά φράγκα.

13. Θα έχετε δει ολόκληρα βιβλία για να περιγράψη κανείς όλη την δράση του Έρυθρου Σταυρού. Ημέρα και νύκτα, σε όλον τον κόσμο, ένας ειρηνικός στρατός 250 εκατομμυρίων είναι εν επιφυλακή. Σε κάθε χώρα εκπαιδεύονται έθελονταί του Έρυθρου Σταυρού.

15. Ο Έρυθρος Σταυρός είναι πανταχού παρών. Φρουρός στα σχολεία και τα εργοστάσια, στους αυτοκινητοδρόμους και τα εργοτάξια, στα βάθη των ορυχείων, στα λιμάνια και τα αεροδρόμια, στα αθλητικά γήπεδα και στα παράλια. Με μια αβελόκη όρημ, από την μία άκρη του κόσμου εις την άλλη, κινητοποιεί όλους τους καλοπροαίρετους ανθρώπους χωρίς διάφορα πωλές, τάξεις, θρησκείας, ανοίγοντας τον δρόμο σε ένα καλύτερο μέλλον. (Από το δελτίον της UNESCO).

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

«Κύριε, μη στήσης αὐτοὺς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην». Πόσον μεγαλεῖον ψυχῆς! Τὶ ἀλτροῦσμός! Πόση ἀφοσίωσις εἰς τὸν Χριστόν! Τὶ ἀνιδιοτέλεια! Τὶ ὑπεράνθρωπη στάσις ἐνώπιον τοῦ θανάτου!

Δὲν παρακαλεῖ διὰ τὴν ζωὴν του, οὔτε καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἰκετεύει διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν διωκτῶν του. Δὲν θεωρεῖ τὸν λιθοβολισμόν του ὡς τέλος, διότι γνωρίζει ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸν προθάλαμον ἐνὸς ἄλλου κόσμου. Τὴν ζωὴν, χάριν τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι διεξάγουν καθημερινῶς σκληρὸν ἀγῶνα ἐπικρατήσεως, αὐτὸς τὴν προσφέρει ὡς ἀνάθημα εἰς τὸν Θεόν. Καὶ δὲν ἦταν παρὰ ἓνας ἄνθρωπος καὶ αὐτός. Ὁ ὁποῖος ὅμως ἐναντιώθη εἰς τὰς ἀδυναμίας του, ἀντεστάθη εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἐπολέμησε τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ ἐνίκησε· διότι διεκατείχετο ἀπ' αὐτὸ πού ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος κατέστησε σύμβολον: Ἐνίκησε μαχόμενος μετὰ τὴν ὕλη, χάριν τοῦ Θεοῦ, διότι ἐνεπνέετο ἀπὸ τὴν ἀκλόνητον πίστιν του.

Δύο χιλιετηρίδες σχεδὸν ἐπέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁμως, Πρωτομάρτυρ Στέφανε, ἡ λάμψις τῆς ἀγίας φυσιογνωμίας σου φωτίζει πάντα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ μεγαλειώδης θυσία σου παραμένει διὰ τοὺς Χριστιανούς αἰώνιον παράδειγμα θερμῆς πίστεως καὶ ὁλοκληρωτικῆς ἀφοσίωσεως εἰς τὸν Μεγάλον Πατέρα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΑΛΙΓΑ
Δ' τάξ. Γυμν. Στυλίδος

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Τί νὰ πρωτοθυμηθῶ ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο, τὸ ἀξέχαστο χωριό μου! Τὸ ἀγαπῶ πάρα πολὺ, γιατί ἐκεῖ γεννήθηκα, ἐκεῖ πρωτοπερπάτησα. Ἀκόμη ἐκεῖ βρίσκονται καὶ ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου. Τὸ χωριό μου εἶναι χτισμένο σὲ μὴν ἀπέραντη, καταπράσινη πεδιάδα. Στὴ μέση τοῦ χωριοῦ εἶναι ἡ μεγάλη ἐκκλησία μας, πού λέγεται Ἅγιος Δημήτριος. Ἐχει ἓνα πανύψηλο καμπαναριό καὶ κάθε Κυριακὴ καὶ γιορτὴ ξεχρύνονται ἀπ' αὐτὸ μελωδικοὶ ἦχοι, πὸν προσκαλοῦν τοὺς πιστοὺς νὰ πάνε νὰ προσκυνήσουν. Πιο κάτω εἶναι τὸ σχολεῖο

μας. Ἐχει ἓνα μεγάλο προαύλιο, πού εἶναι γεμάτο ἀπὸ διάφορα λουλούδια. Στὴν ἄκρη τοῦ προαυλίου εἶναι τὸ ἐστιατόριο, ὅπου τρῶνε τὰ παιδιά τοῦ σχολείου.

Ἀπὸ τὴν μία ἄκρη τοῦ χωριοῦ ἀνηφορίζουν χαμηλά, γραφικὰ δουνάκια.

Ἐνα τέταρτο πὸ πέρα δρῖσκειται τὸ μικρὸ χαριτωμένο λιμανάκι, πού τὸ τριγυρίζει ἓνα ἀκρωτήριο. Ἐκεῖ χαίρεσαι ν' ἀκούς τοὺς ψαράδες νὰ τραγουδοῦν, ἐνῶ πάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα πετοῦνε κατάσπροι γλάροι. Μερικὲς βαρκούλες σχίζου τὰ νερά σὰν δελφίνια. Στὴν ἄλλη ἄκρη, ἄλλο ἀκρωτήριο. Ἐπάνω του ὀρθώνεται σὰν γίγαντας τὸ πελώριο φανάρι. Πιο κάτω εἶναι τὸ φυλάκειο.

Ἡ πεδιάδα φαντάζει ἀπὸ μακριὰ σὰν ἓνα καταπράσινο δελουδίνο χαλί. Ξεχωριστὴ ἐντύπωση κάνουν κατὶ ποταμάκια, πού τὴν διασχίζουν σιγασίμως ἀπορροῶντας ἀδιάκοπα. Στὶς πλαγιὰς τῶν χαμηλῶν δουνῶν δόσκουν ἀρνάκια, πού στὸ σφύριγμα τοῦ τσοπάνη χοροπηδοῦν.

Ὁ μεγάλος πλατὺς δρόμος, πού φθάνει ὡς τὸ ἄλλο χωριό, μοιάζει μ' ἓνα ὑπερφυσικὸ ἔρπετό. Τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ φαίνονται σὰν ἓνα λευκὸ κοπάδι προβάτων.

Σ' ἓνα μικρὸ ὑψωμα εἶναι καὶ ὁ τόπος ὅπου κοιμούνται ἡσυχᾶ οἱ πρόγονοί μας.

Τὸ νησάκι μου λέγεται Λήμνος, καὶ τὸ χωριό μου Πλάκα. Ὅσα μέρη καὶ ἂν γυρίσω, τὸ χωριό μου δὲν τὸ ξεχνῶ.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΛΤΣΣΑΡΗ
Μανδράκι Νισύρου

ΣΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ ΤΥΦΛΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Εἶναι μιὰ καλοκαιριάτικη ἡμέρα. Ὁ ἥλιος λούζει τὰ πάντα. Εἶναι ὅμως μιὰ ἡμέρα ξεχωριστή, διότι μαζί με μερικὰ ἄλλα παιδιά τοῦ γυμνασίου μου θέσαμε ὡς σκοπὸ τὴν ἐκτέλεσι ἐνὸς φιλανθρωπικοῦ καθήκοντος: Μία ἐπίσκεψι στὸ Οἰκοτροφεῖο τυφλῶν γυναικῶν Ἀμαρουσίου.

Μετὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ κ. Γυμνασάρχου προχωροῦμε στὸ σημεῖο ὅπου μᾶς περιμένει τὸ πούλμαν. Ὁ ἥλιος γίνεται πὺλ καυτερός, ἐνῶ τὸ πούλμαν κυλᾷ ἐπάνω στοὺς πυρωμένους δρόμους. Ἐπειδὴ ἔχομε

χρόνο, ἀποφασίζομε νὰ πάμε στὴν Παναγία τὴν Ἐλευθερώτρια τοῦ Κοκκινάρᾳ. Κατεβαίνομε κάτω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, στὸν Γολγοθᾶ: εἶναι ἓνα ἐξαιρετικὸ θέαμα. Παριστᾷ ὅλα τὰ στάδια τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου ἕως τὴν Σταύρωσί του. Κατόπιν βγαίνομε πάλι ἔξω. Ἀντίκρυ μας βλέπομε ἓνα ἀριστούργημα: εἶναι τὸ μαυσωλεῖο, κτισμένο μετὰ πέτρες προερχόμενες ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Βγάζομε μερικὲς φωτογραφίες καὶ ἀφοῦ καθόμαστε θαυμάζοντας τὸ ὠραῖο τοπίο, ξεκινᾶμε γιὰ τὸν κύριο σκοπὸ τῆς ἐξορμήσεώς μας. Σὲ λίγο βρίσκομαστε στὴν αἴθουσα τοῦ Ἰδρύματος. Στὴ μεγάλη τραπεζαρία κάθονται δεκαπέντε γυναῖκες. Μᾶς ὑποδέχονται μετὰ χαρὰ. Δὲν φαίνεται νὰ στενοχωροῦνται πολὺ πού ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς, γιατί, ἂν κ' ἐστερήθηκαν τὸ μέγιστον ἀγαθὸ, τὴν ὄρασι, ζοῦνε σ' ἓνα δικό τους κόσμον. Οἱ τυφλὲς γυναῖκες μᾶς δείχνουν πῶς γράφουν, μᾶς τραγουδοῦνε, μᾶς παίζουν κιθάρα καὶ μᾶς εὐχαριστοῦν πού τὶς ἐπισκεφθήκαμε καὶ τοὺς χαρίσαμε στιγμὲς εὐχάριστες. Λέμε κ' ἐμεῖς μετὰ σειρά μᾶς μερικὰ τραγουδάκια.

Ἡ ὄρα ὅμως τοῦ χωρισμοῦ ἔχει σημάνει. Οἱ ἀόμματαρες γυναῖκες μᾶς ἀποχαιρετοῦν ἱκανοποιημένες. Εἴμαστε ἱκανοποιημένοι κ' ἐμεῖς. Ἡ πράξις μας ἔχει ἀποδώσει τοὺς καρποὺς τῆς ἀλληλεγγύης, ἡ ὁποία δὲν ὑπαγορεύεται ἀπὸ νόμους, ἀλλὰ πηγάζει μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά.

ΔΗΜ. ΚΑΤΣΑΡΟΣ
ΙΔ' Γυμν. Ἀρρ. Ἀθηνῶν

ΝΥΧΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Εἶναι ἓνα γαλήνιο βράδυ μιᾶς ὁμορφῆς ἀνοιξιᾶτικῆς ἡμέρας. Καθισμένη στὴν βεράντα τοῦ σπιτιοῦ θαυμάζω τὴν ὑπέροχη θέα. Θαυμάζω τὴν σελήνη πού προβάλλει ὁλοστρόγγυλη ἀπάνω ἀπὸ τὸ βουνάκι. Θαυμάζω τὶς ἀκτῖνες τῆς, πού περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ φύλλωμα τῶν δένδρων τὸ χρίζουνε μετὰ ἀσῆμι ἀναλυτῶ.

Σὲ πόσες καὶ σὲ πόσες ὄνειροπολήσεις βυθίζεται τὸ βλέμμα μου, καθὼς κοιτάζω τὸ ποτάμι πού τρέχει ἀσταμάτητα στὰ πόδια ἐκείνου τοῦ λόφου! Περιτριγυρίζομενο ἀπὸ τὶς ὑπερῶς λεῦκες, ἀπλώνεται στοὺς σμαραγδένιους κάμπους.

Τὴ γαλήνη, τὴ παρηγοριὰ βρίσκει

ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὴν λουλουδιασμένη αὐτὴ φύσι, μετὰ τὴν μικρὴ τούτη γωνιά τῆς γῆς πού δὲν εἶναι παρὰ ἓνα μόριο τοῦ Σύμπαντος. Σκέπτομαι γιὰ λίγο τὴν γρηγοράδα τῆς ζωῆς, πού κυλᾷ σὰν τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Σκέπτομαι τὶς μέρες μου, πού φεύγουν σὰν τὰ φύλλα ἐνὸς δέντρου πού τὰ τινάζει ὁ ἀέρας.... Ὁμῶς ὄχι! Δὲν πρέπει νὰ τὰ σκεπτόμαστε αὐτά. Πρέπει νὰ χαίρομαστε τὴν φύσι καὶ νὰ φροντίζομε νὰ δίνουμε χαρὰ στοὺς συνανθρώπους μας, ἐκτελώντας τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, πού γιὰ μᾶς ἐπλασε τὸν κόσμον καὶ τὸν στόλισε μετὰ τόσες ὁμορφίες.

ΕΛΕΝΗ ΟΛΥΜΠΙΟΥ
Ε' Γυμν. Θεσ/νίκης

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Μπαίνει στὸ σπῆτι καὶ ὅλα χαμογελοῦν. Χαμογελᾷ ἡ ἐξώπορτα πού τὸν πρωτοβλέπει κ' ἡ κλειδαριὰ πού νοιώθει τὸ κλειδί του. Χαμογελοῦν τὰ δωμάτια καὶ τὸ κρεβάτι πού τὸν ξεκουράζει. Χαμογελᾷ ἡ μητέρα, πού τρέχει νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, κ' ἐγὼ πού ἀκούω τὸ κτύπημα τῶν κλειδιῶν του καὶ τὸ γρήγορο βῆμα του.

Μπαίνει στὸ σπῆτι καὶ τὸ ταβάνι γίνεται ἀμέσως γαλάζιος οὐρανὸς μετὰ τὸν αὐγερινὸ καρφωμένο σὲ μιὰ γωνία του. Δίνει τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης στὴ μητέρα καὶ σὲ μένα καὶ πηγαίνει στὴν κρεβατοκάμαρα ν' ἀναπαυθῇ ἀπὸ τὴν πολύωρη καὶ κουραστικὴ δουλειὰ του. Εἶναι γιὰ μένα ὁ μεγάλος ἀδελφός, ὁ πολῦτιμος βοηθός, ὁ δυνατὸς προστάτης, ὁ καλὸς φίλος. Εἶναι ὁ πατέρας, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Μπαίνει στὸ σπῆτι καὶ ἡ τριανταφυλλιά τοῦ μπαλκονιοῦ ἀνοίγει τὰ μπουμπούκια τῆς γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ!

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΛΩΡΑΝ
ΣΤ' Δημοτ. Ἰδιωτ. Σχολεῖον
«Ἅγιος Παῦλος»

ΤΟΥ ΑΞΙΖΕ

Ἐνας ἀρχάριος κουρέας χαράζει μετὰ δύο-τρὲς ξυραφιὲς κάποιον περαστικὸ πελάτη. Σπεύδει νὰ τοῦ κολλήσῃ σὲ κάθε κόψιμο ἓνα κομμάτι τσιγαρόχαρτο, καὶ ὅταν ξεμπερδεύει, ὁ πελάτης τοῦ δίνει 20 δραχμὲς λέγοντάς του «τὰ ρέστα κρατῆστε τα».

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολὺ,

κύριε, κάνει ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ μεγάλο φιλοδώρημα ὁ κουρέας.

— Τίποτε, ἀγαπητέ μου, τ' ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. Σοῦ ἀξίζει. Εἶναι τόσο σπάνιο νὰ ξέρῃ κανεὶς τρεῖς τέχνες, καθὼς ἐσὺ.

— Πῶς; Τρεῖς τέχνες;
— Ἀκριβῶς. Χασάπης, κουρέας καὶ τοιχοκολλητής!

Ε. Ρ. ΑΝΙΣΤΗΣ
Γυμν. Ἀργούς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Βρισκόμαστε στὶς ἀρχὲς τοῦ προηγούμενου αἰῶνα. Ἡ ἐπιτροπὴ ἡ ἐπιφορτισμένη μετὰ τὴν σύνταξι τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας συνεδριάζει.

— Κύριοι, λέει ἓνα ἀπ' τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. Θὰ σᾶς ὑποβάλουμε γιὰ ἔγκρισιν τὸν ὅρισμό τῆς λέξεως «καραβίδα»: Μικρὸ κόκκινο ψάρι πού βαδίζει πρὸς τὰ πίσω.

Ἀκούγοντας τὸν ὅρισμό αὐτὸ ὁ διάσημος φυσιοδίφης Γεώργιος Κυβιὲ ζητάει τὸν λόγον.

— Ἐπιτρέψτε μου, κύριοι, νὰ κάνω τρεῖς μικρὲς παρατηρήσεις: 1) Ἡ «καραβίδα» δὲν εἶναι ψάρι. Ἀνήκει στὴν τάξι τῶν δεκαπόδων (ὁστρακόδεσμα ζῶα μετὰ δέκα πόδια). 2) Δὲν εἶναι κόκκινη καὶ 3) Δὲν βαδίζει πρὸς τὰ πίσω. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ ὅρισμός σας ἔχει μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια!

Κάποτε ἓνας ὀρθολογιστής, εἶπε στὸν Ἀλφόνσο Κάρ:

— Μιλάτε γιὰ τὸ ὀδυνηρὸ κενὸ πού δημιουργεῖ ἡ ἀπώλεια ἐνὸς προσφιλοῦς προσώπου Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἓνα πρᾶγμα πού νὰ εἶναι, ταυτόχρονα, κενὸ καὶ ὀδυνηρὸ.

Κι ὁ Ἀλφόνσος Κάρ:

— Καλὰ, δὲν ὑποφέρατε ποτὲ ἀπὸ πονοκέφαλο;

ΣΠΙΡΤΟ ΜΟΝΑΧΟ

Ἡ δασκάλα: Γιὰ πές μου, Κώστα, μιὰ πρότασι μετὰ 6 λέξεις καὶ νὰ ἔχουν τὴ λέξι ζάχαρι.

Ὁ Κώστας: Σήμερα τὸ πρωτὶ ἦπια ὠραῖο γάλα.

Ἡ δασκάλα: Καὶ ἡ λέξι ζάχαρι;

Ὁ Κώστας: Μετὰ τὸ γάλα, κυρία. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΣΣΗΣ.
Ἐρυθροσταυρίτης, Καβάλα

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

1
Ἡ δασκάλα μου ἡ καλή,
πού τὴν ἀγαπῶ πολὺ,
μοῦ μαθαίνει γραμματάκια
καὶ ὠραῖα τραγουδάκια.
Τὴν εὐχαριστῶ πολὺ
καὶ τῆς δίνω ἓνα φιλί.

2
Ὁ συμμαθητής μου ὁ Φῶτης
παίρνει πάντα δεκαράκια
μέσα στὰ τετραδιάκια.
Τὰ πηγαίνει στὴ μανούλα
καὶ ὅλα πάνε μιὰ χαρούλα.

3
Μόλις πάει τὸ πουλί
τὸ καμμένο νὰ σταθῇ
στὸ ψηλὸ - ψηλὸ κλαδί,
κυνηγὸς πυροβολεῖ!
Πάρ' το κάτω τὸ πουλί...

4
Ἡ μαμά μου ἡ καλή,
πού τὴν ἀγαπῶ πολὺ,
μοῦ μπαλάνει τὰ βρακάκια
καὶ τὰ γκρι παντελονάκια....

ΠΑΝ. ΙΩ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
38ου Δημοτ. Σχολ. Ἀθηνῶν

ΚΛΑΣΜΑ ... ΣΑΛΑΤΑ !

Ὁ καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν διδάσκει τὰ κλάσματα. Ἀπευθύνεται στὸν Β. καὶ ρωτᾷ:

— Ἄν κόψωμε μιὰ ντομάτα στὰ τέσσερα, τί θὰ ἔχωμε;

— Τέταρτα.

— Κι ἂν τὴν κόψωμε πάλι στὰ τέσσερα;

— Ὅγδοα, λένε ὅλοι οἱ μαθηταί, ἐκτὸς τοῦ Β. Αὐτὸς ἀκούγεται νὰ λήν μετὰ πεποθησι:

— Τότε, κύριε, θὰ ἔχωμε σαλάτα!

ΚΩΝΣΤ. ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ
Δημ. Σχολεῖον Ἀβραμίου

ΑΠ' ΟΤΙ, ΑΚΟΥΩ

Ὁ γιὸς ἐνὸς κτηματία, ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἱατρικὴ γύρισε στὸ χωριό. Πρῶτῃ του δουλειᾷ ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ γέρον γιαντῶ.

— Φυσικά, τοῦ λέει, εἰδικεύτηκα. Εὕρισκα πῶς ἡ ὠτορρινολαρυγγολογία ἦταν πολυσύνθετη καὶ ἐκτεταμένη καὶ ἀποφάσισα ν' ἀσχοληθῶ μετὰ τὴν ὠτολογία.

— Ὁραῖα, τοῦ ἀπαντᾷ αὐτός. Καὶ σὲ ποῖ ἀπὸ τὰ δύο αὐτιά ἔχετε εἰδικευθῇ;

ΝΕΛΛΗ
Σχολῆς Μεταξά-Νικολέτς

ΤΑ ΔΩΡΑ

— Πές μου, μάνα, έσένα
τι νά σου χαρίσω,
δταν άπ' τά ξένα
μέ καλό γυρίσω;

‘Ο πατέρας θέλει,
λέει, σάν καζαντήσω
νά φραχτή τ' άμπέλι
καί ληνό νά χτίσω.

‘Ο μικρός μας Πάνος,
άργυρή φλογέρα
νά λαλή, τσοπάνος,
στά λιβάδια, πέρα.

Πλουμιστή τσεμπέρα
τῆς Λενιώς θά φέρω,
ίδια περιστέρα
τρύγο νάν' και θέρο...

— Γιέ μου, τήν υγείά σου
νά μου φέρης πάλι
κι ‘Οδυσσέας, νοιάσου,
κ' έβγα στ' άκρογιάλι.

Θ. Κ. ΤΡΟΥΠΗΣ

Διδάσκαλος — Μετόχι Πατρών

ΟΛΙΓΑΡΚΕΙΑ

‘Ο αυτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Πέτρος ἦτο προσκεκλημένος υπό τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Ἡ ὑποδοχή του έγινε στο Πανεπιστήμιον Λονδίνου. Παρευρέθησαν σ' αὐτήν διάφοροι νομομαθεῖς καί δικηγόροι. Εἰς μίαν στιγμήν ὁ Αὐτοκράτωρ ἠρώτησε τὸν διερμηνέα του ποῖοι εἶναι ὅλοι αὐτοί, ἐκεῖνος δὲ τοῦ ἀπήντησεν ὅτι εἶναι ὅλοι δικηγόροι.

— Καί τί χρειάζονται τόσοι δικηγόροι; λέγει κατάπληκτος. Ἐγὼ ἔχω μόνον δύο δικηγόρους στήν Ρωσία καί σκέπτομαι, δταν ἐπιστρέψω, νά κρεμάσω τὸν ἕναν!

ΑΝΤ. Ι. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ
Ἐρυθροσταυρίτης Μαθητῆς

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

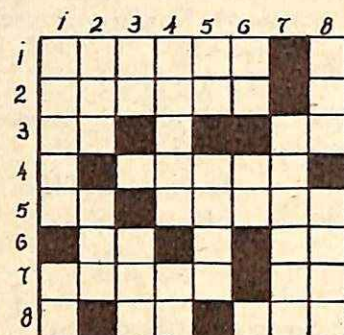
Δάσκαλος : Ἦθελα νά ξέρω, Λάκη, τί ἀπαντᾷς δταν σέ ρωτοῦν πῶς πᾶς σὸ σχολεῖο.

Λάκης : Τοὺς λέω τὴν ἀλήθεια. Πῶς πάω μέ τὰ πόδια μου.

ΑΘΑΝ. ΠΕΧΛΙΑΒΑΝΗΣ
Ἐρυθρ. Μαθητῆς—Πολύπετρον

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ-ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Φωτίζει τὴ νύχτα. 2. Νόστιμο φαγητό καί κονσερβοποιημένο. 3. Αἰγυπτιακὴ θεότης—Ἑρωτηματικὴ ἀντωνυμία. 4. Πολέμησαν καί οἱ Ἕλληνες γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της. 5. Προσωπικὴ ἀντωνυμία—Ἐτσι ὀνομάζεται μιὰ θάλασσα. 6. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου—Προσωπικὴ ἀντωνυμία. 7. Χρήσιμα εἰς τοὺς γεωργούς—Τὰ 2)3 ὄργανισμοῦ ποὺ προστατεύει τοὺς γεωργούς. 8. Πρώτη ποιότης—Ὅμοιο πρὸς ἄλλο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 10)

ΟΤΑΝ ΠΛΕΟΝ τὸ πρᾶγμα ἐπαράγινεν, ἐπῆρε ὁ Παῦλος μίαν νέαν ἀπόφασιν : Θὰ ἐπουλοῦσε πιά τὸ σπίτι του. Ἦταν ἀδύνατον νά ὑποφέρει τὸ μαρτύριο αὐτό!... Ἐκάλεσε, λοιπόν, τὸν ἐπιγραφοποιὸ καί τὸν διέταξε νά σβήσῃ τὰ πρῶτα γράμματα τῆς ταμπέλλας, ἡ ὁποία καί ἔμενε πλέον κρεμασμένη, μέ τίς λέξεις : «Πωλεῖται ἡ παρούσα οἰκία».

Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος!... Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνη, δὲν ἦλθε πιά ψυχὴ νά ἐρωτήσει γιὰ τὸ σπίτι. Κανεὶς δὲν ἐζητοῦσε νά τὸ ἐπισκεφθῇ καί ὅλοι ἐκεῖνοι, στοὺς ὁποίους ἐπρότεινεν ὁ Παῦλος νά τὸ ἀγοράσουν, τοῦ ἀπαντοῦσαν μ' ἓνα «δυστυχῶς...»

Ἐτσι συμβαίνει συχνά, στήν ζωὴ : Ἐνα πρᾶγμα, ποὺ εἶναι γιὰ πούλημα, δὲν πουλιέται ποτέ· ἐνῶ ἐκεῖνο ποὺ δὲν πουλιέται, θέλουν ὅλοι νά τὸ ἀγοράσουν...

ΟΤΟ ΧΑΪΦΝΕΡ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Στὴ θάλασσα ἀπαντᾶται—Ὅμοιο μέ τὸ 6 β' ὀριζοντίως. 2. Συμπεραίνει. — Ἀριθμητικόν. 3. Δεικτικὴ ἀντωνυμία—Ὁργανισμὸς προστατεύων ἐργαζομένους. 4. Τὸ τέλος ἑνὸς πράγματος—Ἀνθη. 5. Ὅμοιο μέ τὸ 3 α' ὀριζοντίως. — Ἐτσι λέγεται ὁ ρυαξ (δημοτ.). 6. Λεπτὴ κλωστή—Πρόθεσις. 7. Πατὴρ τοῦ «Πρώτου μετὰ τὸν ἕνα». 8. Εἰδικὸς σύνδεσμος—Σὲ φωλιά θὰ τὸ βρῇτε.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΟΥΦΑΚΗ

Γυμνάσιον Διδυμοτείχου

ΣΕΙΣ ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ;

Μία νοικοκυρὰ κρατᾷ ἓνα σπέρτο καί θέλει ν' ἀνάψῃ τὴ λάμπα, τὴν θερμάστρα καί τὴν πετρογκάζ. Ποιὸ ἀπ' ὅλα θ' ἀνάψῃ πρῶτα;

ΕΥΜΟΡΦΙΑΝ ΖΑΠΟΥΝΙΔΟΥ

Γυμν. Αἰγωνίου Πιερίας

ΣΤ. Η. ΜΑΣΤΟΡΑΚΟΣ

Γυμν. Μοχού Πεδιάδος

Χ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Α' Γυμν. Θηλ. Λαρίσης

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΛΓΕΡΙΑ

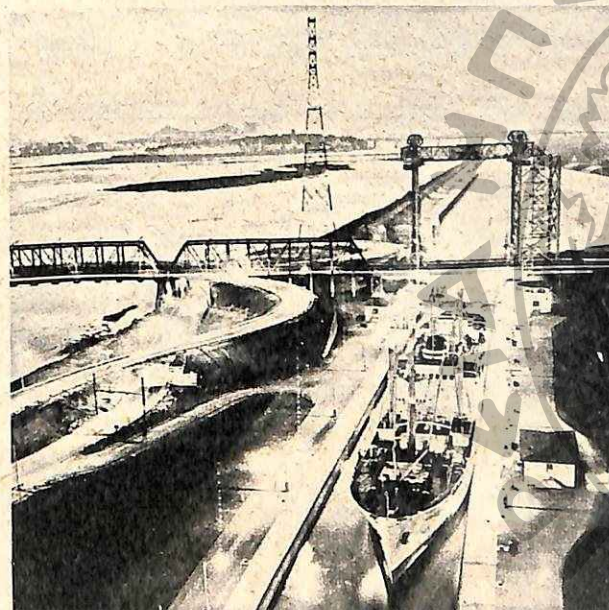

Χαρακτηριστική σκηνή σ' ἓνα κεντρικὸ δρόμο

ΚΑΝΑΔΑΣ

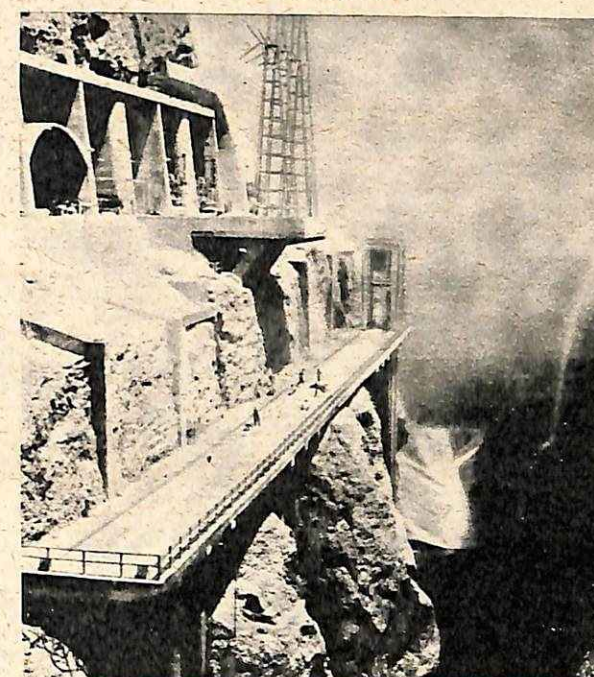

Γεωργικὲς ἐρευνες μ' ἓνα ἐλικόπτερο

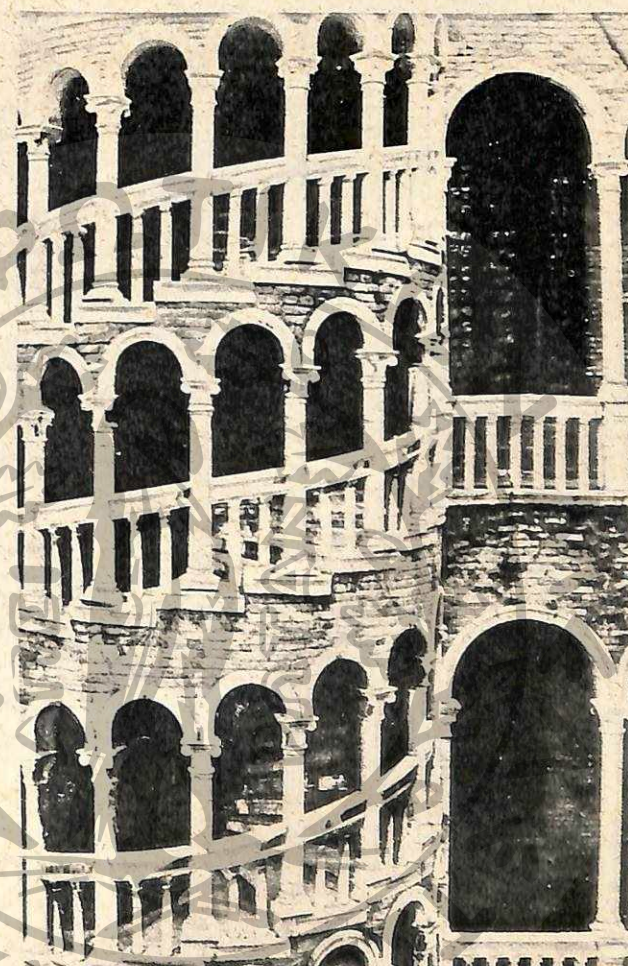
Διῶρυξ σὲ μιὰ μεγάλη λίμνη

ΠΕΡΣΙΑ

Τεράστια ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα

ΙΤΑΛΙΑ

Δεῖγμα ἀρχιτεκτονικῆς ἑνὸς κτιρίου στὴν Βενετία

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ